

# Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.  
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e)   Author(s):	af forskellige Forfattere.
Titel   Title:	<u>Elleve Fortællinger</u>
Alternativ titel   Alternative title:	11 Fortællinger af forskellige Forfattere.
Udgivet år og sted   Publication time and place:	Kjøbenhavn : Th. Lind, 1853
Fysiske størrelse   Physical extent:	170 s.

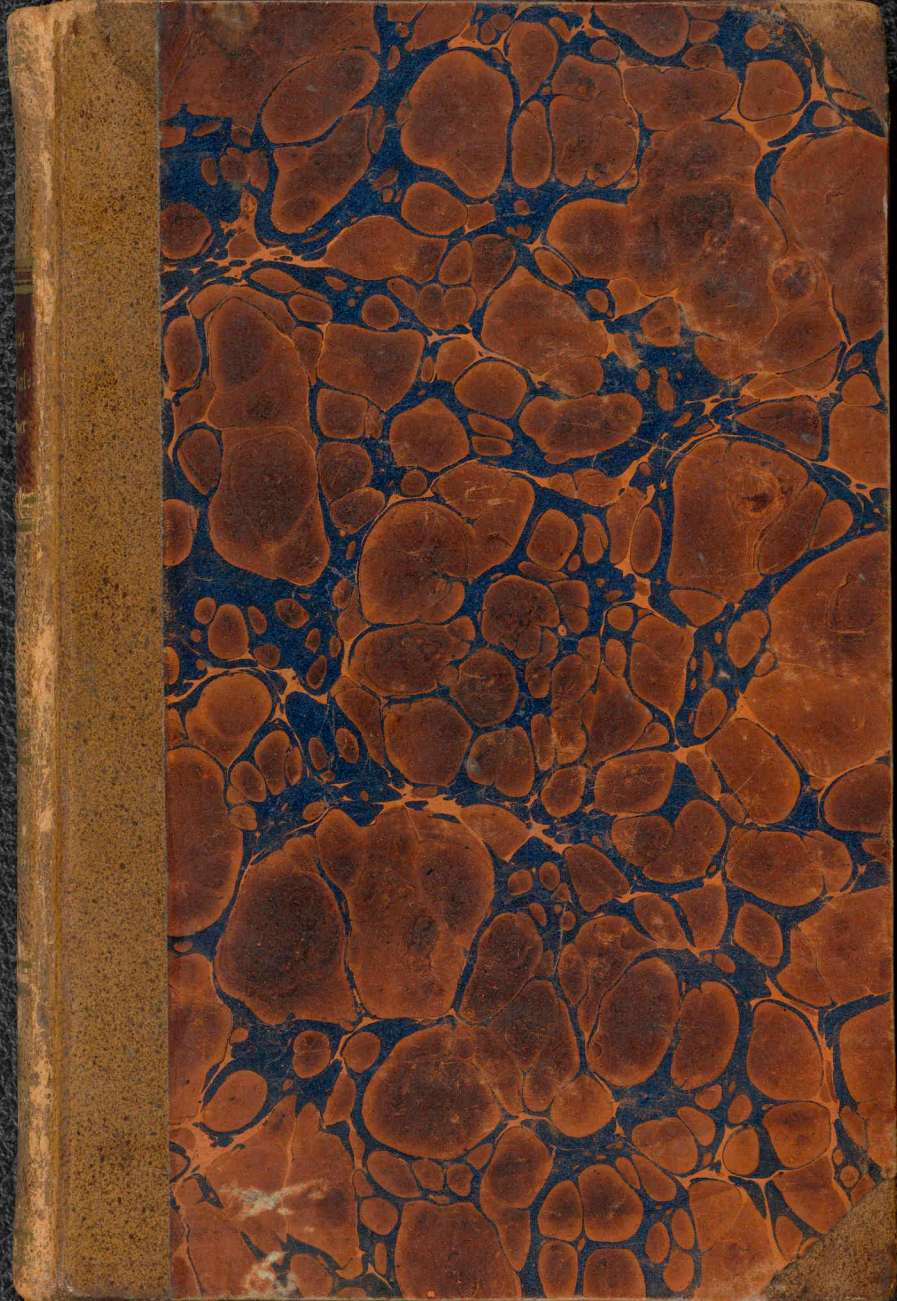
## DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

## UK

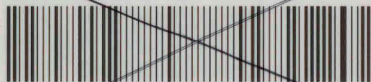
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





57.-28.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK  
DA 1.-2.S 57 8°



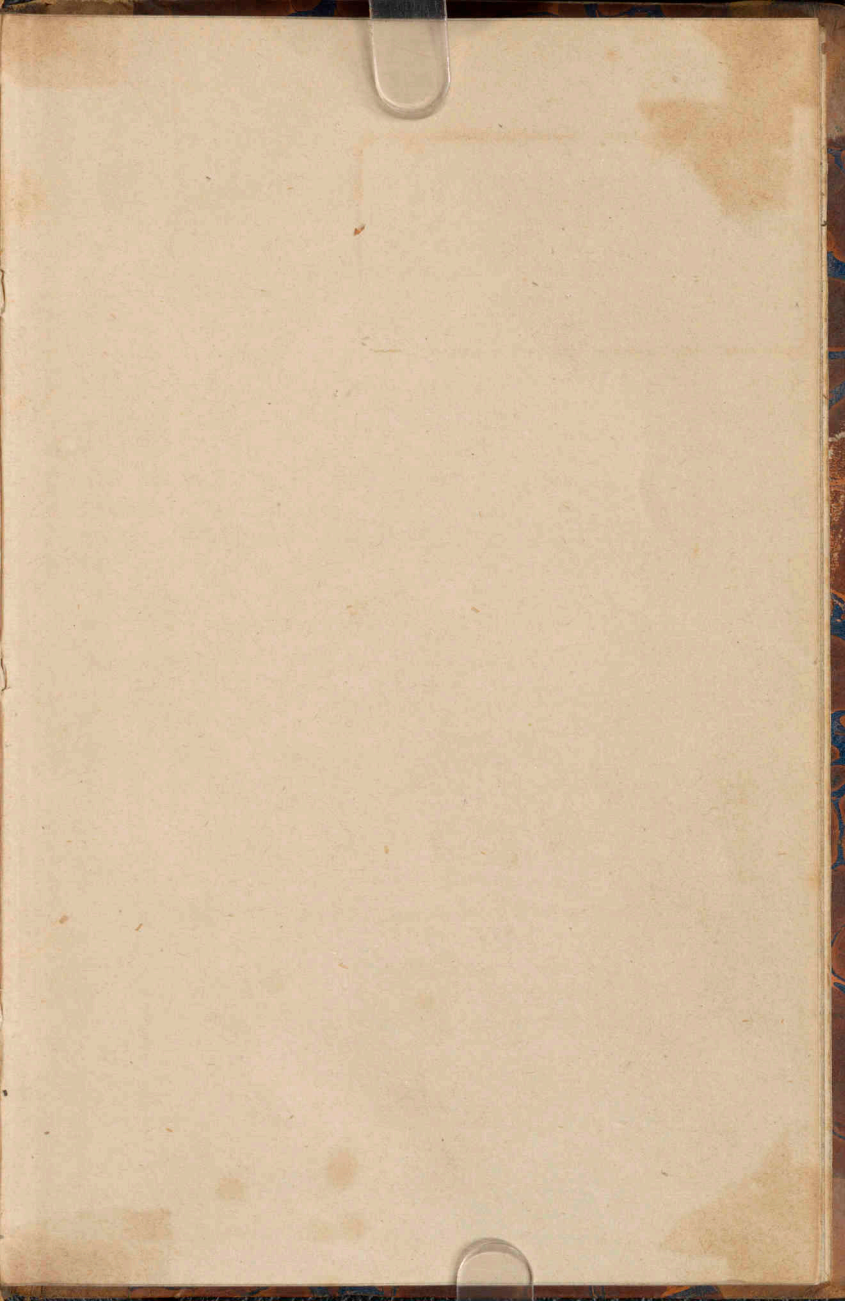
115708008685

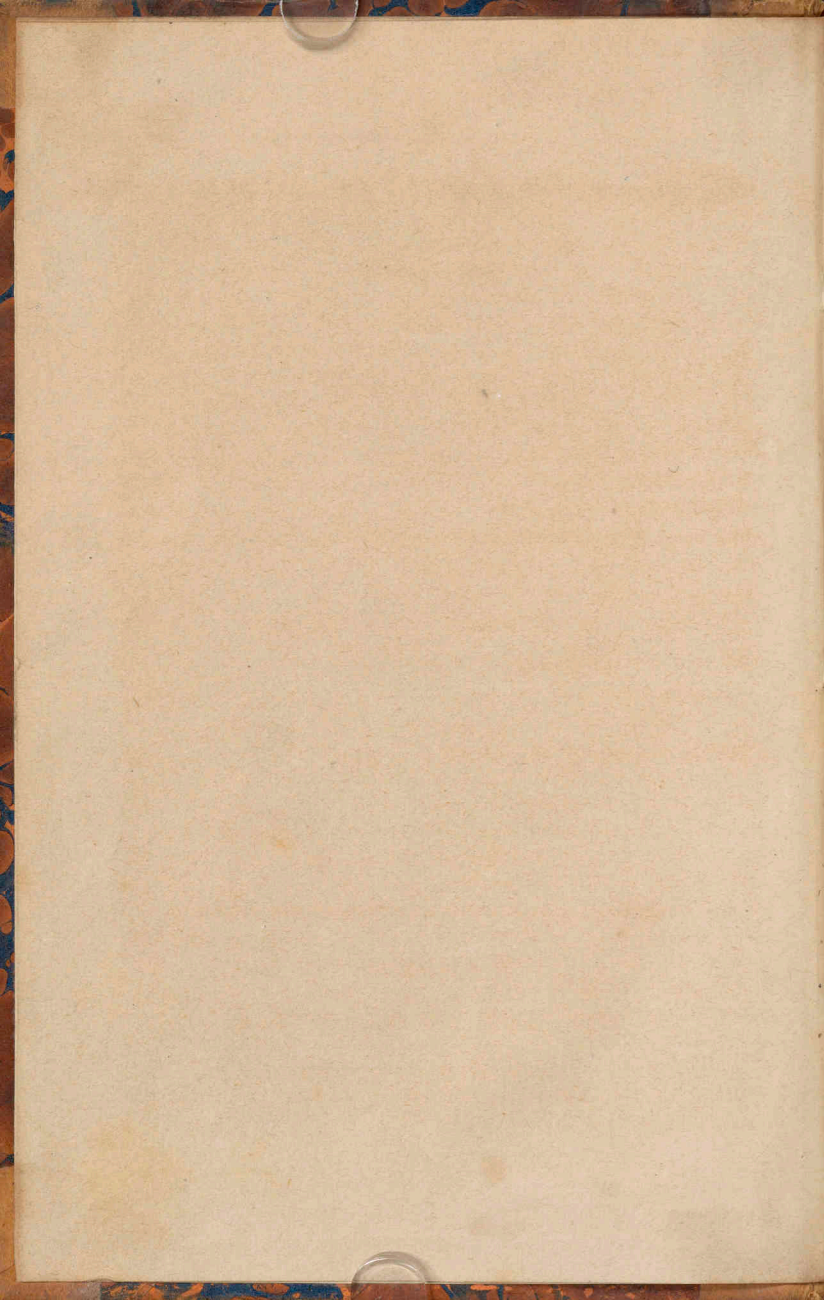
Det Kgl. Bibliotek



130025702825







# Elleve Fortællinger

af

forskjellige Forfattere.

---

Kjøbenhavn.

Eh. Lind, st. Kjøbmagergade Nr. 4.

Trykt hos J. C. Scharling.

1885.

Alle Fortkallinger

fortfjellige Fortfattere.



Stycket

Er Binde af Rindmageren No. 4.

Er Binde af Rindmageren No. 4.

1883

## Indhold.

---

	Side.
En bristig Forudsigelse, af Dickens . . . . .	1—10.
Drankerens Datter, en amerikansk Fortælling . . . . .	11—29.
Juleaften, af G. Souvestre . . . . .	33—39.
Den Rette, af Dickens . . . . .	40—50.
Blot naturlig, af F. W. Hackländer . . . . .	51—68.
Menneskehjælp, af J. Rank . . . . .	69—80.
Det hvide Slør, af Guggow . . . . .	81—101.
Fra Bjergene, af C. Guntram . . . . .	102—125.
Candidat Fabian . . . . .	126—146.
Skildringer af en Berliners Levnet, af E. Kossak . . . . .	147—158.
Peter- og Pauls-Dagen i Rom, af E. Nieritz . . . . .	159—170.

---

Sjoforte-Sangen, et Digt af Th. Hood . . . . .	30—33.
--	--------

---

Indole

1—10	On the synthesis of Indole
11—20	Preparation of Indole in aqueous solution
21—30	Indole in the spectrum of the sun
31—40	On the synthesis of Indole
41—50	Indole in the spectrum of the sun
51—60	On the synthesis of Indole
61—70	Indole in the spectrum of the sun
71—80	On the synthesis of Indole
81—90	Indole in the spectrum of the sun
91—100	On the synthesis of Indole
101—110	Indole in the spectrum of the sun
111—120	On the synthesis of Indole
121—130	Indole in the spectrum of the sun
131—140	On the synthesis of Indole
141—150	Indole in the spectrum of the sun
151—160	On the synthesis of Indole
161—170	Indole in the spectrum of the sun
171—180	On the synthesis of Indole
181—190	Indole in the spectrum of the sun
191—200	On the synthesis of Indole

## En dristig Forudsigelse.

(Efter household words, by **Charles Dickens**).

Set af Passet af den Bjergkjede, der adskiller Valencia fra Ny-Castilien, ligge Ruinerne af et gammelt Kloster. Mange Aar ere forløbne, siden dette Kloster stod i sin fulde Pragt; men dets Mure bleve først aldeles ødelagte, da Krisgens Ødelæggelser, under den franske Invasion, naaede endog dette frugtbare og affides liggende Sted; og de faae tilbageværende Munkke forjagedes dels af Frygt, dels ved Magt fra deres udplyndrede Kloster og forstyrrede Celler. Paa den Tid, da denne Fortælling begynder, var Bygningen ikke alene aldeles forladt, men næsten sunket i Græs. Græsset vorede imellem Stenene paa Kirkegulvet; Taget var afblæst paa mange Steder, Alteret aflødt og blottet for Prydelser; og ene, midt i Forstyrrelsen og Ødelæggelsen, stod endnu en stor Kristusfigur af sort Marmor, ligesom bevogtende de Ruiner, der omgave den paa alle Sider.

En mørk Aften i Foraaret 1812 reed en Afdeling franske Husarer forsigtig op igjennem Passet, hvori dette øde Kloster stod. De havde haat en lang og udmattende Marsch, og hilsede med Glæde Synet af Ruinerne som en passende Plads for en bekvemmere Bivouak end den, som den frie Luft kunde tilbyde. Troppen red op for Fronten af Kirken, undersøgte den, og bestemte, efter ivrig Beraadslagning, at Leiren for Natten hellere skulde dannes udenfor de vaklende

Mure, eftersom Bivouakilden vilde være bedre beskyttet der, end i den ødelagte Kirke, i hvilken Vinden blæste ind fra alle Sider; hvortil kom Genstyn til Muligheden af en Overraskelse, hvis Fjenden allerede skulde have besat Ruinerne og ligge i Baghold der. Natten truede ogsaa med at blive stormfuld, og Kirkens sønderslagne Tag lod ikke til at kunne udholde et Uveir.

Ilden blev tændt paa de Steder, der vare bedst i Lø; Soldaterne spiste til Aften og, udstrakte sig, indhyllede i deres tynde Rejseskapper og de Tæpper, de havde, paa Jorden rundt om Ilden, for at tage deres Nattehvile. Capitain Léon Felner, Troppens Fører, var den Sidste, der lagde sig ned ved den Ild, der var tændt for ham. Han havde inspiceret Skildvagterne og Hestene, og iagttaget Omgivelserne og sørget for sit Mandstabs Bequemmelighed, førend han tænkte paa sin egen Hvile. Tilfreds med enhver Forsigtighedsregel, der var taget, blev han tilsidst træt, og søgte Søvn, med Hovedet hvilende paa sin Hests Sæddel.

Men han kunde ikke falde i Søvn. Hans Tanker streifede fra den ene Scene til den anden af hans virksomme Liv, og Grindringerne om hans Hjem, Familie og Venner beskæftigede levende hans Phantasie. Han havde været to Aar fraværende fra alt det, han elskede meest. I den sidste Tid havde endogsaa enhver gjensidig Meddelelse været umulig. Billedet af Gabriele, med hvem han var forlovet, tilbagekrængte tilsidt i levende Klarhed hans øvrige Tanker. Han kunde dvæle med Glæde ved denne Grindring, thi hans Trost imod hende havde aldrig svigtet. De spanske Qvindes vidberømte Skønhed havde ikke svækket hans Trost; de kunde vel være skønnere, men de havde ikke Gabrieles Naahjertighed og beskedne Ynde; og han længtes efter Krigens Ende, for at han endnu engang kunde være ved hendes Side.

Imedens han saaledes dvælede ved sit Land, sit Hjem og sin Kjærlighed, begyndte han at slumre; han var umærkeligt falden i Søvn, da en kold Blæst, ledsaget af heftige

Regnskøl og Torden vækkede ham. Ilden var næsten gaaet ud. Léon reiste sig, og saae sig om efter et Skjul. Ligeoverfor ham var den uafslaaede Dør til den ødelagte Kirke. Han stødte den op, og traadte ind.

Kirken var fugtig og skummel. Enkelte Lysglimt kastede fra Tid til anden et svagt Skin paa de faae Ruder af malet Glas, der endnu vare tilbage i de sønderbrudte Binduer, og belyste gamle Ridders og Abbeders Gravstene og det nøgne Alter. Frelserens sorte Billede hævede sig i dristig Contrast, under disse flygtige Lysglimt, og forøgede den Følelse af Urefrygt og Gensømhed, som hele Scenen fremkaldte. Naagtet han ikke var overtroist, gyste den unge Soldat dog ved dette mørke Steds Dde, og følte endog et ringe Anfald af Rædsel, da Echoet af hans egne Godtrin og Klangen af hans Sporer og Sabel lod igjennem det vide Rum, forstyrrende den dybe Tausshed, der ellers herskede der. Han gik ikke langt frem i Kirken, men standsede ved den første Pille; thi Murenes Bragen, naar Uveirets Storm brød sig derimod, forøgede den Uhyggelighed, der begyndte at bemægtige sig ham, og reiste Tvivl hos ham, om det var klogt at søge Ly her. Han vendte om og gik tilbage, saa godt som Mørket tillod, da — tydeligt nok, naagtet Stormen hylede og Regnen skyllede ned, — det gamle Uhr i Klosterkirken begyndte at slaae. Léon standsede uvilkaarlig for at tælle Slagene, og han talte tolv.

Da det sidste Slag faldt, trængte et svagt Lys igjennem Kirken, og en Knagen af Hængsler paa en Dør, der langsomt aabnedes, lod Léon vende sig imod den Retning, hvorfra Lyden kom. Det var Døren til Sacristiet, der aabnede sig, og en mørk Skikkelse kom ud deraf. Léon hæstede et fast Blik paa den og saae, da den nærmede sig, at det var en Præst, klædt i en sort Dragt med et hvidt Kors paa Brystet. I sine Hænder bar han Kalken og den hellige Hostie. Med langsomme og høitidelige Skridt nærmede han sig Alteret. Hans Trin vare lette, og han gik over Gulvet og op ad Steentrappen, uden at det høortes. Med høitidelig

Bærdighed hensatte han den hellige Kalk paa Alteret og vendte sit blege, udmagrede Ansigt imod Léon, fæstede et skarpt Blik paa ham, og idet han hævede sin Finger, vinkede han til ham, at han skulde nærme sig.

Den unge Soldat adlød instinctmæssig; den ringe Værfrygt han havde havt for kirkelige Skikke, da han forlod Academiet, for at træde ind i Armeen, var bleven aldeles udslettet under Strabadserne i Felttoget, hvori han havde taget virksom Deel. Den hemmelighedsfulde Indflydelse, der traak ham næsten imod hans Villie til Alterets Trin, forvirrede ham derfor. Jo mere han nærmede sig den ved Alteret staaende Skikkelse, desto mere høitidelig og spøgelseagtig syntes den ham. Paa et givet Tegn knælede Léon ned, og bedækkede Sinene med Haanden. En dyb Gravstemme læste i langsomme, afmaalte Toner Sjælemessen. Grindringerne fra hans Barndom bleve atter levende, og eftersom Tjenesten stred frem, gav den unge Officier Svarene næsten ligesaa nøiagtig som Præsterne og Chordrengene ere vant at gjøre. Lyden af hans egen Stemme, naar han svarede Præsten efter Kirkens Skikke, dannede en saa forunderlig Contrast, at Blodet stivnede i ham. Hvad foretog han sig? Hvis Begravelses-Ceremonie var han ifærd med at høitideligeholde? Villiens hele Magt var tilintetgjort, og eftersom Ceremonien gik videre, kom den unge Mand i en saa beængstiget Tilstand, at han blev et fuldkomment Værktøi for den hemmelighedsfulde Indflydelse, der beherskede ham. Han tvivlede næsten paa, at han var ilive.

Da Ceremonien var tilende, udtalte Præsten Bellsignelsen, som om en talrig Menighed havde fyldt Kirken; og derpaa, for første Gang henvendende sig til Léon, sagde han til ham: „Unge Mand, den fromme Tjeneste, du har ydet, har forløst min Sjæl fra Skjærsilden. Igjennem Marhundreder har jeg ved den natlige Bod udsonet en Synd, jeg begik imod vort Klosters strenge Love. I Marhundreder har jeg ventet et levende Væsens Hjælp, for at staae mig bi i det hellige Offer. I Marhundreder har Midnatsklokken lydt

hver Nat, men intet menneskeligt Væsen har viist sig. Du alene er kommet for at knæle ned for Guds Alter, og har løst mig fra de Baand, der fængslede min Sjæl til Skjærnsilden og hindrede den fra at indtræde i den himmelske Bolig. Din Fromhed skal blive belønnet. Gjør mig eet Spørgsmaal, hvilketsomhelst, for jeg gaaer, og det skal blive besvaret."

Talerens overjordiske Stemme gjennemtrængte og vækkede den halvt lammede Léon. Gysende og skjælvende tilbage for det glandsløse Døes Blik, der var fæstet paa ham, spurgde den unge Mand uvilkaarligt: „Hvis Begravelses-Ceremonie er denne? — „Ak, min Son!“ gjensvarede Præsten med en bedrovet og dæmpet Stemme, „om tre Aar, til samme Tid og paa samme Dag, vil din Sjæl forlade Legemet og tilbagegive det til Støvet. Vær færdig til Timen kommer. Begravelsen er din egen!“

Efterat have udtalt disse Ord, forsvandt den gamle Mand uden Støi, uden at efterlade noget Spor af sin Nærværelse, eller Tegn paa, om han var vendt tilbage til Graven eller stegen op til Himlen! — og Kirken var atter fuldkommen mørk.

Skæk og Grefrygt holdt Léon tilbage ved Alteret. Den gamle Præsts Ord vare nudslettelig indgravne i hans Huskommelse. Den Følelse, der bemægtigede sig ham, var ikke Frygt for Døden. Altid og atter havde han paa Valpladsen stillet sig ligeoverfor den. De tappre Bedrifter, der havde befordret hans Avancement, havde han ikke udført uden stor personlig Livsfare. Dog, i denne gamle, mørke, øde Kirke, havde den Dom, der var bleven udtalt, isnet hans Hjerte. Han kunde ikke betragte Tilintetgjørelsen af alle sin Ungdoms gyldne Løfter og Forhaabninger med Resignation.

Efterhaanden gif Rødselen over til Tungvindighed, og et rasende Vindstød, der med Hestighed rystede Kirkedøren, vækkede ham. Han reiste sig fra sin knælende Stilling, og i den Tanke, at der havde fundet et Blendværk Sted, stam-

pede han med sine jernbeslagne Hæle paa Gulvet, forat overbevise sig om, at han var vaagen.

Mørket begyndte at vige for et svagt, næsten umærkeligt, graat Lys, der gradviis stial sig igjennem Bygningen. Daggryet bred igjennem Mattens Skyer, Stormen udenfor blev aabenbart mindre voldsom. Léon skred ned ad Kirkegangen med stor Til. Han kunde ikke længere tvivle om, at det var ham, der var tilstede! Han havde da faaet et virkeligt Bærsel!

Med nogen Bænsfælsighed stødte han Kirkedøren op, som Vinden havde kastet til, og indsugede den friske Luft med feberagtig Begjærlighed. Hans Mandskab svarede paa hans ængstelige Kalden, da han styrtede ud fra Kirkens Forgaard. Troppen forberedte sig til at reise videre og forlod, saasnart alle vare færdige, de ugjæstfrie Ruiner, hvor de alle uden Undtagelse havde tilbragt en meget ubehagelig Nat. Haabet om snart at naae tørt Quarteer og varm Frokost paastynkede deres Bevægelser. Deres Førers mørke Tausshed meente de at hidrøre fra de samme Omstændigheder, som havde nedstemt dem selv — vaade, forfrosne og sultne Mennesker ere sjelden oplagte til at være lystige.

Men det varede ikke længe, inden der atter kom Liv i Troppen; thi førend de vare istand til at naae den Landsby, hvor de ventede at finde Resten af deres Corps, traf de sammen med Fjendens Ryantgarde, og en dygtig Skjærmydsel fandt Sted. Uforfærdet og koldblodig og med personlig Fare bevarede Felner sin Trop fra et Nederlag ved et godt udført Tilbagetog.

Krigen rasede fort med uformindsket Strenghed. Men der var kun ringe Tid tilovers til Refleksioner for Folk, der daglig maatte deeltage i de Tilbagetog, de Franske nødtes til at udføre, da de engelske Troppers Held nu ogsaa ansporede de Indfødte til Virksomhed. Léon saae sine Bæns falde, men selv syntes han at besidde et fortryllet Liv. At han undgik sine Kammeraters Skjæbne forundrede neppe ham selv. Munkens Forudsigelse havde saaledes bemægtiget sig

hans Sind, at det var hærdet i den Overbeviisning, at han var sikker for Resten af de tre Aar. Men udenfor Slagstummelen overmandede en qvælende Tungsindighed ham. Livet havde mistet sin Ynde. Han havde næsten haabet at falde i Felten; han vilde have foretrukket at ende sin Tilværelse midt i Balpladsens Rædsler for at vente paa den forudbestemte Døds langsomme Komme.

Efter Fredens Gjensprettelse opsatte han sin Reise til Hjemmet. Det fatale Besøg i den klosterlige Ruin havde dæmpet hans brændende Ønske at gjensee sine nærmeste og dyrebareste Slægtninge. De mange Aar af huuslig Ulyksalighed, han havde haabet at tilbringe med Gabriele, meente han, vilde aldrig komme. Han vilde kun blive forenet med hende, for om kort Tid at frarives hende ved Døden.

Tilslidst bleve hans Benneris indtrængende Opfordringer til Breidelser, og han kunde ikke længere undslaae sig for at vende tilbage; men han begav sig paa Reisen til sit Hjem med et tungt, sorgfuldt Hjerte, fast besluttet paa at beholde sin ulykkelige Hemmelighed for sig selv. Synet af hiint lykkelige Hjem, de gamle, kjære og bekjendte Ansigter, Gabrieles hjertelige Modtagelse, gjorde ham dobbelt tungsin- dig. Intet formaaede at gøre ham lykkelig, ikke engang Forfremmelse, der er Soldaten saa kjær. Hans militaire Dygtighed og uforsærdede Mod forbleve ikke ubelønnede. Kort før sit Bryllup blev han gjort til Oberst, med det Løfte at blive betroet en ansvarsfuld Commando, naar han næste Gang kaldtes i Felten.

Imidlertid formindstedes ikke hans Lidelser, men Aarsa- gen kunde Ingen saae at vide af ham. Noget Tid frygtede Gabriele, at han angrede sin Forbindelse med hende. Men han forsikrede hende, at han elskede hende endog høiere end før; og for at berolige hendes Tvivl paaafhyndede han Forbe- redelserne til Brylluppet, rigtignok mere som et Menneſke, der sørger, end som en Brudgom.

Der var nu næsten hengaaet to Aar siden Bivouaken ved Klosteret. Alt var forberedt til Brylluppet. Da han

for Alteret skulde udtale Løftet om at elste og beskytte hende hele sit Liv, tøvede han; thi den Dverbeviisning, at Eden var et Bedrag — at den vilde blive brudt ved Døden om lidt mere end et Aar — hvilede tungt paa ham.

Egteskabet foraarsagede ingen Forandring i hans sædvanlige Tungsiind. Folk undrede sig derover; thi Léon Felner stod høit i militair Museelse, havde en betydelig Formue, og besad en god og smuk Kone, som han elskede, og som var ham hjertelig hengiven. Hvorfra denne Redslagenhed og Ulyst til Livet? Saarer saaes ofte i hans Dine, naar han betragtede sin unge Hustru, fra hvem han følte, at han saa snart skulde stilles. Hans Sind blev mørkere og mørkere, og Tungsiind bemægtigede sig ogsaa Gabriele.

Der blev født ham en Søn. Gabriele havde haabet, at dette vilde gjengive ham hans Glæde. Feilslagne Haab! Hans Bedrøvelse tiltog, thi — kun een Maaned var endnu tilbage at leve i. Indtil nu havde ingen Dvertalelse kunnet fratrive ham hans sørgelige Hemmelighed. Med Forbauselse og uudtalelig Smerte saae Gabriele ham gjøre Forberedelser til en tidlig Død. Han ordnede sine Anliggender og forklarede sine Duffer. Havde han ifinde at beqaae et Selvmord? Dag og Nat bevogtede hans Kone eller Moder ham.

Imidlertid foregik der store Ting paa Verdens Skueplads: Napoleons Flugt fra Elba, Fontainebleau, de hundrede Dage, Sammentrækningen af den store Armee ved den belgiske Grændse. Det var allerede meddeelt Léon, at man vilde forlange hans Tjeneste, og han ventede blot den endelige Dordre fra Hovedquarteret — ikke til at føre sine gamle Kammerater som Oberst — men til at commandere en Division.

Den Dymuntring, saadanne Nyheder antoges at maatte frembringe, sporedes ikke paa Felner. Han vidste, at den sidste Dag i hans Liv nærmede sig, og han ventede den med Fortvivselsens Smerte. Den kom; og efter Solens Redgang kaldte Léon sin Kone og sin Moder til sit Bærelse. Her aabenbarede, han Hemmeligheden, og tog en kjærlig Afshed fra dem. Det er umuligt at beskrive deres Sorg. Den

første Deel af Ratten blev tilbragt med at begræde Varslets forventede Dypfyldelse; og derpaa, udmattet af Bedrøvelse og Raagen, ventede Léon, med sin grædende Kone og utroftelige Moder, Døden, der skulde komme ved Dagens Frembrud.

Det spage Glimt af Dagen kom tilsyne paa den østlige Horizont! Léon skjævede krampagtig — en kold Gysen gennemføer hans Legeme, og en forvirret Summen led for hans Øren. Han forsøgte at staae op; men hans Kræfter strakte ikke til; og han sank uden Bevægelse tilbage i sin Kones Arme.

Kandede han endnu? Moderen, som ikke havde tabt sin Selvbeherkelse, kunde ikke forvise sig derom. Hendes Datter gjorde alt, hvad Fortvivlelsen indgav hende, for at gjengive ham Bevidstheden.

Under denne skrækkelige Uvished hørtes pludselig Trompetstrald, Heste og Raabenklang i Gaarden. For dette var Gabriele ufølsom; hun klyngede sig til sin livløse Mand med grændseløs Sorg. Moderen derimod løb til Vinduet. En Afdeling Husarer var redet op, forat danne en Gresvagt. I samme Dieblit styrtede en Officier ind i Værelset, og uden at ændse Damerne greb han den døende Mand's Haand med en gammel Kammerats Djærvhed.

„Følner, Følner“, udbrod han, „vaagn op, du har intet Dieblit at spille.“ En Gysen gjennembævede den dybt nedbøiede Mand. Hans Kone græd af Glæde ved at see Livet vende tilbage.

Husarerne i Gaarden gjorde nu Honneurs og Trompeteren blæste lystig „Saluten“. Derpaa fulgte et høit Raab: „Længe leve Generalen“.

Bed disse Ord reiste den døende Mand sig, endnu som i Dvale. Han stod et Dieblit som gjennemboret. Han trykkede Hænderne imod Hovedet, og hans Øine aabnede sig langsomt.

„General Følner“, begyndte Officieren.

„General?“ gjentog Léon, som en Dromtende. Hans Kone og hans Moder betragtede ham med Forbauselse.

„Ja, her er din Bestalling og Keiserens Befalinger, egenhændig underskrevne.“

Léon tog imod Papiret som en Søvnjænger; men ved Synet af Napoleons Skrift lod Bevidstheden til at komme tilbage; og han begyndte at give Befalinger til sin egen viebliffelige Afreise med en tjenstgjørende Officiers sædvanlige Nøiagtighed.

Imidlertid blev Marsagen til Léons Sygdom forklaret for Major Ungarde. Majoren smilede.

„Hvad, den Munk,“ sagde han, „er en af mine gamle Allierede! For fire Aar siden laa jeg i Hospitalet i det samme Kloster; og netop dengang spillede Munken den samme Comedie, der saaledes bedrog Generalen. Han bliver ved dermed den Dag i Dag. Han er complet gal. Han har den fixe Idee, at han er død og skal her paa Jorden frelse sin Sjæl fra Skjærsilden ved at udføre et vist Antal Ceremonier, hvori han bestandig forlangte, at vi skulde tage Deel; og bestandig dømte han den, der var tøstet nok til at give efter for ham, til at døe om tre Aar.“

Léon kom sig snart af sin Wildfarelse. Fortsatte Forklaringer helbredte ham fuldkommen for den. Han skulde sin Skam i sin Kones Favn. Hendes Sorg begyndte paany af en anden Marsag, nemlig hans Afreise til Balpladsen.

Léon Felner deltog med Hæder i Slaget ved Waterloo og kom uskadt deraf. Han lever endnu den Dag i Dag, og smiler over at have gjort sig selv, i tre samfulde Aar, til Helten i en ny Spøgelsehistorie.

## Drankerens Datter.

En amerikansk Fortælling.

Marie Franklin sad ved Vinduet og stirrede i de Lysglimt, der fore over Himlen, indtil Skjæret blendede hendes Bine. Hun var af Naturen ængstelig, og havde en usædvanlig Frygt for Lynilden og Tordenen, der nu Slag paa Slag drenede og gjennembøvede Jorden. Alligevel forblev hun paa sin Plads, gjentagende for sig selv: „D, gid jeg var en Dreng, at jeg turde vove mig ud at søge min Fader! Det er nu næsten Midnat, og han er endnu ikke vendt tilbage. Han maa omkomme i et Uveir som dette. — D, gid jeg var en Dreng!“ udbrod hun igjen, medens Regnen begyndte at pladske imod Vinduet, og Vinden pidskede Trærnes Grene. Hun holdt et lille Barn, som hun just havde lullet i Sovn, i sine Arme, og hendes Moder sov i en Seng i samme Værelse. Alle i Huset vare gaaede til Ro, undtagen Marie, der ventede paa Faderens Hjemkomst. Endelig var hendes Beslutning tagen. Hun lagde Barnet ved Moderens Side, indhyllede sig i et Shawl, aabnede sagte Døren, og traadte ud i det Frie. Hvor stærk maatte ikke den Tilskyndelse og Betyrning være, der drev en frygtsom, ung Pige ud paa denne Tid, i en saadan Nat og uden Beskytter! Hun løb først, uden at vide hvorhen, halv forvildet af det heftige Uveir; derpaa standsende, for at drage Ande, stirrede hun ængstelig paa enhver Gjenstand, indtil hendes Blik tilsidst faldt paa et mørkt Legeme, der laa udstrakt under et Træ ved Siden af Veien. Hun nærmede sig skjælvende dertil, bukkede sig ned derover, og gjenkjendte ved Lynets Glimt, kun altfor tydeligt, sin Faders Ansigtstræk. Hun greb hans Haand, men den faldt kraftløs ned. Hun kaldte ham ved Navn, hun slyngede sin Arm omkring hans Hals, og forsøgte at reise ham fra Jorden; men hans Hoved sank tilbage, som var han uden Liv.

„Fader, kjære Fader, vaagn op, og kom hjem,“ raabte

hun med høi Røst; men Tordenens Bragen vækkede ham ikke, hvor meget mindre hendes svage Stemme.

Hvørlænge hun forblev i denne Stilling, vidste hun ikke. Men Stormen og Regnen sagtnedes, og fra Tid til anden kom Maanen tilsyne iblandt de sorte Regnskyer. Hun følte sin Kraft aftage, hun foldede sine Hænder, løstede sine taarefyldte Øine mod Himlen, og ønskede næsten, at en Tordenkile maatte falde ned og knuse dem begge.

„Min Fader er fortabt!“ sagde hun, „hvorfor skulde jeg ønske, at han maatte leve? Hvorfor skulde jeg ønske at overleve ham?“

Lyden af Hestetrav skræmmede hende. Rytteren standsede sin Hest, da han kom i Nærheden af Træet, hvor Marie endnu stedse knælede ved Siden af sin Fader.

„O, Henrik Blake, er det Dem?“ udbød Marie, „da vil min Fader ikke døe her.“

„Døe,“ gjensvarede Henrik, „hvad er der hændet? Hvorfor ere De begge oppe i en Nat som denne?“

„Al,“ sagde Marie, „jeg kunde ikke forlade min Fader paa dette Sted, hvor han vilde omkomme. Jeg søgte ham i Uveiret, og fandt ham saaledes.“

Medens hun talte, havde Henrik bundet sin Hest til et Træ og var traadt nærmere. Den Følelse, der besjælede Marie ved hans første Nærmelse, var taknemlig Henrykkelse — nu var hun overvældet af Beskjæmmelse. Thi hun vidste, at den vanærende Hemmelighed, som hun og hendes Moder saalænge omhyggelig havde skjult, nu vilde blive opdaget.

„Stakkels Marie,“ udbød han uvilkaarlig, da han betragtede den sammenfaldne, ubevægelige Form af den Mand, han havde elsket og agtet saameget. Havde han seet ham, ramt af Lynstraalen, vilde han ikke være bleven mere bedrøvet. Han opfattede siebliffelig, hvor dybt denne Mand var sunken, og det synes ham, som om en viid Kløft nu adskilte ham, og for stedse vilde adskille ham, fra hans Lærer og Ven.

„Marie,“ sagde han med en bevæget Stemme, „dette er

intet Sted for Dem. De er gjennevaaet af Regnen, De fryser ihjel, dersom De forbliver i Deres vaade Klæder. Lad mig først see Dem sikkert hjemme; jeg skal da vende tilbage til Deres Fader, og ikke forlade ham, førend han er reddet."

"Nei, nei!" raabte Marie. "Jeg tænker ikke paa mig selv, hjælp mig blot at reise ham og bringe ham hjem, og jeg bryder mig ikke om, hvad der hænder mig. Jeg vidste, at det tilsidst vilde komme saavidt. Min stakkels, stakkels Fader!"

Henrik følte, at der gaves ingen Trøst for saadan Sorg, og han forblev derfor taus. Han strakte sin Arm om den ulykkelige Mand og reiste ham fra Jorden, idet han kaldte ham ved Navn i en høi, bydende Tone. Franklin aabnede sine Øine i ubevidst Stirren, og lod Hovedet synke ned paa Brystet. Ved de to unge Menneskers forenede Anstrængelser blev han bragt hjem.

Og denne Mand, saa hjælpeløs og dybt sunken, saa dyrris og væmmelig, at hans egen Datter gøs tilbage for ham — denne Mand var Medlem af Congressen, en udmærket Advokat, skarpsindig i Raadet, veltalende i Retten; han var en agtet og afholdt Borger, en ædelmodig og oprigtig Ven, en engang forgudet Egtefælle og Fader. Den unge Mand, der gik ved hans Side, havde, i over et Aar, været hans Elev. Han havde paa denne Dag været i Forretninger for Franklin i en nærliggende By, hvor man opholdt ham usædvanlig længe, og var undervejs bleven overfalden af Uveiret, da Mariens ængstelige Raab naaede hans Øren.

Henrik blev staaende et Øieblik ved Franklins Dør, førend han tog Afsked. Han ønskede at kunne trøste Marie, men han vidste ikke hvorledes.

"Lov mig, aldrig at omtale, hvad De har seet i denne Nat, Henrik," sagde Marie. "Jeg kan ikke forlange, at De skal agte min Fader, som hidtil, men frels ham, hvis det er muligt, for Verdens Foragt."

"Hvis han var min egen Fader, Marie, vilde jeg ikke

vaage omhyggeligere over hans gode Navn og Rygte. Betragt mig fra nu af som en Broder, og henvend Dem til mig, som saadan, naar De behøver Raad og Hjælp. Gud velsigne Dem, Marie."

"Af, der gives ingen Velsignelse for en Drankers Datter," sukkede Marie, da hun gif tilbage fra Døren, og lyttede til sin Faders dybe Mandedrag, som han laa, udstrakt paa Sofaen til længe efter Dagens Frembrud, medens hun for-gjæves søgte at bevæge ham til at stifte Klæder.

Maries Moder var syg, og stod derfor sildig op. Faderen satte sig denne Morgen paa sin sædvanlige Plads ved Frokostbordet, men hans Kaffe forblev urørt. Han sad med Hovedet støttet til Haanden, Diene stirrende paa Bæggen og Haarene hængende uordentlig ned over Panden. Marie betragtede ham og erindrede sig den Tid, da hun havde tænkt sig sin Fader, som den smukkeste Mand, hun nogensinde havde seet; dengang, da Bærdighed thronede paa hans Pande, og Keenhed og aandelig Høihed straaede fra hans Dine. Han løftede sit Hoved, og mødte hendes Blik — han fulgte formodentlig hendes Tankers Løb, thi hans Ansyn formørkedes. Han stødte sin Kop langt fra sig, og spurgte hende i en trodsig Tone, hvorfor hun betragtede ham saa noie.

Marie forsøgte at svare, men hendes Stemme qualtes, og hun kunde ikke tale.

Franklin tilkastede hende et barst, uroligt Blik, stod derpaa op, stødte Stolen tilbage imod Bæggen, og forlod Husset, idet han mumlede for sig: „Hun forbander ikke høit, men sagte.“

Marie havde efterhaanden vant sig til den lave Dndstabsfuldhed, som Rusen efterlader. Hun havde gradeviis hørt den mandige, emme Stemme antage Predagtighedens og Mishagets Toner, men hun havde aldrig før mødt et saadant trodsigt Blik, eller været Vidne til en saa lidenskabelig Dyrbrusen.

Saa ung hun var, havde hun lært, at Lidelse og ikke Lykke var hendes Lod. Af Naturen godt begavet og heftig,

vilde hun maastee i Lykken være bleven hovmodig og uboelig; men da hun fra sin tidligste Barndom havde staaet under streng Tugt, var hendes Sind blevet fuet, og hendes Lidenskabelighed holdt tilbage, medens paa den anden Side hendes Grundfærdninger derved vare blevene styrkede, og hendes Mandsejner tidligt udviklede. Hendes Sødsfende vare alle døde i deres Barndom, undtagen det ene, svage Barn, hvem Alle spaaede en tidlig Død.

Den svagelige Moder hengav sig ganske til den mørke Stemning, som hendes huuslige Ulykker foraarsagede, og hendes uophørlige Klager forhøiede end mere den Uhyggelighed, der herskede i Huset, uden at forbedre eller omstemme dets Herre. Hun var en meget stolt, og havde været en meget smuk Kone, der af hele Sjælen havde elsket sin Gætesfælle; thi hendes Kjærlighed blev næret af hendes Hjertes stærkeste Lidenskaber: Stolthed over den Hyldest, der ydedes hans Talenter og hans Personlighed, og Forfængelighed over den Indflydelse, hendes Skjønhed udøvede over hans ellers bydende Sind. Nu, da hans Talenter vare fordunklede, og hendes aftagende Skjønhed ikke mere høstede den vante Seier, var hun bleven mismodig og bitter, og følte Livet som en Byrde.

Det vilde være smerteligt, Skridt for Skridt, at beskrive Franklins dybere Fornedrelse. Siden den Nat, han havde udsat sig for offentlig Beskjæmmelse, var han sunket bestandig og med overordentlig Hurtighed. Han tabte gradviis den offentlige Tiltro, Clienter og Venner, og den fuldkomne Ruin fulgte hastig paa Banæren.

Henrik Blake vedblev at holde fast ved ham, indtil han saae, at hans engang saa kraftige Mand deeltog i den legemlige Udartelse, og at han var bleven uskiftet til at under vise og danne ham. Han ansaae det nu for Pligt imod sig selv at afbryde den hidtilværende Forbindelse, og bad ham, med modstræbende Følelse, om sin Afsted. Franklin syntes meget bevæget, da Henrik underrettede ham om sin forestaaende Afreise. Han vidste Grunden, og det forekom ham, som

om det sidste Baand, der endnu knyttede ham til det Gode og Grefulde, var isærd med at briste. Henrik havde været ham en kjær Medhjælper, og i de Dage, da hans Rygte endnu var ubesmittet, havde det været ham en af hans kjæreste Pligter at danne denne let bevægelige, fremadstræbende Mand, der skyldte hans overveiende Indflydelse saameget.

„Gaa ikke endnu, Henrik,“ sagde han; „jeg har meget, meget at sige dig, og jeg finder maaskee aldrig en anden Leilighed dertil. Jeg har forudført dette Dieblik; det er smerteligt, men Retfærdigheden imod dig selv fordrede, at det maatte komme.“

Henrik satte sig, bleg af undertrykt Bevægelse, medens Franklin, idet han vedblev at tale, gik op og ned ad Gulvet, med alle Tegne paa den heftigste Uro.

„Jeg har aldrig for noget menneskeligt Væsen, ikke engang for min Kone eller Datter, berørt den Gjenstand, jeg nu vil omtale. Jeg har aldrig oprullet Tæppet for den forbigangne Tid, og aabenbaret, hvorfra den første Fristelse kom. Jeg kunde ikke udholde Mindet om Oprindelsen til min Redværdigelse. Men du, Henrik, gaaer nu ud iblandt Fremmede; du er uerfaren; og jeg vilde — med den Mand's Alvor, der veed, at han har beseglet sin evige Ruin — advare dig for det første Feiltrin. Du kjenner mig ikke, Ingen kjenner mig; man kjenner ikke min Herkomst, eller den forbandede Strøm, der flyder i disse Aarer.“

„Min Fader blev kaldet Drankernes Konge! Han drak, indtil hans Legeme stod i lys Lue, og han døde den frygteligste Død; han døde af Selvantændelse. Ja, han var Drankernes Konge! Jeg erindrer, at jeg som lille Dreng saae ham, med flyvende Fane, gaae i Spidsen for en lang Procession, der førte, som i Triumph, et Fad Whisky foran dem, hvorpaa Trommeslageren slog paa Tromme. Og de hylede igjennem Luften, og Silskuerne i Binduer og Døre morede sig — og jeg tænkte, det maatte være et lystigt Liv at være Dranker. Men da jeg blev ældre, og saae min Moders Kinder blive blegere og blegere, og vidste, at det var min Fa-

ders Banden og Skjælden og slette Behandling, der var Skyld deri; da jeg tilsidst saae hende døe af Græmmelse, og hørte Naboerne sige, at min Fader havde dræbt hende, og at han vilde komme til at aflægge Regnskab for hendes Død i Himlen, da begyndte jeg at føle en ubeskrivelig Rædsel, og betragtede min Fader kun med Modbydelighed og Afsky! Og da han døde, da hans Legeme blev fortæret af Flammen, der forekom mig som det Liigklæde, hvori hans Sjæl indhylledes, da flygtede jeg fra min Fødeby, fra mit Fødeland. Jeg riggede mit Brød fra Dør til Dør, indtil jeg blev optaget af en barnløs Fremmed. Han havde Medlidenhed med min forladte Stilling, han gav mig Klæder og Føde, og opdrog mig. Naturen havde givet mig Anlæg, og Leiligheden udfoldede dem. Jeg blev stolt og ærgjerrig, og jeg vundede at overbevise min Velgjører om, at jeg var ingen sædvanlig Dreng. Jeg kjendte den Bærme, hvorfra jeg var fremtrukket, jeg besluttede at skaffe mig et Navn og Berømmelse — og jeg har udført det. Du veed det, Henrik, at jeg har indtaget en høi Rang paa mit Lands Hædersplads; og der var en Tid, da du blot havde nødig at værne dig som min Glev, for at skaffe dig Adgang til Udmærkelse. Duster du nu at vide, hvad der har gjort mig til det, jeg er? hvad der, da et saadant brændende Vartegn stedse blussede for min Sukommelse, drev mig til Randen af Drankerens vanærede Grav? Jeg vil sige dig det, unge Mand, det var Biinflasken! Men Glasset blev rakt mig under Skonhedens Raste, med Smil og Beundring! Jeg havde gjort det Løfte ved min Moders Grav, at jeg aldrig vilde drikke. Jeg bad Gud at tilintetgjøre min Sjæl og mit Legeme, hvis jeg nogensinde blev en Dranker. Men Vinen, sagde de, var en af Guds bedste Gaver, og den glædede, uden at skade, det var Utaknemlighed at gjøre Afkald paa dens herlige Virkninger. Jeg troede dem, thi det var Spiritus, der fortærede min Fader. Og jeg drak Biin ved Festmaaltiderne, og jeg drak Porter og Ale, og indbildte mig at være en maadeholdende Mand. Jeg syntes, jeg blev flogere og skarpsindigere; jeg

blev mere veltalende for Ketten, og min Stemme lød mere harmonisk ved Gilderne. Men naar den vieblikkelige Opflam- melse var forbi, følte jeg mig svag og forstemt. Mit Hoved smertede, og mine Nerver vare lammede. Der opstod en Løst i mig, som Vinen ikke mere kunde slukke. Der brændte en vedvarende Flamme i mine Aarer. Jeg havde tændt den ulmende Ild, og den blussede op. Jeg vidste, at jeg gif Ode- læggelsen imøde, men Kraften til at modstaae var ophørt. Det var for sildigt! Tag dig i Agt, Henrik, tag dig i Agt! Jeg har løftet Sløret for dig, og vist dig Helvedet i en Drankers Bryst. Dog nei! Det lader sig ikke saaledes male. Kun den Uhyrlige alene kan være Vidne til Angerens Piinsler, til de nagende Grindringer, de brudte Løfter, til de uundtalige Rædsler, jeg lider, der vist vilde plage mig, saa længe den almægtige Gud selv lever!“

Han holdt inde, og sank udmattet ned paa en Stol. Store Sveddraaber randt ned ad hans Pande, hans Knæ vaklede, hans Læber bevægede sig convulsivisk, enhver Muskel syntes lammet og enhver Aare opsvulmet. Henrik blev for- færdet over dette Anfald. Han sprang op, løste hans Hals- tørklæde, og rakte ham med skjælvende Haand et Glas Vand. Franklin saae op, og da han mødte Henriks Blik, der vid- nede om dyb Medfølelse, rullede Taarerne ned ad hans Kinder. Han foldede Armene over Bordet, og lagde sit Hoved paa dem, han udstødte dybe Suk, og rystede i den yderste Fortviv- lelse. Henrik havde aldrig før seet noget Menneske saaledes græde. Han vidste, at Graaden var fremkaldt af Angerens Dødsfølelse; og idet han selv græd af Deeltagelse med den uhyggelige Mand, troede han, netop i dennes uhyre Lidelser, at see et spagt Haab om hans Helbredelse.

„Jeg beklager Dem,“ sagde han, „jeg beklager Dem af min ganste Sjæl, men De maa ikke give Dem selv tabt; Gud har endau aldrig ladet et Menneske fristes over sin Gvne. De kan, De maa gjøre Modstand. Jeg besværges Dem for Deres egen, for Deres Kones, for Deres Datters Skyld.“

„For min Datters Skyld!“ afbrød Franklin ham. „Stakkels Marie, stakkels Marie! Den Haand, der skulde have velsignet hende, bragte Forbandelse over hende. Min Hustru bebrejder mig, og udøser sin Galde over mig, endog naar jeg kommer hende venlig imøde. Men hos Marie seer jeg kun Zaarer. Jeg troede engang, du elskede hende, og at jeg skulde see de To, jeg elskede meest, lykkelig forenede, som en Støtte for mine gamle Dage. Men det kan ikke mere finde Sted; din stolte Fader vil aldrig give sit Minde til at du ægter en Drankers Datter.“ Han udtalte dette i en bitter Tone, og et haanligt Smil svævede et Dieblif paa hans Læber.

„De havde Ret,“ udbrod Henrik med Varme, „jeg har elsket hende, jeg elsker hende endnu, som den bedste og elstværdigste af menneskelige Skabninger. Jeg vilde ikke bedrøve Dem, men De tvinger mig til at sige Sandheden: min Fader har forbudt mig at tænke paa en saadan Forening, og da jeg er afhængig af ham, vilde jeg, ved ikke at adlyde hans Befaling, kun styrte Deres Datter i Fattigdom og Elendighed. Dog, jeg vil Intet skjule for Dem. Jeg vilde, med hendes Samtykke, have trodsset enhver Hindring, men hun vil ikke høre paa Løfter, der mangle Forældres Bisfald. Men den Tid, haaber jeg, vil komme, at jeg, efter at have sikret mig en selvstændig Stilling, tør vove at tale som en Mand, og ægte hende for Gud og Verden.“

„Ja, ja,“ gjensvarede Franklin, „den Tid kan komme, men jeg skal ikke opleve den. Der er undertiden en saadan dødelig Mathed, en saadan isnende Trykken her,“ og han lagde Haanden paa Brystet, „at det forekommer mig, som om jeg felte Dødens kolde Fingre samlende omkring mit Hjerte. Hvis jeg da ikke varmede den kolde Strøm med frisk Spiritus, vilde jeg sikkert dee. Thi disse pressende Smertter, disse rystende Nerver og skjælvende Lemmer, ere de ikke alle Tegne til en nær forestaaende Oplosning? — Henrik, jeg har ikke til Hensigt at bedrøve dig, jeg har kun een Ting tilbage at sige: dersom du modstaaer Fristelsen, og

Gud give dig Styrke dertil, triumpher da ikke over den, der er faldet. O! du, som er i Besiddelse af din klare Forstand og dine usvækkede Gøner, som er Herre over dig selv, du veed ikke, du drømmer ikke om, hvad den Glendige lider, der er omgivet af Dødvale paa alle Sider, der fejer sig, uden at kunne gjøre Modstand, trukket dybere og dybere ned i den bundløse Afgrund."

Han trykkede krampagtig Henriks Haand, og forlod Værelset. Henrik fulgte ham, forskædet og nedbriet over de Dødagelser, der vare ham meddelte. Fristelse, Synd, Sorg, Død og Dom svævede som mørke Skrækkebilleder forbi hans Sine, bortjagende Haab, Kjærlighed og Glæde; endog Maries Billede slagrede sorgende i Baggrunden, ubestemt som en forsvindende Regnbue.

Marie sørgede over Henriks Afreise; hun var rørt over hans uegennyttige Hengivenhed, agtede hans Dyder, og beundrede hans Charakter; og under lykkeligere Forhold kunde hun vel have givet sig hen til en reen Kjærligheds salige Drømme. Men hun følte, at hun turde ikke fæste sit Blik paa den eneste Stjerne, der lysle igjennem de mørke Skyer, som omgave hende, for at hun ikke skulde glemme de Farer og den Stilling, hvori hun befandt sig. Som den Vandrende samler sin Kappe tæt omkring sig, naar Uveiret kommer, saaledes opbød hun al sin Kraft, og tænkte kun paa dette: at gjøre Ulykken Modstand.

Det var nu Vinter, og hun tilbragte Aftenerne ved den eensomme Ild, ventende paa sin Fader, eller pleiende det svage Barn. Kampende med alle Fattigdommens Mangler, søgte hun sin eneste Glæde i Samsund med Gud, hos hvem hun, blottet for alle jordiske Goder, fandt Hjælp og Trost; og efter som hendes Tro voksede, styrkedes hendes Kraft, og hun udførte lettere sine tunge Pligter. En Nat sad hun atter med Biblen for sig alene ved Kaminen, hvor der kun brændte en svag Ild; thi omendstjondt Vinteren var kold, vilde hun hellere selv fryse, end offere det Brænde, hendes syge Moder ellers maatte undvære. Hun havde efterhaanden vant

sig til personlige Savn, da hun ikke vidste, naar hun vilde komme til at mangle det Nødvendigste. Hun læste i Jobs Bog og da hun kom til det Sted: „Er du kommet til Sneens Forraadskamre, eller har du set Hagelens Forraadskamre,“ gjentog hun disse Ord høit, slaet af deres Betydning under hendes nærværende Omstændigheder. I dette Dieblik traadte hendes Fader ind. Han kom usædvanlig tidligt, og hun saae med Glæde, at hans Gang var mindre vaklende end ellers. Han fros, og satte sig til Jlden, som Marie strax opfriskede, og en klar Flamme udbredte snart Varme og Hyggelighed i Værelset.

„Jeg hørte din Stemme, da jeg traadte ind, Marie,“ sagde han; „hvem er hos dig?“

„Her,“ svarede hun, idet hun læstede Biblen i Veiret, „her er mit Selskab i Gensomheden, og det er en god Ven, jeg har fundet!“

Franklins Blik fæstede sig nogle Dieblikke stivt paa Marie, derpaa kastede han sig tilbage i Stolen, og talte som med sig selv:

„Jeg erindrer, at da jeg var lille, læste jeg i denne Bog paa min Moders Skjød, og da hun døde, bad hun mig aldrig at gaae til Hvile nogen Aften, forend jeg havde læst et Capitel deri, og bedet Gud om Tilgivelse og Beskyttelse. Men det er længe siden; nu vilde jeg ikke aabne den for nogen Priis.“

„D, Fader!“ udbrød Marie, „sig ikke det. Saa ung, jeg er, har jeg allerede levet for længe, hvis de Løfter, der staae skrevne her, ikke ere sande. De alene have frelst mig fra Fortvivlelse.“

„Fortvivlelse,“ gjentog han i en huul Tone, „ja det er det påsiende Ord, men det tilhører mig alene. Du er uskyl- dig og dydig, hvorfor skulde du tale om Fortvivlelse? Du har ingen Ild i dine Klæder, og intet Helvedes Ur, staaet paa din Pande, for hvilket Mænd gys tilbage, og Qvinder flygte med Rædsel. Jeg er til Affky og Forargelse for Alle. Endogsaa du, min egen Datter, som engang levede

i mit Bryst, vilde bæve tilbage for mig, som for en Spe-  
dalk, hvis jeg vilde aabne mine Arme for at omfavne dig,  
som jeg ellers gjorde."

"D, nei, nei!" raabte Marie, idet hun sprang op, og  
slyngede sine Arme om hans Hals, medens Taarerne strøm-  
mede ned ad hendes Kinder.

Det var mange Maaneder siden, at hun havde hørt et  
saadant Udbrud af Smhed fra hans Læber, det var længe  
siden, hun havde været at vise ham Tegn paa sin Kjerlig-  
hed. Hun troede, at al naturlig Følelse var udslukt i hans  
Hjerte. Hun havde indesluttet sin Kummer og Ydmygelse i  
sit eget Bryst. Hun anklagede sig nu for Kulde og Tilbage-  
holdenhed.

"D, min Fader!" udbød hun, "dersom du endnu stedse  
elster mig, vil jeg ikke fortvivle. Der er Haab, og der vil  
blive Glæde. Du behøver kun at gøre een stor Anstræn-  
gelse, og du vil endnu engang blive fri. Der er ingen  
Kjæde saa stærk, at den kan binde Sjælen til Synden: Of-  
feret er frivilligt. Du er elendig nu, vi ere alle elendige.  
Der er ingen Glæde i vort Huus. Min Moder vansmægter  
paa Sygeleiet, hvor et brudt Hjerte har henkastet hende.  
Min lille Søster sygner hen som en Blomst, Solen aldrig har  
bestinnet; og jeg, kjære Fader! Ord kan ikke beskrive den  
Sorg og de Lidelser, jeg har skjult i mit Bryst, indtil de  
truede at ombringe mig. Jeg vil ikke gøre dig Bebreidelser  
nu, jeg vilde ikke tilføie een Draabe i dit bittre Bæger --  
men jeg maa tale nu, eller jeg dør."

Hun slyngede sig ud af Faderens Arme, tog Biblen,  
der laa paa hendes Stol, i begge Hænder, og kastede sig for  
hans Fodder.

"Ved denne hellige Bog," vedblev hun, "der har gys-  
det Olie og Balsom i mit blodende Hjerte, ved denne Bog,  
saa riig paa Løfter, saa frygtelig i Trudsler, ved den Gud,  
der skaber dig i sit Billede, anraaber jeg dig at overvinde  
den syndige Tilbøielighed, der har gjort vort engang saa vel-  
signede Hjem til en Bolig for Skam, Sorg og Foragt."

Franklin saae ned paa sin Datter, saaledes som hun laa knælende for ham, og det var, som om en Straale af den hellige Glorie fra hendes Blik lyfte ind i hans Sjæls Dybder. Saa fordærvet han end var, kunde der dog endnu være Haab om Frelse. Hun kunde endnu, lig en Cherub, føre ham tilbage paa den rette Vej, hvor han engang havde vandret med sikre Skridt. Da denne Tanke gennemkrydsede hans Sjæl, boiede han sig ned, indtil han berørte Jorden med Knæene. Han omfavnede sin Datter, lænede sit Hoved til hendes Skuldre, og græd høit. Tolderens Bøn: „D, min Gud, hav Medlidenhed med mig usle Synder! D, du der blev fristet, men aldrig syndede, frels mig fra Fristelsen!“ svævede paa hans Læber.

Det varede længe, inden den dybe Taushed, der nu fulgte, blev afbrudt. Marie vovede neppe at aande, for at hun ikke skulde forstyrre sin Faders Sjæl i de Betragtninger, hun havde vaakt. Hendes Hjerterestremmede over af Haab, der havde faaet Røring ad Veie, der længe havde været lukkede. Harde han gjort Løfter om Forbedring ved sin egen Kraft, vilde hun maastee have tvivlet om deres Varighed; men nu, da hun saae ham nedboiet i Sønderknuselse, anraabende om Barmhertighed, troede hun, at han, „hvis Rasteskool er i hans Haand,“ var kommet for at stille Klinten fra Hveden og frelse en Sjæl fra den evige Død.

Det var allerede Midnat, da hun reiste sig, for at begive sig til sit eget Værelse. Hun forlod kun ugjerne sin Fader. Det forekom hende, at hans Skjæbne i denne Nat skulde afgjøres — at Engle og Dævle streedes om hans Sjæl — at Englene havde seiret, men kunde ikke de onde Mander vende tilbage? Længe efter at hun var gaaet tilfjæns, hørte hun ham gaae frem og tilbage, og undertiden lod hans Røst som en Bedendes.

Det vil ingen Skhage kaste paa hendes datterlige Kjærlighed, naar det antages, at en Tanke om Henrik Blase, forbunden med Billeder af tilkommende Lyksalighed, blandede

sig i hendes Drømme. Hvor længe hun sov, vidste hun ikke, men hun vaagnede op med en Følelse, som om hun skulde prøves. Hun saae Tøtet; men Børelset lod til at være opfyldt af Røg, og en dump, knagende Lyd naaede hendes Øren. Frygten for, at det kunde være Ild, lammede hendes Kræfter for et Dieblik, men hun gjenvandt hurtig sin Fatning, sprang ud af Sengen, med Barnet, der havde sovet ved hendes Side, paa Armen; aabnede Døren, og fandt til sin Forførdelse, at Frygten var grundet. Flammerne væltede sig igjennem det nærmeste Børelse, og Stormen, som med Hæftighed blæste ind ad den yderste Dør, der stod aaben, fuldendte det ødelæggende Værk.

„Min Fader!“ skreg Marie; „min Fader, hvor er han!“

Det ængstelige Raab vakte Barnet, der frygtsomt trykfedes sig til hendes Bryst, men Moderen, der sjelden kunde sove uden ved Anvendelse af kunstige Midler, laa endnu ubevægelig, uvidende om det farlige Element, der rasede i hendes Nærhed.

„Moder!“ raabte Marie, „vaagn op, eller du dør. Huset staaer i Flamme, de omgive os paa alle Sider. Moder, vaagn op!“

Hun rystede hendes Arm, og raabte i hendes Øre, men omendstjændt Moderen bevægede sig og talte, var hun i en saadan søvndrukken Tilstand, at Tøtet kunde bringe hende til Bevidsthed om den Fare, hvori hun svævede.

Flammerne begyndte at tage fat i Døren til Sovekammeret, og Huset knagede og bragede som ved et Jordstjælv. Marie vidste, at hun kunde undflye igjennem en Dør i den modsatte Retning, men hun besluttede at redde Moderen, eller at omkomme med hende. Hun søgte en Udvei igjennem Døren til Gaden, lagde Barnet ned i Sænen paa den anden Side af Veien, anbefalede det i Guds Baretøgt, og løb tilbage til Huset, omendstjændt Flammerne brede ud igjennem Taget, og farvede Sænen rød med deres Blands.

„Moder, kjære Moder, tael, hvis du lever,“ raabte hun, gysende over sin egen Stemmes unaturlige Klang. En svag Lyd kom fra Sengen, der var omspændt af Luerne. Det er forunderligt, hvilke Kræfter Fortvivlelsen indgiver. Marie var en spinkel Pige, og uvant til legemligt Arbejde, men nu følte hun sig i Besiddelse af en vidunderlig Styrke. Hun tog Moderen i sine Arme, netop som Ilden greb fat i Sengens Omhæng, svøbte hende i Lagenet, og styrtede igjennem Flammerne med hende, uagtet den varme Luft næsten qualte hende, selv da hun udenfor, med de nøgne Fødder, traadte i Sneen. Det var, som om et heelt Livs Tanker og Følelser vare sammenpressede i hendes Bryst i dette Dieblif. Avisheden om hendes Faders Skjæbne, hendes lille Søster, frysende paa Jorden, hendes huusvilde Moder, der laa bejvimet i hendes Arme, hendes egen forladte Stilling — alle disse Billeder affpeilede sig saa levende i hendes Sjæl, som det røde Skjær af Ilden paa den graa Vinterhimmel. Hun styrede sine Fjed imod det nærmeste Huus, der var Herr Blakes, Henriks Faders Bolig. Hun naaede Døren og faldt der til Jorden med sin tunge Byrde. Hun forsøgte at raabe om Hjælp, men kunde ingen Lyd bringe over sine Læber.

„Barmhjertige Fader,“ tænkte hun, „du har opholdt os saalænge, lad os ikke omkomme her!“

I dette Dieblif nærmede sig Fodtrin, Døren aabnedes, og Herr Blake, ledsaget af en Tjener med Lys, traadte ud. Han var vaagnet op, nogle Minuter før, ved Skinnet af den røde Himmel, og havde netop kaldt paa sin Familie, da Støien ved Døren vakte hans Opmærksomhed. Han fandt her den blege, livløse Moder i Armene paa den afkræftede Datter, der kun med Dinene formaaede at udtrykke sin Begjering. Blake havde forbudt sin Søn at ægte „Drankterens Datter,“ og han havde hidtil behandlet Marie med Kulde, ja hemmelig baaret Nag til hende for den Indflydelse, hun havde havt paa Sonnens Skjæbne. Men han var

ingen haardhjertet Mand. Ved hans venlige Hustruens Foranstaltning kom de Lidende strax i varme Senge, og alle Midler bleve anvendte for at bringe den ene til Live, og styrke den anden, medens Herr Blake med den mandlige Deel af Huusfolkene skyndte sig til Brandstedet. Huset var nu ganske omspændt af Flammerne; han søgte forgæves dets ulykkelige Herre, og skjælvede ved den Formodning, at han muligens kunde have fundet sin Død i Ilden. Der var Intet at gjøre, Odelæggelsens Værk var næsten til Ende; han vendte sig, for at gaae tilbage, da han troede at see en Bylt ligge ved Muren, hvor han stod. Han bukkede sig ned, og fandt med Forbauselse et sovende Barn. Han troede først, det var død; men da han tog det op, og lagde dets kolde Ansigt til sin Kind, følte han dets sagte Mandedrag, og dets lille Haand udstrakte sig imod ham. Inderlig rørt trykkede han det, med en Faders Omhed, til sit Bryst. Men hvem kunde have lagt det saa omhyggeligt i Sneen, i Lø for Nogen og Lysets Skjær? Hvem anden end den, hvis svage Arme havde baaret sin Moder til hans egen Dør! Saaledes var det Svar, han gav sig selv, og han bebrejdede sig sin Uretfærdighed imod den ædle Pige. Han ønskede næsten, at Henrik var hjemme; — men det var kun Dieblikkets Indskydelse; da han blev roligere, glædede han sig over Sønnens Fraværelse.

Franklin var ikke omkommet i Ruinerne. Efter at Marie havde forladt ham, rasede hans nylig vakte Anger og blev næsten til Afvindinghed. Ikke længere lindret ved sin Datters Kjærtegn og understøttet af hendes Bønner, overvældede Fortvivlelsen ham. Han kunde ikke beslutte sig til at gaae til Hvile, Børelset var ham for snevert til der at bestaae den mægtige Kamp i hans Indre. Han aabnede Døren, og da den kolde Vind blæste paa hans Pande, følte han sig lettet og, idet han forlod Døren, uden at lukke den, styrtede han fremad, ubekymret, hvorhen han vandrede, blot han kunde undslippe sig selv. So længere han fjernede sig fra sit

egget Hjem, desto mere syntes han at tabe Bevidstheden, indtil han endelig, udmattet paa Sjæl og Legeme, kastede sig ned paa Gulvet i et ubeboet Huus, der oftere havde været Stedet for hans Orgier. Der laa han, medens Ilden, som han forlod uslukket paa Arnestedet, ved Blæsten igjennem den aabne Dør, udbredte sig i Værelset. Da han om Morgenens søgte sit Hjem, fandt han det som en rygende Ruin — og han vidste, at det var hans Bærk. Han erindrede sig, hvorledes Døren knagede for Vinden og at han i sit Raseri ikke vilde vende om. Da han saaledes stod, i maaløs Betragtning, nærmede Herr Blake sig, tog ham ved Armen, og førte ham til sin egen Bolig. Lig Jobs Ben talte han ikke, »thi han saae, at hans Sorg var meget stor.“ Hans Hustru, som han engang havde elsket oprigtig, og som nu levede op i hans Grindring, ifklædt hele den Jude, hans Laster havde berøvet hende, laa paa sit Dødsleie. Hun kunde ikke tale, men hun kjendte ham, da han traadte ind; hun udstrakte sin svage Haand imod ham, og hendes Blik udtalte kun Medlidenhed og Tilgivelse. Han knælede ved hendes Side, og skjulte sit Ansigt i Sengen. Ogsaa Marie laa der, ved den døende Moders Side, med frosne Fødder, forbrændte Hænder, i heftig Feberhede. Ogsaa dette var hans Bærk. Der er Ulykker, som komme umiddelbart fra Gud, og Mennesket bøier sig i sin Svaghed for den grændseløse Magt, der overvælder ham. Pesten, der vandrer i Mørket; det rasende Uveir, Jordstjælvet og Vandfloden ere Guldbyrdere af hans Straffedom, og komme med et Vidnesbyrd, saa høit og helligt, at den Kjæfeste og Stærkeste ikke vover at staae imod. Men naar den Lidende staaer midt i den Glendighed, han selv har fremkaldt, naar Samvittigheden siger ham, at han kun maa søge dens Marsag hos sig selv, da saares han uløgeligt, og har en jordist Forsmag paa Himlens Gjengjældelser.

Dagen efter, at Franklins Hustru var stedet til Jorden, forsamlede Byens Borgere sig, for at gjøre Anstalter til den lidende Families Hjelp. Deres Medfølelse blev i høi Grad

vakt ved Maries Dødsfald; og i Ulykkens Dieblig erindrede de sig Franklin, saaledes som han havde været i sine tidligere Dage, da hans Stemme saa ofte opfyldte den Sal, hvori de nu mødtes, med den højeste Betsalighed. De havde seet ham, nedkastet paa hans Hustrues Grav, i utroskelig Jammer, og de følte for ham noget af den Omhed, man føler for de Døde — naar Læsten erindres med Bedrøvelse istedetfor Had, og Brede forvandles til Tilgivelse. Ansporede af almindelig Deeltagelse bidroge de betydeligt, og gjorde strax Anstalter til Dødsfaldet af en ny Bygning. Franklin, der var vidende om deres Forehavende, traadte ind i Salen, førend de skiltes. Det var længe siden, at han havde været samlet med sine tidligere Venner paa dette Sted, og saa Dage forinden vilde han have undflyet deres Blikke i Bevidstheden om sin Nedværdighed. Nu, styrket ved en høitidelig Beslutning, traadte han midt ind iblandt dem, og bad dem om Tilladelse til at afbryde dem.

Han begyndte med at skildre dem sin Barndom, sine Slægtninge, sin Flugt, Fristelse og Brede. Hans Stemme var i Begyndelsen svag og usikker, men eftersom han fortsatte sin Fortælling, antog den næsten hele sin tidligere Fylde, og da han skildrede sin Hunger og Fortvivlelse, sit Forsæt om Forbedring og sin Tillid til Gud, at han vilde give ham Kraft til at udføre det, da talte han mere henrivende end nogensinde før.

„For mig selv,“ sluttede han, „vilde jeg Intet have bedet om, Intet haabet. Jeg vilde have skjult min Skændsel iblandt Menneskene i den dybeste Gensomhed. Men jeg har Børn — jeg har en Datter, der fortjener en bedre Skjæbne. For hendes Skyld beder jeg om at faae den Tillid tilbage, jeg med Rette har mistet. Hvor dybt jeg end er sunket, føler jeg dog, ved den Anstrængelse, hvortil jeg nylig var istand, at Guddommen endnu ikke har forladt dette vanhelligede Tempel. Jeg formaaer endnu at være Herre over mig selv, og med Guds Hjælp, jeg skal blive det. Jeg forlanger ikke, at der

ræktes mig Venstebets Haand, førend Tiden har beviist Oprigtigheden af min Villie, og rensset mig for Drankernavnets Besmittelse."

Her udstræktes samtidig enhver Haand imod ham, Mange grebe rørte og tauste hans, Andre ønskede ham med Varme Guds Hjælp, og lovede ham Dymuntring og Bistand.

Ved at indføre Læseren i en huuslig Scene, mere end et Aar efter disse Begivenheder, ville vi slutte Fortællingen om Drankeren's Datter.

Franklin sad ved Kaminen og læste, og naar han hævdede sine klare Dine fra Bogen, og lod Blikket glide hen over den venlige Gruppe, der omgav ham, kunde man læse No, Selvagtelse og Tillid i hans Sjæl. Umaadelighedens Stempel var vegen fra hans ædle Pande, og Alt bar Vidne om hans aandelige Fornøjelse.

Marie, hun, som i Guds Haand havde været Værktoiet til hans Frelse, og Henrik Blake, der nu var hendes lykkelige Hætefælle, sad ved hans Side. Henriks Fader havde forbudt sin Søn at indgaae Forbindelse med et foragtet Navn; men Marie havde, under sit Ophold i hans Huus, beviist Muligheden af, at en Datters Dyder kunne udlette en Faders Skam. Hun var deres trostfende Ledfager, deres bestedne Raadgiver, deres aandsfulde Ven.

Endnu een Person var tilstede, et lysshaaret Barn, der sad paa Franklins Knæe og slyngede sine spæde Fingre i hans endnu sorte Haar. Det var det Barn, hvis Bugge i hiin Nat var i den kolde Snee. Hendes blomstrende Kinder og sunde Læber lignede mere en Rosenknop end en Sneekloffe, som man tidligere havde kaldet hende.

"Ingen sige, naar han fristes, at han fristes af Gud!" eller, naar han engang har givet efter for Fristelsens Magt, at han ikke kan sønderrive de Baand, hvormed hans Lidensfaber have bundet ham!

## Skiorte - Sangen.

Af **Thomas Hood.**

Med Fingrene stive og trætte,  
 Med Dinene røde af Graad,  
 Sad en Kvinde, knap dækket af Pjalter,  
 Og brugte sin Naal og sin Traad.  
 Slid — og Slid — og Slid!  
 I Udselhed, Hunger og Trang,  
 Og stedse med Stemmen saa smertelig blid  
 Hun sang sin „Skiorte-Sang.“

Slid — og Slid — og Slid,  
 Naar Hanen den galer i Gaard;  
 Slid — og Slid — og Slid,  
 Naar Maanen paa Himmelen staaer.  
 Gi troer jeg paa Jorden saa vide,  
 End ikke hos Tyrken forsand,  
 Der findes et Sted, hvor Kvinden maa lide,  
 Som jeg i kristeligt Land.

Slid — og Slid — og Slid,  
 Til Hjernen begynder at svimle,  
 Til Blikket, saa taaget og trætt, ikke meer  
 Kan naae til de trostfende Himle;  
 Ja, somme og kante og rie  
 Og rie og kante og somme —  
 Med Knappen jeg lukker Dinene i  
 Og syer den paa i Dremme!

O Mænd! med Jer, Søstre saa kjære!  
 Med Moder og Datter og Liv,  
 Det er ikke Linned, hvad I slide op,  
 Men skabte Menneskers Liv —  
 Det kaldes vel Sytøi af Alle —  
 Gid Kræfter og Liv det blot gav!  
 Men heller man skulde dog Liigtøi det kalde:  
 Jeg syer jo mig selv i min Grav!

Men hvi taler jeg dog om Død?  
 Den Knokkelmand visjen og bleget!  
 Hans rødsomme Ydre det skrækker mig ei,  
 Det ligner saa ganske mit eget.  
 Det ligner saa ganske mit eget;  
 Og det, for jeg faster saa tidt —  
 O Gud! at Brød skulde koste saa meget,  
 Og Kjød og Blod kun saa lidt!

Slid — og Slid — og Slid!  
 Mit Arbeid gaaer aldrig istaae;  
 Og hvad er dets Løn? — En Skorpe Brød,  
 Lidt Pjalter — et Leie af Straa —  
 En knækket Stol — jeg har ikke meer.  
 Saa nøgne er Væggene alle,  
 At ret jeg er glad, naar stundom jeg seer  
 Min Skygge paa dem at falde!

Slid — og Slid — og Slid!  
 I Verden paa mig Ingen tænker,  
 Og Slid — og Slid — og Slid,  
 Som Fanger og Slaver i Lænker;  
 Men disse er Skjæbnen dog mere mild —  
 Ret aldrig mit Dagværk jeg ender,  
 For Hjertet er sygt, og Hjernen er vild,  
 Og trætte de svage Hænder.

Slid — og Slid — og Slid,  
 Naar Kulden fast stivner min Arm,  
 Og Slid — og Slid — og Slid,  
 Naar Somren er deilig og varm,  
 Naar alle de Evaler, i Røden her  
 Ved Tagrenden over min Rude,  
 Ved Glyven og Kviddren mig Budskab bær  
 Om glade Verden derude!

D! om jeg een eneste Gang  
 Blandt duftende Blomster dog stod,  
 Med Himlen over mit Hoved  
 Og Græsset under min Fod!  
 D! hvis blot een Time jeg nød  
 Lidt Fred som i Fortidens Dage,  
 Da ikke jeg aned, hvad Mangel betød,  
 Og kjendte ei Hungerens Plage!

D! blot for een Time saa kort  
 At føle lidt Fryd i mit Hjerte! —  
 Til Glæde og Haab jeg har ingen Tid,  
 Men ene til Kummer og Smerte —  
 Lidt Graad saa sikkert mig lindred,  
 Men Kilden i Diet er tør —  
 Desuden jo Taarer min Syning forhindred —  
 Det gjorde saa ofte de før!

Med Fingrene stive og trætte,  
 Med Dinene røde af Graad,  
 Sad en Kvinde, knap dækket af Pjalter,  
 Og brugte sin Naal og sin Traad.  
 Slid — og Slid — og Slid  
 I Udselhed, Hunger og Trang,  
 Og stedsse med smertelig Røst uden Lige —  
 — Gud give den dog kunde naae til de Rige! —  
 Hun sang sin „Skjorte-Sang.“

## Juleaften.

Efter Emil Souvestre.

Det var Aftenen for den Dag, da han, der skulde bringe Verden det glade Budskab, fødtes i en Krybbe i Jodeland. Alle Folkeslagene, Christi Disciple feirede Julen! En kold Blæst, ledsaget af heftige Regnskyl, havde forarsaget, at Londons Beboere tidligere end sædvanligt søgte deres Hjem. Igjennem det natlige Mørke, der indhyllede Gader og Stræder, saae man Vinduerne, et efter et andet, lysés op, og en appetitlig Røg slog ud af Lufthullerne paa de underjordiske Kjøkkener. Den uhyre Mængde Boliger, der danne de forenede Kongerigers kjæmpemæssige Hovedstad, frembød overalt et dobbelt Skue: Vildhed og Dde udenfor, Hyggelighed og Høitid indenfor! Medens Vinden pøb igjennem Tagrenderne, medens Sneen hvirvlede omkring Skorstenene, og Støien af forbigjørende Bogne blandede sig med forjænkede Gjesters Hammerslag paa Dørene, oplivedes Alt i det Indre af Husene. Livet forlod Gaderne og trængte sig sammen om Kamminerne. Man saae snart Skyggerne af de glade Born, der vare henrykte over Julegaverne, snart af de unge Piger, der ilede med at forberede sig til den festlige Aften, glide forbi de oplyste Gardiner.

Men imellem alle disse oplyste og glade Huse, var der et, der blev bemærkeligt ved sin Tausshed og sit Mørke. Beliggende paa Hjørnet af en Tvergade, med et Paterre foran sig hvorfra alt Grønt og alle Bærter vare forsvundne, og berøvet Hammer og Klokke, kunde det være bleven anset for ubeboet, hvis ikke de smaa Gar-

diner harde været, der sluttede sig tæt til Muderne, og hvis Hvidhed stak besynderlig af mod den mørke Facade. Lavt, eensomt og taust, som det var, havde Huset et saa skummelt og ubyggeligt Udseende, at det opvakte en Følelse af Afsky hos de Faa, hvis Bei førte dem forbi det. Ved Siden af de andre Bygninger gjorde det det samme Indtryk, som en Ubekendt, der stiller sig taust i Skyggen, i Nærheden af en Flok glade og opvante Mennesker.

Nagtet ingen Støi lod sig høre fra det sorte Hus (saaledes kaldte Naboerne det), vilde dog den, hvis Die havde været istand til at gjenmemtrænge Mørket, i et Hjørne af den store Sal i første Etage, have opdaget en aldrende Mand, der sad i en Lænestol, med Albuerne støttet paa sine Knæ og Hovedet skjult i Hænderne.

Denne Stilling tilkjendegav et Mismod, som bekræftedes af de Suk, hvormed den eenlige Beboer afbrød Stilheden i sit Hus.

John Bolwer befandt sig virkelig i et af de Diabliske, i hvilke Mennesket, naar Modet svigter, aabner sit Hjerter for sig selv, eftertænker sit Livs Enkeltheder, og søger med Dyrrigtighed Grunden til sine Lidelser.

„Hvorfor er jeg bleven født, hvortil nytter Livet mig?“ tænkte han sorgmodig. „Fader- og moderløs forend jeg kjendte dem, der skænkede mig Livet, er jeg opvoxt imellem Fremmede, der afværlende have været mine Herrer, mine Ligemænd og mine Undergivne. Man har undervist mig om Midlerne til at berige mig og Maaden at blive et stifteligt Menneske paa. Jeg har lagt for Dagen, at jeg har draget Fordeel deraf, ved at samle mig Formue og ved at gjøre min Pligt. I en Alder af halvtredstindstyve Aar har jeg trukket mig tilbage fra Forretningerne, rig, agtet, paa Legeme og Sjæl saa sund og rask, som da jeg begyndte. Men hvad har jeg vundet ved mit Arbejde og min gode Dyrførsel? Hvor ere for mig Grindringerne om det Forbigangne, Glæden over det Nærværende, og Fremtidens Haab? Om jeg sover i dette eensomme Hus, eller i min Grav,

hvem bryder sig om det? Jeg har aldrig været knyttet til denne Verden uden ved Contocouranter og Bøxler; ogsaa disse have ophørt at være til for mig. Jeg har hverken Lust eller Grund mere til at leve! Og dog er Livet saa sødt for de fleste Menneſter, thi de lide alle Pinsler, for at opholde det. Hvori bestaaer dog den Gude, som jeg ikke har kunnet opdage? Hvorfor har jeg tomt to Trediedele af Bøgeret, uden at kunne smage det? Det, der udgjør Andres Lykke, tynger paa mig som en Byrde. Og denne Dag, som overalt fremkalder Glæde, opvækker i mit Hjerte kun Sorg og Afsty. Bethlehems Gud! Det er i denne Time, at du er nedstegen paa Jorden for at bringe os Trost, og hele Jorden udstøder Glædesraab ved Grindringen om dit Komme! Hvorfor skal jeg alene ikke kunne finde Trost i den atmindelige Lykke?"

En Febergysen strømmede igjennem hans Klarer, hans Hoved forvirredes, Lysglind fore forbi hans lukkede Dine, tusinde Billeder opstege for ham, saa ubestemte og hastig henfarende, at han forgjæves anstrengte sig for at holde dem fast. Men midt i denne Kamp, overvældede Bitterhedens Følelse hans Hjerte og udslykkede den sidste Guist af Tillid til Livet.

Han havde vilkaarlig nærmet sig et Vindue, og med den brændende Pande imod Ruden betragtede han Huset ligeoverfor. Afstedes liggende, som hans eget, funkede det af Lys i alle Stager, og den glade Summen, der lød ud derfra, tabte sig i Stadens fjerne Tummel. Han stuede først tankeløs hen for sig; men efter nogen Tid fæstede han Blikket paa dette muntre Huus. Det var, som om et Sted rystede hans Hjerne, og det forekom ham, at hans Sandser pludselig bleve skarper. Hans Blik trængte igjennem de lukkede Gardiner, hans Øre hørte Stemmerne; Afstanden hørte op; han skjelnede, hvad der foregik i det andet Huus, saa godt, som fete det i hans egen Stue.

Den første Stage tiltrak sig først hans Opmærksomhed.

Der boede en Kjøbmand, som ligesom han, havde trukket sig tilbage fra Forretningerne.

Rig og uden Børn havde William Jacobson dannet sig en Cirkel af gamle Venner, med hvem han deelte sin Formue, og som til Gjengæld gave ham deres gode Humeur og deres Kjerlighed. De sadde der alle, med deres Koner, Sønner og Døttre, omkring et vel besat Bord. Der herskede en hjertelig Frimodighed, som vedligeholdte Munterheden. Fædrene fortalte deres Grindringer, de Unge morede sig ved uskyldig Spøg, og Børnene vare henrykte i Beskuelsen af Juletræet, der bugnede af Foræringer. Glæden lystte i hvert Dø, sprudlede frem af hvert Ord, og udtrykte sig i hver Bevægelse. Men som de Alle havde Verten at talke derfor, gave de ham den atter tilbage: hans ædelmodige Gjæstfrihed havde gjort een Familie af disse mange, Børnene legede om hans Knæ og kysfede ham, de unge Mennesker horte paa ham med Feielighed, de unge Piger hjalp ham med Anretningen, Fædrene udbragte Skaaler for hans Lykke og et langt Liv. Jacobson tog imod alle Kjertergn, thi Erfaringen havde lært ham den gjensidige Kjerlighed's Erkjendtlighed. Da Skjæbnet havde nægtet ham Slægtninge, havde han selv forskaffet sig dem ved frit Valg og Hengivenhed; og af Frygt for, at hans Huus skulde forblive øde, havde han aabnet det for Enhver, der vilde elske ham.

I det Dieblik, han reiste sig fra Bordet, omgivet af sine fornøiede Gjæster, mumlede John Bolwer, som troede at see hans smilende Masyn vende sig imod ham, ligesom for at fremkalde et Spørgsmaal:

„Hvori finder du dog din Lykke?“

Det forekom ham, at Jacobson svarede ham ganske sagte:

„I mine Venners Glæde.“

Eneboeren i det sorte Huus rystede paa Hovedet, og vendte sit Blik imod den anden Etage.

Der vare ingen Gjæster forsamlede omkring et yppigt Bord. Lieutenant D'Meggi var ene med sin Familie. Thee-

fjedlen snurrede behagelig paa Ildstedet, og den nationale Budding indtog den fornemste Plads paa Bordet: det var ganske den beskedne Familiefest, thi Lieutenanten levede paa halv Sold, og havde endnu sine gamle Forældre i Irland at ernære.

Men naagtet Festen var meer end beskeden, var Glæden derfor ikke mindre, thi D'Meggi gjorde Forberedelser til en længe lovet og længe ventet Underholdning for sine Børn.

Lampen havde været udslokket, og Laternamagikaen efterhaanden ladet hele Enlands Historie passere forbi paa Bæggen for Tilskuernes Dine, og Lieutenanten forklarede de forskjellige Billeders Betydning for sine Børn.

John Bolwer lyttede og stirrede; han saae Børnens Dine glindse, han hørte deres Udbrud af Beundring, han fulgte med Forbauselse alle disse glade Hjerters Bevægelser. For første Gang havde han en Aenelse om den Andeel, den Enkelte kan og bør have i Alles Liv; han følte disse Tilnytningspunkter, der forene Enhver af os med Efterkommerne og Forfædrene; han forstod endelig den Glæde, man kan finde i Menneffeslægstens Historie og i Fædrelandets Lykke.

Han lod sit Blik hvile og forblev længe eftertænkfuld; men endelig mødte hans Dine det blege Skin, der oplyste Dvisten, og hans Tanke forlod Lieutenantens Familie.

Han kendte den fattige Kone, der boede under dette Tag, da hun undertiden havde henvendt sig til ham om Understøttelse.

Det var en skotsk Enke, der, ligesom Jørgen, levede der af hvad Forrynet hver Dag tilførte hende. Hun underholdt ved sit Arbejde en lille syg Pige, der næsten i to Aar havde svævet imellem Liv og Død. Men omendkjendt det var en tung Byrde for hende, beklagede Ketty Beans sig dog ikke. Denne hendes Sønnedatter var Alt, hvad der var bleven tilbage for hende af en uddød Familie. Det var den sidste Ring af den Omheds Kjede, der begyndte med Forlovelsens Lyfsalighed; Grindringer fra Ungdommen, Hjemmets Glæder,

Haabet om Familiens Forplantelse i Fremtiden, Alt var forenet i dette skrøbelige Barn, som hver Dag kunde berøve hende. Derfor, hvilken Dmhu og hvilke Kjærtægn! For-gjæves havde Tiden boiet den gamle Kones Ryg — hun havde Kraft til at udføre det Arbeide, der maatte forskaffe Barnet, hvad dets Sygdom krævede. Forgjæves havde Sor-gerne furet hendes Pande — alle hendes Kynder udslettedes, naar Jenny blot kunde smile til hende!

Dgsaa dem havde Gud tilstaaet et af disse fjeldne Glimt af Glæde. Paa den fattige Enkes Quist, som over- alt, var Juleaften en Glædesfest! Juletræet, som hun havde kjøbt for sine faa Sparestillinger, stod paa Bordet. Jenny havde forladt Sengen for bedre at see det; hun sad paa Bedstemoderens Stjod, med Armene slynget om hendes Hals, og betragtede Træet med Henrykkelse.

Ja, det var det mørke Grønt, som omgav den Hytte, hvori hun var bleven til. Disse Koralkorn vare de samme, hvoraf hendes Moder havde forfærdiget hende Hals- og Armbaad. Det syntes hende, som det Hække af Stikpalmer, hvor Raboerne om Aftenen samlede, for at fortælle eller synge Ballader, ikke kunde være fjernt!

Dg, ført tilbage til sine tidligste Grindringer, nynnede den unge Pige med en svag Stemme de gamle skotske Viser; og Enken, hvis Gufommelse oplivedes, hjalp hende og sagde hende Ordene. Dg saaledes forglemte de nogle Dieblikke Alderdom, Sygdom og Glendighed!

John Bolwer vil Intet mere see; han forlader Vinduet og falder tilbage i sin Lænestol.

Hemmelighedens Slør er faldet; han sees, at den ene af hine har seet sin Lykke i Venkabet, den anden i Kjærlighed til Fædrelandet, de sidste i Barndommens Minder — at de alle have seet den udenfor dem selv. Han selv har levet uden Sympathie og uden Grindringer, som Ukrudtet, der vøyer paa den øde Plads. Nu forstaaer han, at for at leve med de Levende, maa man med Hjertet blande sig imellem Menneffene og tage Deel i Begivenhederne. Dg han siger



## Den Rette.

Efter **Boz, household words.**

„Veed du med nogen Sikkerhed, i hvilket Sprog Adam erklærede Eva sin Kjærlighed?“ spurgde jeg en Dag en af mine Venner, der var Philolog. Jeg fremsatte mit Spørgsmaal med saamegen Alvor, at han svarede ligesaa alvorlig: „Ja, sikkert! han erklærede hende sin Kjærlighed netop i det Sprog, i hvilket hun forstod ham.“

Et dybt Svar! Kun Skade, at jeg ikke blev klogere deraf. Men det er i det Hele taget Skade, stor Skade, at vi vide saa lidt om Kjærlighedserklæringerne før Synfloden. Dersom Nogen kunde træffe paa en Kjærlighedshistorie fra den Tid, vilde den have mere Friskhed og Nyhed, end der kan findes i vore nyeste Romaner. Og i Sandhed, hine Kjærlighedserklæring i Tidens Morgenrøde, i Paradisets Lovgange, maae have været noget ganske Mærkværdigt!

Men selv nu, hvor gammel Verden end er, berøres dog ethvert Menneffe engang i sit Liv af Paradisets blide Foraarsvinde, da nemlig, naar han siger: „Jeg elsker! jeg bliver gjensjækket!“

Ja, det hændes enhver lykkelig Søn af Adam i det Dieblif, han finder sin Eva. Men Adam selv var, i een Henseende, heldigere end nogen af hans Søner; thi eftersom der kun var een Eva, kunde han ikke tage Feil; ikke heller kunde hun, paa sin Side, hverken vælge eller fortryde. Men vi — vort Antal er Legio, og i den Sværm af Adamsbørn er det ikke let for os at opdage, hvem der er den Rette

for os. Hvis Enhver oprigtig vilde tilstaae sine Erfaringer i dette Punkt, vilde det uden Tvivl baade være belærende og morende. Og da jeg ikke veed nogen anden Maade, hvorpaa jeg kan underholde Verden, eller gjøre den klogere, vil jeg fortælle, hvilke Feilgreb jeg gjorde, da jeg segte min Eva, hvem jeg først tilbedte i Rosa Ervans Person.

Det fattes mig paa Ord til at beskrive hende. Hun fængslede mig allerede, da jeg var en Dreng; hun fortryllede mig, førend jeg forlod den Ade Klasse. Der har vist aldrig eksisteret nogen ung Pige, som var farligere for en Ungling af livlig Temperament. Hendes Koletterie var saa naturligt, saa blandet med Godmodighed og barnlig Ynde, at det var umuligt at betragte det som andet end den meest englelige Ustyldighed. Da jeg besøgte det militaire Akademie, saae jeg kun hendes Navn i mine Bøger, og intet ellers. Udkastede jeg Planer til Fortificationer og Fæstninger, stod Rosa i Midten af mine Cirkler og Quadrater, og den eneste Linie, jeg tydelig bemærkede, var den Rei, der førte til hendes Hjem, det herlige Grøndal.

Grøndal var et muntert Sted, hvor der altid var Fremmede. Og naar de unge Mennesker ønskede at foretage en eller anden Udflugt, var det altid mig, der lagde Planerne og foreslog dem for den gamle Baronesse, Rosas Moder, for hvem alle Børnene havde den største Respect. Hun pleiede da gjerne at sige: „Min kjære Herre, hvis De gaar med Børnene, vil jeg gjerne tillade det, thi jeg har Tillid til Dem, og veed, at De vil give Nøt paa dem!“

„Ja, ganske sikkert!“ svarede jeg, men Tingene var: jeg kunde ikke engang passe paa mig selv, og lagde aldrig Mærke til Andet end Rosa.

Mangen En blev fortryllet, ligesom jeg; men jeg indbildte mig, at jeg var den Lykkelige, hvem hun gav Fortrinnet. Engang blev jeg frygtelig jaloux. En vis Hr. Z. (en Sprog lærer, troer jeg) kom til Grøndal, spillede, sang og p'udrede Fransk; og strax glemte Rosa mig, for at snakke og spille og synge med Hr. Z., idet hun gjorde sig ligesaa

elstværdis for ham, som ellers for mig. Jeg blev rasende vred, løb over Marker ogUGE, saae hverken Hæfter eller Porte, smublede over Grave og Grøfter, og kom hjem som en gal Tusentast. Men see! Hr. E. var gaaet sin Vej, og Rosa henrykkede mig igjen, og jeg var rieblikkelig ligesaa fortryllet af hende, fuldkommen overbevist om, at det var Altsammen min Skyld, og at jeg var en Tyrk, et Uhyre — nei, en reen Dthello af Iversyge.

Efter at jeg havde sikket og sværmet en anseelig Tid, blev jeg enig med mig selv om, at det nu var Tid at gjøre hende min Kjerlighedserklæring. Det er sandt, jeg var endnu meget ung, ikke fuldt tre og tyve; men jeg ansaae mig for gammel nok, da jeg var Lieutenant og Son af min Fader, der altid talte om „sin Kone“, som sit Livs største Lyksalighed; dertil havde jeg fra mit Hjem erholdt de smukkeste Indtryk af husligt Liv. Det heieste Gode i Verden forestillede jeg mig altid under „min Kones“ Billeder.

Da jeg modent havde overlagt de forskjellige Maader, paa hvilke man pleier at give sin Kjerlighed tiltjende, begav jeg mig en smuk Dag paa Veien til Grøndal, bærende, saa tæt til mit Hjerte som muligt, en blomstrende Rosrose. Veiene vare affyelige, og jeg blev næsten stød fordærvet, men min smukke Rosas Emil vilde — derom var jeg overbevist — belønne mig for al min Møie. I Tankerne horte jeg mig bestandig forjikkre hende: „Jeg elsker dig!“ og horte hende ligesaa ofte gjensvare: „Jeg elsker dig!“ Hvad „vore“ huslige Indretninger angik, saa havde jeg ligesaa lidt tænkt derpaa, som en af vore yndede Digttere, der, førend han givtede sig, forjynede sig med en Blomsterepotte, en Kaffejedel og en Stegepande. Jeg tænkte kun paa „en Hytte og et Hjerte“. Jeg saae mit lille Huus omgivet af Roser, og indeni min Rosa og mig selv. For alt Dvrigt vilde nok min fortræffelige Fader sørge.

Da jeg ankom til Grøndal, traf jeg der to eller tre Herrer, der vare ligesaa forelskede, og ligesaa henrykte over den unge Dame som jeg. Jeg beklagede de ulykkelige Stal-

ler, fordi de vare saa naragtige at smigre sig med Gaabet om en Lykke, hvorefter jeg troede, Ingen uden mig kunde vove at tragte. Vi vare Alle gamle Bekjendte, og da det ikke var vor Skik, at sætte vort Lys under en Skjæppe, saa havde jeg til Hensigt at give mine Rivaler et lille Bink om mine fordeelagtige Udfigter.

Jeg hævdede derfor en Smule det Eler, der hidtil havde skjult min beskedne Tillid. Men saa kom der vare Opdagelser! Mine Rivaler, opmuntrede ved mit Exempel, toge ligeledes Bladet fra Munden, og see, vi stode alle Tre paa samme Punkt! Vi sukede Alle; vi havde Alle „Grindringer“, som vi hemmelig kyskede, og de vare alle, som det syntes, Slanger, der bede sig selv i Halen.

Efter disse uventede Opdagelser udbrode vi Alle „Ah!“ og forlode Grøndal tilsammen, hver sin Vej. Min Fader var lidt overrasket ved at see mig komme igjen saa snart.

„Min kjære Konstantin“, sagde han, „jeg troede, du havde villet blive meget længere derude.“

„Ja“, gjensvarede jeg med en betænkelig Mine, „ja, men jeg forandrede min Mening, da jeg kom derud.“

Hermed endte Samtalen, og Saligheden var forbi engang for alle. Men dermed var ogsaa et Led af mit Livs Rosenid afrevet. Jeg begyndte at betragte alle Roser, virkelige og estergjorte, med et ærgerligt og mistænkeligt Blik, og at tale om „Livets Illusioner“, og om „at opgive dem“, o. s. v. Jeg gjorde mig selv det heitidelige Løfte, at den næste Gjenstand for min Kjærlighed, det næste Balg, jeg vilde gjøre, betræffende „min Kone“, skulde i alle Henseender være ganske det Modsatte af den forraderiske Rosa. Jeg var bleven bedraget, tænkte jeg, af Livets Poesie; nu vilde jeg holde mig til den rene Prosa.

Dg i hvilken ædel Skikkelse fremstillede sig ikke mit nye Ideal for mine Dine, da jeg en Aften traadte ind i Fru A.'s gjæstfrie Salon. Abla, hendes Datter, serverede ved Theebordet. Hendes Ansigtstræk, hendes Figur, hendes Bæsen vare fulde af Bærdighed og Aulstand. Hun saae ud

som den livagtige Oprigtighed i Modsetning til den phantastiske, forherende Rosa. Jeg blev ieblikkelig forelsket i dette smukke Billede af Minerva, og tænkte paa „min Kone.“

Men Abba lod ikke destomindre til sin at tænke paa sin Thee, og saae hverken til Høire eller Venstre. Da alle Kopperne vare skjænkede fulde, dreiede hun langsomt sit prægtige Hoved, og jeg horte i samme Dieblif en Basstemme udbryde: „Sundholm!“

Himmel, var det hendes Stemme? Var det ikke snarere Dommendagsenglen, der, midt i Fru N.'s Aftenelskab, kaldte Synderen Sundholm for at høre sin Dom? Jeg vilde have troet alt Andet hellere, end at saadan en Stemme kunde lyde fra Abbas smukke Læber. Men da jeg saae Sundholm nærme sig og sætte Theekopperne paa Baffen, overbevistes jeg om, at hiin Basstemme tilherte ingen Anden, end den smukke Dame, som jeg nylig havde tilbedet, og som jeg i mit Hjerte allerede havde kaldt „min Kone.“

Det varede lidt, inden jeg kunde forjone mit Sind med denne Omstændighed. „Sundholm!“ gjentød mange Timer heitideligt i mine Øren. Jeg begyndte at eftertænke Sagen. Hvis, sagde jeg, Naturen har givet denne smukke unge Dame en Basstemme, er det da ikke ædelt og fortræffe igt af hende, at hun ikke søger at skjule det, eller at forstjonne den? Bevise det ikke hendes Kjærlighed til Sandhed, hendes Charakterstyrke og hendes Sjæls Godhed? Hvor let kunde hun ikke have raabt „Sundholm!“ med en antaget Stemme; men hun vilde ikke være falsk, ikke engang deri! Da hun ikke vil besmykke sig, ikke engang for at vinde Beundring, kalder hun paa Sundholm med den Stemme, Gud har givet hende. Er der ikke noget Stort i alt dette? En, der saaledes raaber „Sundholm!“ vil ikke bedrage en skikkelig Fyr med falsk Tale og Forstillelse, men spille et aabent Spil med ham, og sige ham Sandheden ligesfrem.

Jeg blev foresillet for Abba. Det kunde ikke nægtes, at Stemmen ikke var af de fineste, men naar man var vant dertil, ophørte den at være saa meget ubehagelig. Desuden

vare hendes Ord saa simple og oprigtige, og hendes Ansigt saa nydeligt, at jeg var fuldkommen blendet. Mine Dren toge Plads i mine Dine, og eftersom jeg Dag for Dag betragtede Ablas feilfrie Profil, blev jeg paa engang fort ind i Kjærlighedens Rige, og spurgte Abla, om hun vilde være „min Kone“. Hun svarede „Ja“ med en saadan Kraft, at jeg næsten blev bange. Vi bleve altsaa forlovede, og jo mere jeg betragtede hendes fine Træk, desto mere tilfreds var jeg. Men dette varede ikke længe.

Forlovelsestiden er en meget besynderlig Tid; den er en Periode af Halshed og Usindstændighed. Ikke destomindre er den en fornuftig Indretning — naar den ikke varer for længe. Det er Forberedelsen til en Forbindelse, som kun Døden burde ophæve, og dersom det skulde vise sig at være umuligt at udføre den Duet, der nu begyndes, i Harmonie, er der endnu Tid til i No at afbryde den.

Det første, der forstyrrede Duetten imellem „min Kone“ og mig, var — ikke hendes dybe Stemme, men at! netop den samme Ting, der havde forsonet mig med den: hendes Sandhedskjærlighed, eller jeg skulde snarere sige, hendes ubarmhertige Raade at yttre den paa.

At vi Alle synde i Tanker, Ord og Gjerninger, er en afgjort Sag, og Tungen var mere villig til at indrømme det end jeg; men hvert Dieblik at blive mindet derom af sin bedste Ven, er slet ikke behageligt; det gjør heller ikke godt, allermindst naar den oprigtige Ven aldrig troer sig selv istand til at synde, end ikke i den ringeste Grad. Og det Værste var, at Abla tilsyneladende virkelig ingen Feil havde. At: hvis hun blot havde ladet sig mærke med een eneste, eller indrømmet Muligheden af, at hun havde nogen, skulde jeg have kastet mig for hendes Fødder. Men hun var, i Sindelag som i Charakter, saa upaaklagelig, saa regelmæssig, saa fuldkommen, som i hendes Ydre; hun var saa feilfri, at jeg. Synder som jeg var, næsten blev gal derover. Jeg følte, at Ablas strenge Ketskaffenhed, og især hendes Raade at opdrage mig paa, vilde med Tiden gjøre mig til en uhyre

Synder; fornemmelig, fordi hun aldrig vilde give efter for mine Suffer. Det blev snart klart for mig, at hendes Bevidsthed om egen Dyd og Mangel paa Dverbarelse med Andre, var en af de største Feil. Jeg sagde hende derfor engang min Mening paa en alvorlig Maade, og der udspandt sig da følgende Samtale imellem os.

H. u. a. Jeg kan ikke blive anderledes, end jeg er. Der-  
som du ikke kan lide mig, kan du lade det være.

Jeg. Hvis du ikke vil være elskovrdig imod mig, maa  
jeg opbere at elske dig.

H. u. n. Det er ligemeget. Jeg kan goae min Bei alene.

Jeg. Det kan jeg ogsaa.

H. u. n. Saa Adieu da.

Jeg. Adieu, Fruen A.

„Himlen være lovet, det var ikke for silde!“ tænkte jeg ved mig selv, da jeg, efterat have faaet min Afsted, styndte mig ud til mit lille Landsked. Naagtet denne pludselige Ende paa min anden Kjærlighedshistorie just ikke gjorde noget stærkt Indtryk paa mit Hjerte, solte jeg mig dog meget ndmyget, og et hemmeligt Nag imod det hele qvindelige Kjen begyndt at bemægtige sig mig. Men det var et Held for mig, at jeg, netop i denne Sindsstemning, traf en af mine Naboer, der var affurat i samme Forsatning. Han var for nogen Tid siden bleven skilt fra sin Kone, med hvem han havde levet meget uhykkeligt, og han kjerte omkring i en Censpæn-  
der, hvorpaa han havde strevet det Motto med store Bog-  
staver:

„Det er bedre at være alene, end at have daarlign  
Selskab.“

Denne Tanke slog mig; og min Nabo og jeg kom ofte sammen, og vare beundringsværdig enige i at rive ned paa Damerne. Imidlertid beskæftigede jeg mig med mine Bøger og med Agerdyrkning.

Jeg har en stor Afgjælse for Bøger, og jeg bukler mig i Enevædet for Lærdom, men jeg veed ikke, hvorledes det er, videre kan jeg ikke komme. Afgjælse og Verbødighed følger jeg,

men mit Hjertes Tilfredshed vopede ikke i den Jordbund. Min Kjærlighed til Landbruget drev mig ud i Naturen, og Naturen er yndig. Men Adam befandt sig ikke vel i Paradiset, saalænge han var alene; han vasktes først til Liv og Glæde, da Eva kom; og jeg, der intet Paradis besad, levede meget ene og melancholisk i mit lille Huus. Træerne ere, naar Alt kommer til Alt, dog kun Træer, naar vi trænge til menneskelige Sympathier; og Schoet, Klippernes og Skovenes Stemme, er den kjædeligste Røst, jeg kjender. Nei! Hjerter imod Hjerter, Døe imod Døe, det er Livet; og at leve sammen, et lykkeligt, sundt og landligt Liv, at arbejde for hinanden og for dem, der afhænge af os — at bestyre sit Huus, at leve, tænke, elske og nyde tilsammen! Al, „min Kone“ stod endnu levende for min Indbildningskraft!

Men mine Erfaringer i Kjærlighedsfager havde imidlertid gjort mig mistænkelig. Jeg frygtede for, at jeg aldrig kunde blive lykkelig efter mine Begreber om Lykke, hvilket min Ven og Nabo kaldte, „at hvile i Skyggen af et Par Træer“. Jeg var meget nedstemt, og som Følge deraf, satte jeg mig en Dag efter at have røget den sidste Cigar af sex Dussin og havt Kjøvelerier med min Nabo, som trøttede mig med sine uophørlige Tirader imod Damerne, i min egen Gensvarer, forat adsprede mig med en Kjøretour.

Jeg kjørte temmelig langt bort, og besøgte en gammel Ven, der havde været min Kammerat paa det militære Akademie, og som ofte havde indbudet mig. Han var nu for længe siden gift, og Fader til otte Børn. En stor Familie, tænkte jeg først; men ikke Gen for mange, sagde jeg til mig selv, efter at have tilbragt en eneste Dag hos ham; thi denne Familie havde givet mig en Aehnelse om Himlen paa Jorden.

Berrinden, Konen og Moderen, var den taufeste Sjæl af dem alle. „Det er hende, det er hende, der udgjør min Lyksalighed!“ sagde den lykkelige Mand; men hun sagde: „Det er ham! det er ham!“

„Min kjære Ven“, sagde jeg en Dag til ham, „hvoraf kommer det, at du er saa lykkelig i dit Egetfab?“

„Dh“, gjensvarede han, „jeg har en Hemmelighed at meddele dig.“

„En Hemmelighed, for Guds Skyld, hvad er det?“

„Fra min Ungdom af,“ sagde han, „har jeg bedet Gud give mig en god Hustru.“

„Ja“, tænkte jeg ved mig selv, „det er Tingen! Jeg er forbleven ugift, fordi jeg aldrig har opdaget den Hemmelighed; uden Guds særegne Styrelse vil jeg ikke driste mig til at vælge „min Kone“.

Der var en yngre Søster af min Vens Kone i Huset. Ingen vilde have følt sig tiltrukket af hendes Ydre, men efter en kort Tid fandt enhver sig fuldkommen behersket af hendes Bliohed, hendes Ansigts aandrige Udtryk, hendes venlige og kjærlige Væsen. Hun var mild og elskværdig imod Alle i Huset; kun med mig, syntes jeg, gjorde hun en Undtagelse: hun forekom mig noget kold og tilbageholdende. Jeg blev næsten ængstelig tilmode, da jeg bemærkede, at det gjorde mig ondt; og det varede ikke længe, førend jeg virkelig blev forelsket i denne unge Pige.

Men der var en stor Forskjel imellem denne og mine tidligere Kjærlighedshistorier. Forhen havde jeg ladet mig lede og bedaare af ydre Egenskaber; nu derimod var det Sjælen, og dens Ekfjendighed alene, der tiltrak og fængslede mig. Men hvorfor var denne heilige Sjæl saa kold imod mig?

Min Ven sagde, det kom deraf, at Marie havde hørt mig omtale som en vægelsindet ung Knægt, der havde sin Morstab af at forlove sig med retstafne Piger og slaae op igjen. Retfærdige Himmel! Skulde det virkelig være en af mine Feil? Jeg ubestændig! Jeg, der følte mig skabt til at være et Monster paa Trostab! Det var umuligt for mig, taalmodig at bære en saa grusom Beskyldning. Nei! saa sandt, som mit Navn var Constantin, maatte Marie gjøre sin Uret god igjen.

Fra den Tid af hun trak sig tilbage for mig, begyndte jeg at gaae efter hende. Jeg var fast besluttet paa at overbevise hende om, at jeg ikke var den Ubestændige, den Tro-

løse, som hun antog. Det var imidlertid ikke let for mig at finde en Leilighed; men tilsidst opnaaede jeg dog mit Dømed. Efter at have bestaaet et Forhør, som jeg slap godt fra, modtog hun mit Forslag, og erklærede sig villig til fremdeles at forsøge min Trost — i en Forbindelse for hele Livet.

I vor Forlovelsestid sagde hun oftere ganske henrykt: „Jeg er saa glad over at see, at du ogsaa har Feil; jeg føler mig nu mindre ydmyget, mindre ulykkelig over mine egne“.

Dette behagede mig meget, og endnu mere, da jeg bemærkede, at Marie, medens hun med Mildhed viste mig mine Feil, slet ikke søgte at skjule sine egne.

Vor Bryllupsdag blev bestemt, og jeg bestilte en Bogn for to Personer. Der blev budet Selvskab, og Marie og jeg bleve viiede. Intet kan være mere hverdagsagtig end dette, dog maaskee med denne Undtagelse, at min Kone og jeg opfattede Ceremonien i en alvorlig og dyb Betydning, og at vi besluttede at leve overeensstemmende dermed. Følgen deraf har været, at vi nu, efter at have været gifte i femogtyve Aar, elste hinanden endnu mere, og ere lykkeligere, end i den første Time af vor Forbindelse. Vi have deraf draget den Slutning, at Ulykke i Egteskabet ikke kommer, som Mogle siige, af dets Uoploselighed, men deraf, at Bryllups-Ceremonien ikke fuldbyrdes i Egteskabet.

Tal ikke til mig om Hvedebrødsdagens Lyksalighed! Det er blot Duernes Kurren! Nei! Vi maae vandre tilsammen paa den tornede Vej, vi maae med hinanden gennemforske Livets skjuleste Dybder, leve sammen i Glæde og i Smerte; maae tilgive og faae Tilgivelse, og saa elste hinanden bedre og mere. Og eftersom Tiden skrider frem, skeer der Vidundere; vi blive elskelige for hinanden, omendstjondt Panden fures af Rynker; og vi blive mere ungdommelige, naattet vi soie Aar til Aar. Verdslige Sorger, Ulykker og Ufuldkommenheder have ikke længere Magt til at fordunkle vor Lykkes Sol, thi den straaler fra vor Bens Die og Hjerte. Og naar vor jordiske Tilværelse nærmer sig sin Ende, føle

vi, at vort Liv og vor Kjærlighed i Sandhed ere evige. Og denne overnaturlige Følelse er ganske naturlig, thi jo dybere og inderligere vi trænge ind i Livet, desto mere oplader det for os sin Rigdoms evige Skjønhed. Mange lykkelige Egtefæller kunne bevidne dette.

Men, huff paa, Mand eller Qvinde! For at kunne afgive et saadant Vidnesbyrd, maa du have havt lidt Umage med at finde — den Rette. Tag ikke af Ubetænkksomhed den Urette!

## Blot naturlig.

Efter F. W. Hackländer.

Naar jeg gaaer tilbage i min Erindring, og mindes mine fordums Venner og Bekjendte, kommer mig hyppig en af disse i Hu, et godt, gemytligt Menneſte, der var Apotheker, og med hvem jeg længe levede i det venſtabeligſte Forhold. Vi boede i ſamme By, men ikke i ſamme Huus. Der var anbragt en ſtor forgyldt Løve over hans Dør, og foran den lange, firkantede Bygning, hvori jeg camperede, ſtode to gamle Kanoner og ved Siden af dem to Artilleriſter med dragne Sabler ſom Skildvagter. Hvor vi egentlig lærte hinanden at kjende, veed jeg ikke mere; men omendſkjøndt vore Tilboieligheder og Forhold vare temmelig forſkjellige, bleve vi dog meget gode Venner. Schmidle, ſaaledes hed Apothekeren, var af Borherre juſt ikke begavet med overflødig legemlig Skjønhed. Dog var han udstyret dermed til Huusbehov, og, ſom en gammel Tante af mig i lignende Tilfælde pleiede at ſige, fri for Ak! og Fy! Dermed meente hun: for „Ak, hvor ſmuk!“ og „Fy, hvor ſtyg!“ Schmidle kunde endog, naar han om Søndagen trak i ſin ſine ſorte Kjole, med alt, hvad der-til hører, gjælde for et net, elegant Menneſte, naar man fra-reguede en vis ſød Arze- og Medicin-Lugt, der ikke var til at fordrive fra hans Klæder. Ja, man havde undertiden kunnet holde ham for en ung Cavalier, eller en Officier i Civildragt, thi han forſtod, ligesom diſſe, at binde ſit Halſtørklæde med en vis let Elegance, og paa ſine Handſker havde han altid revet en af Knapperne af. Han ſatte ogsaa altid ſin Hat ganſke lige paa Hovedet, og pleiede paa Søn- og Hellig-

dagene at lade sine Støvler Ickere. Tillige var han i Besiddelse af en Godmodighed, og en Tiltro til hele Menneſteheden, der grændſede til Svaghed. Han gjorde for sine Venner alt, hvad han kunde, og hans Pung, der, da han var formuende, beſtandig var godt fyldt, aabnede ſig for enhver Drængende med en fabelagtig Udholdenhed. Hvad denne Charakter — der, ſom jeg tilſtræffeligt har viiſt, var fortræffeligt ſom Menneſte — gjaldt ſom Apotheker, af, derover var i det hele Quarteer af Byen, der hørte til Løveapotheket, kun een Stemme, iſærdeleſhed hos den tjenende Klaſſe, med hvem han kom i megen Berøring. Det var viſnok ſandt, hvad Folk fortalte, at den gamle vrantne Principal, en Pebersvend i de Tredſindſtyve, holdt oerordentlig meget af ſin forſte Medhjælper; thi Schmidle trak, ved ſin ualmindeelig venlige Perſonlighed, en Mængde Penge til ſig, der ellers var flydt i de andre Apothekeres Skuffer. Alle Piger og Karle, der bleve ſendte af deres Herſkab for at hente noget, uden at et beſtemt Apothek var opgivet, gif i Løven, og ventede der gjerne en halv Time ved Døren, naar Hr. Schmidle netop var beſtjæftiget — et Tegn paa Popularitet, der opvakte de andre Medhjælperes og ſelv den rødhaarede Lørlings Misundelſe.

Men der har vel heller aldrig i Chriſtenheden exiſteret nogen anden Apotheker, der ſaaledes vidſte at behandle ſine Folk, ſom min Ven. Sine ſtaaende Kunder kjendte han alle udenad. De ſtolte Herſkaber, der gjorde ſig noget tilgode af deres Livréeſkratter, forſtod han at ſmigre ved Glands-papir af ſamme Farver, ſom Feldterne i deres Raabner; ſog paa ſamme Maade behandlede han de Tjenestepiger, der engang havde betroet ham, hvilken deres Livcouleur var. Selv ved Paaſkriften paa Etiquetterne og Villeæſterne vidſte han at gjøre Forſkjel og at anbringe Nuancer, der nok vare iſtand til at røre en ſoſſom Kammerpiges Hjerte. Den Com-mandotone, der ſædvanlig herſker i ſlige Paaſkrifter; ſom f. Ex.: „En Skuld at tage hver Time“, brugte han aldrig umodereret, men ſvævede idetmindſte et „behageligſt“ til. Og

med hvilken Fiinhed forstod han ikke ved alleslags Former at give den sidste Snirkel af sin Skrift en dybere Betydning! Man kunde ofte ansee den for et vist Bogstav eller et Udraabstegn, og ikke sjelden anbragte han endog et sindrigt sammenslynget Hjerter deri. Hvis han just var formeget beskæftiget til selv at skrive alle Etiquetterne, saa underkastede han dog de af Lærlingen forfærdigede en noiagtig Revision, og tilføiede gjerne en Streg eller et Punkt, som var vedkommende Stuepige meget behageligt.

Men hvem der vilde see Schmidle i sin hele Glorie, han maatte besøge Loveapotheket en Loverdag Aften. Da blev der af den tjenende qvindelige Klasse i hele Quarteret formelig gjort Queue uden for Apotheket, og man kunde vente hele Timer, inden man naaede hen til Schmidle, der stod bag en stor Krukke, og uddeelte Pomade med en Fiinhed og Gratie, der grændsede til det Utrolige. Ved Siden af ham stod et heelt Batterie af Flasker med vellugtende Olier, og han vidste ganske noie, hvem af hans Kunder der foretrak Duften af Rosen for den af Nelliken, eller hvem der til sin Pomade behøvede en svagere eller stærkere Tilfætning. Ingen Dag, ingen Time, ikke det daarligste Veir var istand til at fordærve Schmidles elskværdige Humeur; ja selv om Natten, naar han blev vakt af sin søde Slummer, lod han ikke, som Apothekerne sædvanlig gjøre, ringe paa sig en Snees Gange, inden han virkelig kom, for da ovenikjøbet at vise sig vranten og muggen; nei ogsaa i saadaune Timer behandlede han de stakkels Tjenestefolk saa udmærket, at de endnu længe med Glæde husede det.

Men hvor der er meget Lys, er ogsaa megen Skygge. Min Ven var kun det fortræffelige Menneffe, som jeg netop har skildret, saalænge han kun vilde være, hvad han var, nemlig første Medhjælper i Loveapotheket; med eet Ord, saalænge han ikke udgav sig for nogen anden, end den hvortil Gud havde skabt ham. Men at han ikke altid gjorde dette, at han følte en Trang i sig, saasnart han var udenfor Laboratoriet, til at ville forestille en anden, end han var, det var

den ellers fortræffelige Charakters Skyggeside. Man skulde have troet, at den, der som han bag sin Diff var agtet af hele Quarterets Befolkning, maatte have været stolt af saaledes at gjælde noget i sin Stand, og viist sig paa Gaden med en Mine, der tydelig forkyndte: Jeg er Schmidle, den dygtige Apotheker. Men Intet mindre end det. Jeg omtalte før den Maade, hvorpaa han bandt sit Halsstorklæde, hvorledes han satte sin Hat paa og bar sine Handsker. Alt dette gjorde han ikke, fordi en indre Bevidsthed foreskrev ham at klæde sig saaledes, nei, han gjorde det kun for at efterabe en høiere Stand, og da han saaledes fristede Guderne, hæv- nede Skjæbuen sig ofte paa ham og lod Stakken vederfares Nederlag, der kun havde deres Grund i ubetydelige Smaa- ting ved Klædedragten. Oh, det er en stor Kunst at klæde sig elegant, selv om man, som Schmidle, har Raad dertil, og en endnu større Kunst er det, i enhver Henseende at op- føre sig overeensstemmende med en fin, elegant Klædning. Og da Schmidle fra sin Ungdom af ingen Dvelse havde havt i disse to Kunster, saa fulgte Straffen for, at han skjulte sin elstværdiske Naturlighed under en upassende og laant Elegance, sædvanlig hurtig efter, idet han utallige Gange gjorde sig latterlig. Han reiste i Reglen hvert Aar een Gang hjem til sine Forældre, hvor han fandt Leilighed til at deeltage i Jagt- partier. Det forstaaer sig af sig selv, at han ved saadanne Leiligheder paa ingen Maade formindskede Bildtet; thi naar han ogsaa fortalte om de Harer, Ræve og Daadyr, han havde skudt, saa kom man dog snart lykkelig paa Spor efter hans Jægerlatin, idet han føiede til, hvorledes han havde truffet Ræven i den friske Klover, eller Daadyret netop som det vilde smutte ud af sin Hule. Der var nu i og for sig In- tet deri, men vore Drillerier over hans Nimrodiader bragte ham paa den Idee at studere Jægersproget i et eller andet for Mennefskeheden nyttigt Værk, og da han havde tilegnet sig de fleste Udtryk, kunde vi i vore Samtaler slet ikke blive frie derfor. Det var ofte til at fortvivle over, thi han brugte disse Udtryk ikke alene, hvor de vare paa deres Plads, nei,

det forekom ham høist elegant at indflætte dem i alle sine Samtaler.

Hvad hans Hjerte angik, saa var det indtil det Tidspunkt, hvor jeg nu begynder at fortælle, en jomfruelig Fæstning, der havde afflaaet alle Angreb. Det kom ikke af, at han var uimodtagelig for qvindelig Skjønhed, eller at det andet Kjøn viste ham Ligegyldighed; tvertimod, mangt et Par smukke Dine, der betragtede Andre med Kulde, vendte sig med Venlighed imod Schmidle. Men ogsaa her traadte hans Charakters Skjuggesider ham i Veien; thi et jævnt, borgerligt Kjærlighedsforhold syntes ham ikke nobelt nok, og saa havde han ogsaa fast foresat sig, at hans Tilkommende skulde føle sig tiltrukken af hans selskabelige Fortrin og fine, ridderlige Manerer; kort, det forekom ham skrækkeligt at vide sig elsket som Apotheker og at maatte troe, at hans Kjærestes Hengivenhed skulde finde en Støtte i hans Evne til at forfølge hende som Hustru.

En Morgen, da jeg netop var i Begreb med at bibringe nogle lidet lovende Rekrutter Begyndelsesgrundene i den ædle Ridestunst — det var en Løverdags Morgen — erholdt jeg en lille Billet fra Schmidle, hvori han skrev:

„Kjære Ven, da jeg i Dag desværre har meget at bestille, saa viis mig den Tjeneste at komme til mig, saasnart du kan.“ Jeg gjorde Ridetimen saa kort som mulig, gik hen til ham, og sandt ham ivrig beskæftiget med at tilberede en Mixture. Ved min Indtrædelse overgav han denne Forretning til en Anden, og trak mig hurtig ind i den lille Stue bagved Apotheket, hvor han ganske høitidelig tilbød mig en Stol, og satte sig ligeoversfor mig. Efter en lille Pause, hvori han betragtede mig opmærksomt, som vilde han udforske, om jeg ahuede den store Begivenhed, hvorfor han havde kaldt mig, sagde han med et undertrykt Suk: „Du, jeg er skrækkelig forelsket!“ Jeg var ikke lidet forbauset over denne Uttring; men han lod mig ikke komme til orde, og vedblev: „Ik, det er nu omtrent fire Dage siden, at den Reisende for Huset Faber & Comp., fra hvem vi faae mange

Materialier, besøgte mig, og jeg spiste da som sædvanlig med ham i Hotellet. O Gud, ligeoverfor sad to Damer, en ældre og en yngre; om den Sidstes Skjønhed, kan du intet Begreb gjøre dig. Jeg var i det bedste Humeur, og udfoldede ved Bordet en Elfsværdighed, der satte mig selv i Forbauselse."

"Naturligviis," afbrød jeg ham, "lod du Champagneproppen flyve op i Loftet, og fortalte om den store Jagt, hvor du skød Ræven i Kløvermarken."

"Ikke ganske saaledes. Jeg maa virkelig have været meget elfsværdig, thi Damerne vare det ligeledes, og mit Bekjendtskab med dem blev allerede den første Dag saa intimt, at jeg drak Kaffe med dem, og underholdt mig over een Time med dem efter Bordet. Samme Aften gik jeg i Theatret, hvor jeg atter saae dem, og nu spiser jeg hver Middag der, og jeg maa tilstaae dig, at jeg troer næsten at have gjort et Indtryk paa den Ungres Hjerte."

"Men sig mig," svarede jeg, "hvad er egentlig din Hensigt med den hele Historie? Har du alvorlige Hensigter med Pigen, eller vil du, ved din mageløs elfsværdige Person, kun gjøre hende ulykkelig? Her Schmidle, du er en stræffeligg Koué."

Schmidle syntes selv at føle det, thi han slog Dinene ned, og sagde: "Du kjender mine Forhold, du veed, at min Fader forlanger, jeg skal gifte mig. Men først gad jeg seet, om mine personlige Egenskaber kunde være istand til at fængsle et quindeligt Hjerte af den fornemmere Klasse. — Igaar," vedblev han, "gik de forbi Apotheket, jeg stod netop ved Vinduet, og du kan tænke dig, hvorledes jeg foer tilbage. Heldigviis kjendte de mig ikke, thi du kan nok tænke, at jeg hver Middag kommer som en ung, rig, uafhængig Particulier i Hotellet."

"Rigtig," svarede jeg, "saa godt kjender jeg dig. Men hvad kan jeg gjøre for dig? Du veed, at jeg er ganske til din Tjeneste."

"Ja," forsikkrede Schmidle, og trykkede min Haand med

Barme, „det veed jeg, og derfor har jeg skrevet til dig. Du maa vise mig en stor Tjeneste. Som sagt, jeg troer at have gjort et Indtryk paa hende; men jeg har endnu ikke fundet nogen Leilighed til at gjøre hende en Erklæring. Og det Strækkeligste er, at de reise igjen i Morgen. De tage en Bogn herfra, og ville bruge en heel Dag paa Reisen til Byen M., for bedre at see den smukke Egn, og underveis besøge det kongelige Lystflot med de prægtige Have-Anlæg. Lænk engang, vi træffe sammen i den frie Natur, i Havens skyggesfulde Gange. Du bestjæftiger Tanken, fører hende hen til den lille Sø, og viser hende de melancholske, nedhængende Sørgpile. Jeg derimod sværmer med Niccen om paa Høien, hvor Amorfiguren staaer, og der finder jeg nok et Tilknytningspunkt.“

Hadde det ikke været min Ven Schmidle, der udmalte denne Joyl for mig, maatte jeg have leet høit derover. Men jeg kjendte Fyren og indvilligede strax deri. Han havde frygtet, at jeg vilde gjøre Indvendinger, og vedblev derfor, henrykt over min Beredvillighed: „Jeg havde først iisinde at tage en Bogn, men saa maatte vi bestandig kjøre bagefter hinanden, og dernæst — jeg vil gjerne tilstaae dig det — talte jeg ved Bordet meget om Heste og om at ride, hvorfor jeg mener, det vilde være bedre at gjøre Touren til Hest.“

„Ja saa,“ gjensvarede jeg, temmelig overrasket, „til Hest. Men kan du ogsaa ride?“

„Just ikke meget godt, men seer du, der bruger jeg ogsaa dig. Du løber i Eftermiddag om i Byen, og søger mig et fromt Dyr af godt Udseende, som jeg kan betro min Person, mit Haab og min Kjærlighed. I Hotellet har jeg allerede leiet et Værelse, hvori vi sove i Nat. Du kommer naturligviis i Uniform, er min Ven og Officier fra en nær Garnison. Strax efter at Damerne ere kjorte, svinge vi os i Sadlen og følge efter.“

„Udgjort!“ sagde jeg. „Jeg skal besørge alt Fornødent, og hvor træffe vi hinanden?“

„Klokken 8, i Hotellet“, svarede han, „thi du veed,“

foiede han lidt undseelig til, „jeg maa først forsyne Byens Stuepiger med Pomade.“

Jeg gik nu, ifølge mit Løfte, til en bekjendt Hesteudleier, og fandt en gammel Hest ganske efter Schmidles Dufte. Dette Dyr havde tidligere tilhørt en Staldmester, var altsaa meget godt tilredet, og kunde, uagtet sin Alder, redet af en dygtig Rytter, endnu bestandig vise sig med Anstand. Dillige var det, idetmindste under min Haand, saa fromt som et Lam. Da jeg henimod Klokken 4 gik tilbage til Cassernen, saae jeg allerede i nogen Afstand Loveapothekets Karl, der ventede paa mig. Paa Armen bar han en fuldstændig Klædning, som han overgav min Oppasser med følgende Billek til mig: „Kjære Ven. Viis mig dog den Tjeneste, at lade mine Klæder hænge i Stalden til Kl. 8, for at de kunne tabe noget af deres Artelugt, og naar de istedetfor denne antage noget af Staldlugten, er det saameget desto bedre.“

Da Klokken var 8, begav jeg mig til Hotellet, og Schmidle lod ikke længe vente paa sig. Han var den Afsten i en strækkelig Uro. Da min Oppasser bragte de gjennemrogede Klæder og et Par Stovler med paafruede svære Sporer, maatte Alt først prøberes, for at han kunde være sikker paa, at Sæler og Remme vare i bedste Harmonie og ikke hindrede ham i at sidde ret elegant paa Hesten. Efter megen Snøren og Proberen var endelig Alt i Orden, og da han nu engang havde Sporerne paa, tog han dem ikke mere af, men stred omkring i Børelset og fløitede en Mazurka, idet han som en Rasende slog Hælene imod hinanden. Det blev efterhaanden silde, vi spiste til Afsten, gjorde os det saa bekvemt som muligt, og snakkede ved en Glaske Viin om den forestaaende Tour. Jeg bemærkede, at saa ofte min Ven talte om sin Hest, aandede han dybere end sædvanlig, og at han vidste bestandig at henlede Samtalen paa Ulykkestilsælde ved Ridning, hvoraf jeg da ikke uden Grund sluttede, at hans Glæde over Touren blev betydelig dæmpet ved hans Frygt for at ride. Man kunde heller ikke tage ham denne Frygt ilde op, thi han betroede mig med megen Aabenhjertighed, at det først var an-

den Gang, han besteg en Hest, og at der ovenikjøbet laa et Tidrum af femten Aar imellem disse to overordentlige Begivenheder. Jeg meddeelte ham de almindelige Forholdsregler, viiste ham paa en Snor, hvorledes han maatte holde Tømmen, o. s. v. Han examinerede mig meest om, hvorledes man havde at forholde sig, naar en Hest løb løbsk. For en saadan Hændelse havde han overhovedet den største Angst, og omendstjøndt jeg nødig vilde gjøre ham endnu mere bange, plagede han mig dog saalænge, til jeg fortalte ham nogle gyselige Historier om løbske Heste og Ryttere, der vare blevne slæbte bagefter.

Dagen gryede neppe, saa var han allerede oppe og spankede omkring i Værelset; han sang og fløitede høit, men gjorde tillige et saa besynderligt Ansigt, at jeg let kom paa den Formodning, at han blot anstillede sig saa lystig, for at skjule sin bestandig vorende Frygt. Snart ringede han paa Dyrvarteren og bestilte paany Kaffen, som han allerede flere Gange havde forlangt, snart betragtede han sine Sporer og dreiede de smaae Hjul rundt, snart løb han til Vinduet og skjældte over, at Hestene endnu ikke vare komne.

Nu kjørte Damernes Bogu frem nede i Gaarden; han tog hastig sin Hat, for foreløbig at hilse paa dem paa Trappen, og ved Ridedragt og Sporer at give dem en Straale af Haab om, at de vilde gjense ham. Ganske rigtig! Schmidle stolprede bagefter dem ned ad Steentrapperne, hvor han paa et hængende Haar var styrtet hovedfulds ned. Under Armen havde han en uhyre Ridepidst med Solvknep, og efterat han med Hatten i Haanden havde vøxlet nogle Complimenter med Damerne, traadte han, rimeligviis for som ægte Rytter at vise sit Liebhaberi, hen til de magre Leieheste, klappede dem paa Halsen, og havde allerede saa tidlig paa Dagen nær havt sit andet Uheld. Thi da han, som jeg havde lært ham, lod Haanden glide ned ad Manken, for at overbevise sig om Dyrets gode Race, berørte han maaskee et kildent Sted paa den stakkels Hest, der slog Hovedet saa voldsomt tilbage imod ham, at han styrtede baglænds hen imod Bogudøren, hvor

han, hvad der var endnu værre, kom til at støde stærkt til den ældre Dame, der netop var ifærd med at stige ind. Det behagede mig slet ikke, i dette Dieblik at see, at den unge Dame hastig førte sit Lommestørklæde til Munden; thi det forekom mig ikke, at hun astorrede Affedstaarer, men meget mere at hun skjulte en skjelmst Latter. Det var meget godt, at Schmidle ikke bemærkede dette, thi allerede Hestens Angreb paa ham havde bragt ham temmelig ud af Fatningen, og han søgte forgjæves ved en Rængde Complimenter at gjenvinde den tilbørlige Ligevægt. Endelig stege Damerne ind i Bognen og kjørte afsted. Jeg saae et Dieblik efter dem, og jeg maa tilstaae, at jeg tydeligt bemærkede, hvorledes den Yngre kastede et Blik tilbage. Om dette skulde gjælde min Ven Schmidle, vidste jeg ikke, men han lagde Haandfæstet af sin Ridepidst paa Hjertet, og bukkede uhyre dybt. Salig over de Triumpher, han havde oplevet, traadte han igjen ind i Børelset til mig, der fra Vinduet af havde været Vidne til disse Scener. Da han havde ventet, at jeg vilde overøse ham med Roes, forundrede han sig saameget mere, da jeg forsikrede ham, at han atter engang havde opført sig meget unaturligt og derfor daarligt — en Anklage, som jeg motiverede ved den Paastand, at det slet ikke havde været ham om at gjøre at undersøge Hestens gode eller flette Race, men blot at vise, hvor godt han forstod at tage vaa en Hest. „Dog, kjære Schmidle“, føiede jeg til, „du har selv seet, hvor uheldigt dette Præleri er løbet af for dig, tag dig nu for Resten af Dagen bedre i Agt.“ Over denne Formaning, som jeg udtalte ganske alvorlig, blev han temmelig lang i Ansigtet.

I dette Dieblik ankom vore Heste. Schmidle, som der ved kom i synlig Uro, vilde endogsaa for mig, anstille sig ganske ligegyldig, og begyndte at sloite en Krie; dog kom Zonerne noget skjælvende frem, og jeg bemærkede ligeledes, da han vilde tage en dygtig Slurk af Kaffeoppen, at hans Haand rystede. Men det var nu den høieste Tid at komme afsted, hvis vi undervejs vilde indhente Bognen. Vi tændte

hver en Cigar, og jeg holdt Stigboilen for ham og lagde ham Tømmen rigtig i Haanden. Her mærkede jeg nu ganske tydelig, at han befandt sig i en næsten feberagtig Tilstand, thi han kunde neppe tale og trak Beiret meget dybt. Efterat jeg med megen Meie havde spændt ham Stigboilerne tilrette, rede vi ganske langsomt bort, for ikke at give de gabende Karle og Dvvartere Anledning til at gjøre sig lystige over os.

Udenfor Porten havde vi en smuk bred Chaussée for os, og vi bemærkede Bognen i nogen Afstand, hvorved Schmidle følte sig stærkt tiltrukket, saa at han bad mig begynde et kort Trav. Han var nær strax faldet af, men for denne Gang tabte han dog kun begge Stigboilerne, og reddede sig ved et dristigt Tag i Sadelknappen. Jeg holdt stille og forsøgte endnu engang at trave, men det lykkedes ikke bedre; og vi vilde sandsynligviis kun være komne fremad i Skridt, hvis jeg ikke havde bedet ham lade sin Hest uden videre følge min. Nu løb Hesten fortræffelig; men Rytteren paa dens Ryg var ikke saa rolig; han holdt Overkroppen boiet forover og kneisede langt tilbage med Hovedet, saaledes, at han istedetfor, som det sømmer sig en god Rytter, at see ned paa Jorden igjennem Hestens Øren, saae op i Toppen af Poppeltræerne. Herved faldt Hatten langsomt tilbage i Nakken, som saae hoist latterligt ud. Det var en Lykke, at han endnu havde sin Cigar i Munden; thi omendstjondt den forlænge tiden var gaaet ud, tjente den dog til at holde hans Mod vedlige ved at indbilde ham, at han red saa godt, at han ikke behøvede at have al sin Opmærksomhed henvendt paa Ridningen.

Saaledes travede vi lystig affted, og nærmede os Bognen mere og mere. Jeg lod min Hest løbe langsommere, for at give Schmidle Tid til at rette paa sig og med Afstand komme forbi Damerne. Han var saa aandeløs, at han kun kunde besvare mit Spørgsmaal om hans Befindende med et svagt Nik og et fremkunstlet Smil.

„Kjære Schmidle“, sagde jeg, „naar vi komme forbi Bognen, rider du tilvenstre, hvor den yngre Dame sidder, og

jeg holder mig tilhøire. Men hold dig nu godt, at der ikke i Ordets egentlige Forstand rammer os et Nederlag. Jeg galoperer til, og du gjør det samme, idet du trækker den høire Tømme lidt til dig, trykker det venstre Laar fast imod Sadlen og giver Hesten lidt af Sporen med den høire Fod. Forstaaer du?"

Schmidle nikkede med Hovedet.

"Naar vi", vedblev jeg, "ere komne lykkelig forbi Bognen, har du viist dig som god Rytter. Endnu Gæt! Har vi først Bognen bag os, saa maae vi søge at komme dem af Sigte, saa at de ikke kunne kritisere din daarlige Holdning. Jeg galoperer altsaa rask bort, og naar du føler, at du sidder noget løs i Sadlen, saa tag i Guds Navn fat i Manken og lad din Hest følge min".

Udrüstet med disse Formaninger lovede Schmidle at gjøre, hvad han kunde, og Løbet begyndte. Han bragte sin Hest lykkelig i Galop, og denne Bevægelse syntes bedre at behage ham end Travet. Han forsøgte at dreie Hovedet om imod mig, for ved en venlig Mine at udtrykke sin Fornøielse; men han kom ikke videre end til at fordreie sine Dine. Vi naaede Bognen. Jeg red frem tilhøire, og — hvad jeg havde frygtet for — Schmidles Hest fulgte ikke min; men jeg bemærkede, at den lagde Dreene tilbage og galoperede stærkere, da den ikke længere saae noget til mig. Jeg var snart ved Siden af Bognen og saae naturligviis i dette Dieblif ikke mere min Ven. Hvad der passerede, vidste jeg ikke; dog behagede det mig ikke, at Damerne nysgjerrige og leende saae ud af Bognen tilvenstre, og at Kudsten paa Bukken brød ud i en Skoggerlatter. Jeg var allerede i Begreb med at holde og ride over paa den anden Side, thi jeg indbildte mig, at Schmidle lod sin Hest løbe i Trav ved Siden af Bognen for, naturligtviis i den latterligste Position, at spille den Behagelige. Dog, jeg havde neppe fattet denne Tanke, førend den stakkels Fyrs Hest kom løbende forbi med ham i Carriere. Begge Damerne saae efter ham og lo ligesaa høit som Kudsten. Omendstjændt dette i første Dieblif ærgrede mig, saa

maatte jeg dog i det næste tilgive dem deres Lystighed; thi Schmidle hang virkelig altfor komiss paa Hesten. Om at holde Stigboilerne og Tømmen var der slet ikke mere Tale. Benene holdt han krampagtig fast imod Hestens Sider; Overkroppen hang ned forover, og med begge Armene omklamrede han Dyrets Hals. Hatten havde han tabt, og Haarene slagrede for Vinden. Jeg tog mig naturligviis ingen Tid til med Ro at betragte denne forunderlige Situation, men gav min Hest Sporerne, og jagede alt, hvad Toiet kunde holde, bagefter. Da jeg nærmede mig ham, raabte jeg hoit, at han skulde gribe Tømmen; men han horte mig ikke. I dette Dieblit løb hans Hest tæt forbi en svær Lastvogn, og paa samme Tid kom en firspændig Postvogn ham imøde. Saaledes indespærret imellem to Vogne, vidste Hesten ikke at redde sig ud af denne Klube, uden ved at bryde af tilvenstre og springe ind i en Kløvermark. Ved dette Sæt tabte den uheldige Rytter aldeles Ligevægten, og styrtede, idet han bestrev en stor Bue over Hestens Ryg ned paa Jorden. Der laa han ganske ubevægelig, og jeg frygtede alvorlig for, at der var tilstødt ham en Ulykke. Jeg sprang af, og forsøgte at reise ham op. Efter at være kommet paa Benene, var det første, han gjorde, at beføle sig paa alle Sider, thi efter hans Idee, maatte ethvert Fald fra en Hest være uadskilleligt fra et Arm- eller Beenbrud. Men lykkeligviis var der Intet hændet. „Gud, hvad mon Damerne tænke om mig!“ sagde han, og satte sig betænksom paa en Milepæl, der stod paa Veien. „Jeg troer, jeg har gjort mig strækkelig latterlig i deres Dine.“ Jeg kunde ikke undlade at bekræfte denne Formodning, og fortalte ham, hvorledes de havde udleet ham.

Efter megen indre Kamp indsaae Schmidle nu virkelig, hvor latterlig han havde gjort sig, og begyndte at finde det tilgiveligt hos den unge Dame, hvis den Tilbøielighed, hun i de foregaaende Dage maaskee havde følt for ham, var kølnet; hvorpaa jeg trængte videre ind paa ham, og forsøgte, til hans eget Bedste, at betage ham den Idee, at han i det Hele havde viist sig elstoværdig og erhvervet sig hendes Kjær-

lighed. Schmidle var ved Faldet fra Hesten blevet rystet ind i sit inderste Hjerte, og han fandt efterhaanden mine Forestillinger rigtige. Denne praktist philosophiske Samtale holdt vi, som sagt, i ovennævnte Klovermark, siddende paa Milepælen, der stod som et stort Udraabstegn ved vor Lystreise.

Snart rullede Vognen, der havde været Skyld i vor Ulykke, nærmere, og allerede i en Afstand bemærkede jeg min Vens Hat, som Kudffen havde lagt ovenpaa Vognen. Nu holdt den stille, og begge Damerne erkyndigede sig omhyggelig efter Herr Schmidles Befindende. Mig vilde det have været langt kjærere, hvis de ikke havde gjort det; thi jeg mærkede strax, ved de første venlige Ord, at hans Haab allerede begyndte at vore igjen. Ak, det er en farlig Ting, et Par smukke Dine! og min Ven var overhovedet ikke Mand for at bevare sit Hjerte for dem, naar det engang var kommen i Brand. Tilrods for alle mine Formaninger og de Løfter, han havde gjort mig, var Schmidle, der nu stod ved Vognen, pludselig igjen et ganske andet Menneſte, end den Schmidle, der før sad ved Siden af mig paa Milepælen. Han forstred Damerne, at han, der havde saa stor Ovelse i at ride og saa godt vidste at omgaaes med Heste, aldeles ingen Anelse havde om, hvad der feilede Dyret. „Ja, mine Damer“, tilføiede han, „jeg havde stor Nøie med at blive Herre over det, og det var nær styrtet med mig“.

Ved dette uhyre Praleri bemærkede jeg meget godt, at den yngre Dame smilede og saae ned ad hans Klæder, der hist og her fremviiste jordsfarvede Pletter, og at hun betragtede nogle afrevne Kloverblade, der forrøderist tittede frem af hans Haar og Folderne af hans Frakke. Nagtet mine Blik med Dinene og min utaalmodige Mine kunde han ikke bære det over sig at afflaae den Unmodning, Damen gjorde ham, at ride ved Siden af Vognen til M. Han tilkastede mig derimod et venligt Blik, og var i det Hele taget saa komisk i sin Unaturlighed, at jeg ikke kunde blive vred, men holdt Stigbeilen for ham, og hjalp ham paany paa Hesten, der

hele Tiden ganske rolig havde gjort sig tilgode i Kloveren. Jeg holdt mig nu ogsaa paa venstre Side af Bognen, for i Nødsfald strax at kunne være parat til at staae ham bi.

Det varede ikke længe, inden han igjen var i samme uheldige Forfatning. Overkroppen var igjen bøiet forover, Hatten hang ned i Nakken, hvilket tog sig saameget latterligere ud, som han gjorde de frygteligste Anstrængelser for at synes let og utvungen. Hans tunge Mandedrag, det stive Blik og de sammenpressede Læber modsagde paa det Stærkeste det kunstlede Smil, der skulde see lystigt ud; fra Dieblik til Dieblik blev det værre med ham. Jeg lagde godt Mærke til, at Damerne i Bognen gjorde sig al Umage for at skjule deres Latter. Kudskten, der bestandig vendte sig om i stille Glæde, fjørte nu hurtig ned ad en Bakke. Vi maatte følge Schmidles Ansigt, der før havde været meget blegt, blev nu unaturlig rødt; Hatten, som jeg, useet af Damerne, undertiden havde sat tilrette, sank ham med vorende Fart ned i Nakken; den ene Stigboile var allerede gledet bort, og uagtet de mest fortviede Anstrængelser kunde han ikke finde den igjen. Tillige foer hans Albuer op og ned, som om han vilde gjøre et Forsøg paa at flyve. I dette kritiske Dieblik tænkte jeg paa at standse Hestene og at blive tilbage. Men hvortil havde det nyttet! Nei, kun et fuldstændigt Nederlag kunde maaskee curere ham for Fremtiden. Og det udeblev heller ikke længe. Forgjæves tilkastede han mig de bønligste Blikke, forgjæves samlede han Tømmen, og trak den med al Kraft tilbage: jo mere han trak, desto stærkere løb Hesten, desto hurtigere lod Kudskten sine Heste løbe og desto høiere lo Damerne i Bognen. Schmidle, der nu havde taget fat i Sadlen og ladet Tømmen fare, berørte Hestens Sider temmelig ublidt med Sporerne, Dyret blev uroligt, sprang frem og tilbage, slog ud for og bag, og det varede ikke et Minut, saa slyngede det Schmidle med en mærkværdig Hurtighed ned i Sandet, ledsaget af Kudskens Latter og Damerne's intet mindre end medlidende Blik. Den Yngre heldte sig ud af Binduet, og ønskede os med et spodst Smil en lykkelig Reise. Bog-

nen førte forbi, og var os snart ude af Syne. Fraregnet en stor Rift i Frakken og en Bule i Hatten, havde Schmidle ingen Skade lidt. Han var kun yderst nedslagen, og da jeg anstillede mig vred, hjalp jeg ham siltiende paa Hesten, og uden at tale et Ord, droge vi fremad i Skridtgang, og naaede omsider M.

Ved Porten spurgte jeg ham kort, om han vidste, i hvilket Hotel Damerne vare tagne ind. „Thi“, svarede jeg til, „begge dine Nederlag i Dag ville vel ikke forhindre dig fra at spille den Elegante og Unaturlige, og atter gjøre dig og mig latterlig;“ hvorpaa han, til Svar, rystede med Hovedet og forsikrede mig, at det var ham ganske ligegyldig, hvor vi rede hen. Han folte meget godt sin Arret og sin Keitethed, og at han burde tage sig bedre i Agt i Fremtiden.

Vi naaede snart et Hotel, satte vore Heste ind, og lode os anwise et Bærelse, hvor Schmidle ved en Flaske Viin og en Cigar snart begyndte at smile over, hvad der var passeret, saa at jeg endnu engang kunde vove at forestille ham hans paafaldende Dpforsel med alle mulige Biomstændigheder, og hvorledes denne snarere maatte gjøre et modbydeligt end et gunstigt Indtryk paa et qvindeligt Hjerte. Da hans Frakke var repareret, gik vi ned i Spisesalen, hvor der befandt sig et lille Selskab af to unge Damer og to meget unge Herrer. Jeg ansaae dem for Disciple af en eller anden Latinskole, der forberedede sig til Universitetet. De havde korte Floielsfrakker paa og havde allerede antaget et vist Studentervæsen, der dog, mildnet ved disciplagtig Bessedenhed, havde noget Raivt og Moersomt. Dgsaa de to Piger, der vare inellem atten og tyve Aar gamle, vare muntre og utvungne. Vi satte os tilsammen ned, og bleve snart de bedste Venner. Min Ven Schmidle var bleven en ganske anden. Han var naturlig og derfor elskværdig. Naar der ogsaa i Dalens Lob undslap ham et Taqndtryk, saa svarede han til: „Saaledes sige Jægerne, men jeg selv er ikke Jæger“.

Der blev nu Tuset af vort Project at besøge Slotshaven med de to andre Damer, som vi ikke mere saa noget

til; men efter Bordet vandrede vi, i ikke mindre elstværdigt Selskab, igjennem de styggefulde Alleer. Om Schmidle, der medens jeg spadserede med den ene af Damerne og en af de unge Herrer, besøgte Amorshoien i Forening med de to andre af Selskabet, der fandt et Tilknætningspunkt, veed jeg ikke; kun saameget veed jeg, at han munter og leende, med sin Ledfagerinde under Armen, traf sammen med mig igjen, og at han med Glæde trykkede min Haand og sagte forsikrede mig, at han vilde være fuldkommen lykkelig, hvis ikke den fatale Ridetour hjemad forestod.

Schmidle var i Dag det elstværdigste Menneske af Verden. Ved det lille Aftensmaaltid saarede hans Ledfagerinde sig i Fingeren, og da han kunstfærdig tildækkede dette Saar med engelsk Plaster, som han altid havde hos sig, saa kunde han, paa Damernes Spørgsmaal, ikke nægte, at han havde meget med saadanne Sager at gjøre, og han tilstod tillige at han var Apoteker. Men Takken for hans Oprigighed og Naturlighed fulgte strax efter, thi begge Pigerne fortalte glade, at de ogsaa havde en Døkel, der var Apoteker i G., som han maaskee kjendte og som de vilde besøge: denne Døkel var netop Gier af Loveapotheket.

Om Schmidles Glæde over denne Opdagelse vil jeg intet sige, da min svage Pen dog ikke kunde give et tro Billede deraf. For at spare ham den truende Ubehagelighed, som Ridetouren hjemad endnu kunde foraarsage ham, fandt jeg den Udvei at foreslaae de to unge Herrer at ride Hestene tilbage til G., og at overlade os deres Pladser i Vognen, hvilket de med Fornøielse tog imod. Vi steg snart i Vognen, og min Ven fandt denne Maade at reise paa saa behagelig og saa meget bedre, end den anden, at han endog i sin Lykkes Dvermaal omtalte den uheldige Ridetour fra om Morgen. Han udmalede meget pudseerlig sit gjentagne Fald fra Hesten med et saadant Liv og en saadan Trost, at hans Tilhørerinder lo høit derover, men paa en ganske anden Maade end Tilskuerinderne havde leet. Kun gjorde Schmidle sig i sin Fortælling skyldig i en stor Usandhed, idet han an-

gav mig som den, paa hvem de sorte Dine havde havt saa stor en Virkning, og at han kun af Hensyn til mig var re- det med. Det forstaaer sig af sig selv, at jeg lod hans For- tælling passere for rigtig, og rolig hørte paa de unge Pigers Spøg over mit mislykkede Eventyr.

Saaledes naaede vi Byen. Udenfor Porten besteg vi vore Heste igjen, og ønskede Selskabet god Nat. Schmide udtalte med stille Henrykkelse den Formodning, at han vilde gjensee dem. Den Lykkelige vilde afvente, hvilket Indtryk han gjorde paa hende den næste Morgen i sin Arbeidsstragt foran Rivestaalen. Han havde store, herlige Planer!

Jeg gif hjem i min Caserne, og horte i de næste Dage Intet til ham; men omtrent en Uge efter vor mærkelige Tour, fik jeg et Brev fra ham, hvori han skrev, at han var det lykkeligste Menneſte paa Jorden: Han havde forlovet sig med sin Principals Niece og allerede erholdt sin Faders Indvillig- gelse. Jeg ilede til ham, og vi talte længe venstabelig sam- men i den lille Stue bag Apoteket, hvor Schmide glad be- væget trykkede min Haand, og jeg kunde ikke lade være og- saa for Fremtiden at anbefale ham det Balgsprog, jeg saa ofte havde nævnt ham: "Blot naturlig!"

---

## Menneskehjælp.

(Efter J. Rank).

Den gamle, gnavne Distriktslæge i Egelheim gif fortrædelig, som altid, op og ned i sit Bærelse med Hænderne paa Ryggen.

Saae han en Flue paa Bæggen, slog han den ihjel med Lommelørklædet og kurerede den saaledes i al Hurtighed over i det evige Livs Fred; traadte han hen til Vinduet, lod han den venstre Haand med Lommelørklædet hvile paa Ryggen, og trommede paa Ruderne med den høire en lystig Generalmarsch for sine Brumbasjetanker.

Saaledes nød han Livet indenfor sine fire Bægge allerede i den sidste hele Time, da han pludselig, netop som han igjen vilde begynde sit Terramtandam paa Ruden, saae en aldrende, meget nedbøiet Mand stride over Torvet henimod hans Huus.

At see den gamle Mand, slaae Vinduet op og som en Rasende stikke Hovedet ud deraf, var et Dieblifs Sag.

„Er I allerede der igjen?“ raabte han. „Vil I med Magt rende mig Dørene ind? Sag det Samme, det Samme, siger jeg, og gaa Jer Vej.“

Han trak efter disse Ord Hovedet igjen tilbage, smækkede Vinduet i, rasede værre end før imellem Fluerne paa Bæggen, og mumlede for sig selv:

„Det Pak, det Ziggerfolk! Jo Mindre man faaer af det Kram, desto mere overrende de Gn! Hele Naret igjen-

nem ikke en Skilling for sin Meilighed og dog altid heelt op at bestille med dem!"

Den stakkels gamle Mand udenfor lod til foreløbig at have nok af hiint Udbrud af Lægens Brede; han blev staaende, vaklede og holdt sig fast til Jerngitteret ved Brønden, idet han atter stille og hengivende sankede sit neppe opleftede Masyn.

"Han vil ikke mere hjælpe os," sagde han hen for sig, med en hæs, svag Stemme, "jeg kan jo ikke betale mere."

En krampagtig Bevægelse, der pleier at gaae forud for en bitter Graad, trak sig hen over Mandens Mund og Ansigt, men der kom ingen "salte Taarer" i hans Dine. Maaskee havde han ikke flere.

Han samlede sine Kræfter og vandrede over Torvet, hentil Apotheket.

Ved Hjørnet af Rabohuset blev han staaende og søgte den gamle Recept frem, der saa ofte havde hjulpet. Han fandt den endelig i en skrækelig stor, men nu aldeles tom Brevtaske.

Men da han igjennem Glasdøren saae Folk i Apotheket, blev han staaende udenfor til de efterhaanden alle havde fjernet sig.

Da han endelig traadte ind, for at forevise sin Recept, fandt han Ingen, der vilde expedere ham.

Med Hatten i Haanden og Recepten over Hattestyggen blev han altsaa rolig staaende, indtil Nogen vilde komme og spørge, hvad han ønskede.

Det varede længe, meget længe; det var heller intet Under, thi man havde allerede for længe siden opdaget ham igjennem Glasdøren og formelig søgt at undgaae ham. Men da der nu ogsaa kom andre Folk med Recepter, var man nødt til at komme ud, affærdigede den Gne efter den Anden rundt omkring — og spurgte tilsidst ham ganske vranten:

"Drimer, I bringer os vel i Dag den gamle Requiring?"

Denne sammenpressede Munden, som om han vilde nedsluge et voldsomt Udbrud af den dybeste Smerte, og sagde da:

„Nei, denne Recept her, den bringer jeg igjen.“

„Ja saa! Ja hør nu, min kjære Drimer, det maa engang høre op, thi kort og godt...“ Der blev ringet med en Klokke i et tilstødende Værelse, og Apothekeren forsvandt, som om der Ingen mere var tilbage at expedere.

Med Hatten i Haanden og Recepten over Hattestyggen blev altsaa den gamle Drimer igjen staaende alene, ventende, som i en uhykkelig Drøm, om det var muligt, at han for første Gang skulde vende hjem uden at medbringe de frelsende Draaber for sin Kone og sit Barn.

Efterat han igjen længe havde staaet saaledes og mange Andre paany vare blevne expederede, rev Apothekeren ham endelig i Forbigaaende Recepten af Haanden, kastede den hen paa det store Bord, stillede en Flaske derover og sagde:

„Drimer, der kan den blive liggende, der er Plads nok, men skaf Penge, idetmindste for Portionen i Dag, ellers er det omsonst, siger jeg Jer, at I staaer der og venter.“

Og dermed var han forsvunden i Sidedøren, og Drimer stod igjen ene.

Drækket omkring Munden og en let Rødme om Dinene tydede atter, som ved Brænden paa Torvet, paa en nær Graad, men Taarernes Kilde var udtørret, og kun en fugtig Fordunkling leirede sig som en let Taage over Drimers Dine — og det var Graad, en stillere og usigelig smerteligere Graad, end Strømme af Taarer formaae at være det.

Han gik . . . .

Michael Drehwieser sad netop for Enden af det store Bord i sin Stue, og eftersaae de Poster, der ved Udgangen af Maaneden vare forfaldne til Betaling. Han saae ofte op og stirrede hen for sig, idet han sagte tællende bevægede Læberne. Naar han hist og her regnede et glædeligt Resultat sammen, forvandlede hans Stirren sig til et let Smil; havde han Betæneligheder over en eller anden Skyldners Gyve til at betale, saa tog han Pennen paatvers i Munden, støttede Hovedet til begge Hænder og skubbede urolig den grønne Fløielshue fra det ene Dre til det andet.

Paa eengang, netop da han atter engang saaledes tæl-  
lende stirrede hen for sig, faldt hans Blik uvilkaarligt paa  
Gaden, udenfor hans Huus, og som En, der pludselig var  
bleven stukken af en Kniv, sprang han op, lod Pennen  
falde, raabte: „Kone, Kone, jeg er ikke hjemme, jeg er ude,“  
rendte igjennem Stuen ind i et andet Værelse og smækkede  
Døren i efter sig.

En af Tøflerne var paa denne Flugt bleven staaende  
paa sin Plads i Stuen.

Madame Drehwieser vidste endnu ikke, hvem hendes  
Mand havde seet paa Gaden, men hun var vant til, at han  
saaledes led sin Vej, og havde lært med en vis Færdighed  
at spille sin Rolle derved.

Hun traadte derfor med en stor Sindsro ud i Forstuen  
for at hilse paa den Indtrædende, hvem det end maatte være,  
med den Bæfted, hendes Mand havde givet hende.

Hun saae Drimer nærme sig.

Som En, hvis Kummer allerede har indesluttet al Dig-  
ten og Tragten i en lille Kreds af høist bedrøvelige Forestil-  
linger, saa at Sjælens Liv kun spores i Smerten over bittere  
Erfaringer og Frygten for nye, saaledes nærmede Drimer  
sig Drehwiesers Huus.

Først da han kom til Døren, saae han lidt op og be-  
mærkede Madame Drehwieser, der tilsyneladende gav sig  
noget at bestille der; han blev staaende, skubbede sin bred-  
skyggede Hat en Smule op over Dinene, og vilde efter nogen  
Tøven med en svag og hæs Stemme have sagt: „Madam  
Drehwieser, tillad mig, er Deres Mand hjemme?“ Men  
hun forekom hans Spørgsmaal, idet hun lod, som om hun  
nu først saae ham.

„J vil vist tale med min Mand, Drimer? det gjør mig  
ret ondt, han er ikke hjemme, J maa komme igjen en anden  
Gang.“

Hun sagde dette med et Smil, men meget høit,  
næsten raabende; thi saaledes som Drimer stod for hende,  
med halvt aabnede Læber og dybtliggende omslørede Dine,

var han ikke ulig en Tunghør; hun ønskede sikkert ogsaa, hurtig og paa engang at gjøre sig forstaaelig for Manden, for snarest muligt at fritages for Synet af et Menneske, der umulig kunde lade Nogen urørt.

Drimer sagde nu intet mere, lod det stille Hoved atter synke, støttede sig med begge Hænder til Vandringsstaven og gik taus videre.

Paa Gaden sad nogle Børn, der, medens de legede, fortæredede deres smukke Hvedebrød. Drimer blev staaende og spurgte, hvor Herr Rappold boede.

Børnene saae forbausede paa ham og pegede ned ad Torvegaden.

De havde ikke Ret, thi den rige Rappold var Alle og Enhver bekendt og eiede det smukkeste Huus i Byen.

Drimer havde ogsaa kun spurgt, for nogle Dieblikke at betragte de smukke store Stykker Hvedebrød.

Derpaa gik han ned ad Torvet.

Udenfor Huset stod en smuk Guspænder, hvori Herr Rappold med sin Kone og en anden Dame stege ind, og de kjørte netop bort i muntert Lune, da Drimer havde nærmet sig dem paa tyve Skridt, saa at han akkurat kom betids nok til at tage sin Hat af og see dem tage bort.

Dermed var Tallet af de Mennesker, af hvem Drimer kunde vente sig Hjælp, sluttet, thi de, der ellers kjendte ham, havde allerede tidligere staaet ham bi, og han kunde ikke have Haab om mere Hjælp fra dem.

Hans Hytte, den lille Have, Koen og de to Frugttræer vare pantsatte; altsaa vilde ikke engang en Magerkarl laane en Skilling derpaa.

Saaledes var Drimer nu igjen kommen op ad Torvet i Nærheden af Apotheket og blev staaende affides, mat og tungsindig, stemmende Legemets og Sjælens Byrde mod Pilestokken, der nu virkelig var ham uundværlig.

Apothekerens Kone, der sad derovre i første Etage og spæde paa en Rosakjole til sin lille Datter, havde allerede flere Gange seet ham igjennem Vinduet, og spurgte nu sin

Mand, der tilfældigviis kom ind i Stuen, hvem det Menneske var, der stod saa bedrøvet og stirrede paa Jorden.

„Hvem?“ spurgte Apothekeren og traadte hen til Vinduet. Hans Kone pegede paa Drimer, hvis Ansigt man ikke kunde see.

„Na,“ raabte han, „han der! Ja, det troer jeg gjerne, at han kan være ilde tilmode. Det er sørgeligt med disse Folk; man maa beklage dem, men hvem kan hjælpe dem, hvem kan med sin bedste Villie bestandig hjælpe dem? Den ulykkelige Staffel derovre veed maastee selv ikke, hvor høit hans Regning hos mig allerede er løbet op; hvad skal jeg gjøre? Skal jeg blive ved at give og bestandig give? Til de ganske Fattige kan man ikke regne ham, Fattigkassen strækker heller ikke til, og hvad han eier, troer jeg, har allerede fundet sin Mand — jeg er nu kjed deraf, jeg kan Intet mere gjøre for ham.“

„Hvem er da syg i hans Huus?“ spurgte Konen.

„Desværre,“ svarede Apothekeren, „Kone og Barn paa samme Tid, i fulde 8 Maaneder.“ Han gik sin Vej.

Drimer samlede sig efter en Stund og vandrede endnu engang hen ad Gaden til Torvet; der var faldet ham nogle Folk ind, der maastee endnu vilde tage sig af ham. Det var hjertegribende at see, hvorledes Angest og Fortvivlelse ansporede ham til med Dpbud af de sidste Kræfter, at paastynde sine Skridt; thi det lakkede ad Aften, og hans Kone og Barn ventede ham med Smerte. Han gik til Johan Holger; han var ikke hjemme; han gik videre, til Frants Silbinger, der havde Fremmede og ikke vilde komme ud, da man meldte, at Drimer ønskede at tale med ham, men lod sige: Drimer maatte komme en anden Gang. Han ilede til Peter Sandner; denne skjed Huen frem og tilbage, smilede forundret over, hvorledes Drimer kunde komme til ham om Hjælp, de havde dog ellers ikke havt noget med hinanden at bestille og aldrig havt gjensidig Fordeel deraf — besynderligt, og nu kom Manden for at laane Penge af ham, af ham, som det aldrig var faldet ind at spørge: „Lever Drimer eller lever

han ikke?" Han sagde: "Nu, min kjære Drimer, hm, ja min kjære Drimer — indseer I da ikke selv, hvad der er Skik og Brug imellem Folk, min kjære Drimer? Man kan ikke altid, selv hvis man vilde; man er Handelsmand; man bruger hver Dag rede Penge, og det kan derfor ikke forundre Jer, naar man afflaaer, som sagt, som Handelsmand, med den bedste Willie."

Drimer havde mistet Syn og Mæle, han tumlede bort, og de huultklingende Støvler tydede paa, at det maatte være magre Been, der galloperede videre i de store svære Læder-rustninger. Een suurmulende Doktor havde allerede igjen Haanden paa Vindueskrogen, da han paany saae Drimer storme frem, men hans Huus var dennegang ikke Maalet; der var overhovedet intet bestemt Huus mere Maalet, og kun Tilfældet førte den aandeløse Drimer forbi Drehwieser, som ogsaa rigtig tog Flugten i Slobrok og Zesler; thi saameget, som han havde Sikkerhed for, havde han allerede laant ham; meer, tænkte han, kunde man ikke forlange af ham.

I en saadan Fortvivlelsens Svimmel var den næsten sandseløse Drimer, uden selv at bemærke det, ogsaa løbet forbi Apotheket, uden at spørge efter den længselsfuldt ventede Medicin, da Glasdøren pludselig blev revet op, og Apothekeren glødende af Bredde kom tilsyne og tilkastede Drimer Flaasken med de Ord: "Der, der, Drimer, og nu engang for alle Amen! Fra i Dag af intet Mere uden Penge, siger jeg, intet Mere!," Han sprang ind ad Døren.

Drimer standsede midt i Løbet, som forstenet ved et Underværk.

Der havde han paa eengang i sin Haand, hvad han vilde erholde ved nogle Menneffers Hjælp, men ikke naaede; han kunde vende tilbage til sin Kone og sit Barn med denne Lægedrik, og behøvede endnu ikke at sige dem, at al Menneffehjælp var hørt op, og at der allerede i dette Dieblis intet Haab, ingen Forbarmelse mere var. Fireogtyve Timer vare vundne, for saa lang Tid var der ogsaa Næringsmidler til

de Syge; altsaa hjem med denne Trost, hjem! Saaledes rørte det sig i Drimers sønderknuste Sjæl, og han skyndte sig bort; han vandrede ud af Flækken paa den aabne Landevei, efterat have sendt et saa lyst Taknemmelighedsblik som muligt over til Apotheket.

En Fjerdingvei fra Egelheim, ikke langt fra Landeveien, stod et lille eensomt Huus, med to Frugttræer foran og en lille Have paa den anden Side.

Her var Drimers Hjem.

I Stuen laae hans syge Kone, i Kammeret hans syge Barn.

Hans Kone reiste langsomt Hovedet i Beiret, da han traadte ind, og lod det atter kraftesløs falde tilbage — det var en Hilsen. Drimer satte sig hen til hende, gav hende nogle Draaber af Mixturen og talte med hende, sagte og gispende, men saa venligt som muligt. Hun lod til taknemmelig at høre paa ham. Derpaa gik han ind i Kammeret til sin Datter. Denne, en femtenaarig Pige, rørte sig neppe; hun strakte kun den ene Haand imod ham, af Sult eller af Længsel efter det forventede Lægemiddel. Denne anstrængte ogsaa her, saavidt muligt, sin Stemme, for at sige hende nogle trøstende Ord, og gav hende derpaa nogle Draaber af den samme Flaske, omendstjændt hun havde en ganske anden Sygdom end Moderen. Da efter saadan Pligtosfyldelse og saadan Kjærlighedstjeneste gik han ud i Kjøkkenet for at tage lidt Mælk til sine, spiste selv en Smule, hvorpaa han gav Koen i Stalden frisk Foder.

Det var bleven Aften, de Syge vare faldne i Søvn; Drimer, hvis paany vakte Sorger ikke tillode ham at sove, tog sin ældgamle Pibe, som han i Klar og Dag ikke havde brugt, røg den kold, fordi han ikke havde Tobak, gik ud under de to Træer, gik omkring Huset, udvidede i sine sørgelige Betragtninger sin Vandring mere og mere, indtil han sank hen under et sjerntstaaende Lindetræ, for at hvile ud — og han sad ikke længe, førend han, udmattet som han var, sov ind.

Medens han sov, stete der noget saa Skrækkeligt, saa Qvalfuldt, at Ord ikke kunne skildre det.

Drimers Huus gik op i Flamme, den syge Kone i Stuen brændte, det syge Barn i Kamret brændte; alt, hvad han eiede, den eneste Ko i Stalden, selv de to Frugttræer bleve i mindre end en Time et Rov for Querne.

Da man i det Fjerne opdagede Ilden og fra alle Sider ilede til for at hjælpe, var det allerede for seent; og da man intet Spor opdagede, hverken af Drimer eller af hans Kone og Barn, beklagede man med Gru alle Tre som Flammernes sørgelige Offer.

Endnu stedse glimtede der fra Brandstedets sidste Stumper saa meget Lys, at man kunde see den larmende og jamrende Mennekesmasse, der bevægede sig hid og did, da der fra det affides staaende Lindetræ udbredte sig en gruopvækkende isnende Bevægelse, istedetfor den Tumult, der hidtil havde hersket, og Alle trængte sig sammen om en Flok Mænd, der nærmede sig Brandstedet.

Drimer var bleven funden sovende under Træet. Man havde vækket ham og reist ham op, havde fortalt ham om Ulykken og vist ham Brandstedet, hvorpaa han stirrede som i en frygtelig Drøm; man havde spurgt ham om hans Kone og hans Barn, og bragte ham nu nærmere til det ulykkelige Sted, hvor han med egne Dine kunde overbevise sig om den Øide, hans Glendighed havde naaet.

Drimer lukkede snart Dine som en Døende, og blev mere baaret end ført; snart udvidede hans Dine sig saa frygteligt og hans Fodder bare ham saa kraftigt, at han stod der som paa Springet til at begaae en hemmelighedsfuld Boldsgjerning, indtil han igjen vaklede og sank og faldt Mændene afmægtig i Armene.

Man raadete nu hellere at bringe den Ulykkelige bort fra Skuepladsen for hans Sammer, og at anvende Alt, for idetmindste for Dieblisset paa enhver Maade at bortlede hans Tanker fra hans ubestrikelige Glendighed. Den rige Kappold var i sin Guspænder kjørt til Brandstedet, han til-

bød strax med største Beredvillighed sin Vogn for at føre Drimer til Egelheim. Den gnavne Doktor var ligeledes iblandt Tilskuerne og de frivillige Hjælpere; han satte sig uopfordret ved Siden af Drimer i Vognen, og gjorde Alt for at trøste og berolige ham. Apothekeren var ilet til med et lille Haandapothek af styrkende Bande og Salver for tilfældige Brandsaar eller andre Bestadigelser; han stillede Alt til Lægens Raadighed og bad ham bringe den Syge, der sandsynligviis vilde behøve flere Dages Lægebehandling og omhyggelig Pleie, til sit Huus.

Dg saaledes skete det. Drimer blev bragt til Apotheket og virkelig fortræffelig pleiet. Han svævede denne Nat og den følgende Dag imellem Liv og Dod. Først den anden Dag begyndte han at komme sig og at fatte, hvad der foregik omkring ham.

Han fandt sig liggende i det smukke Apothekerhuus, i en Seng saa fin og blød, som han endnu aldrig havde seet; han saa de rigeste Folk i Egelheim komme til hans Leie med trøstende Ord og sand Deeltagelse, og deres Koner sendte den fineste og kraftigste Sygefost; Apothekeren og hans Kone, den gamle Doktor, Fluemorderen og ellers Skrækken for de fattige Syge, alle kappedes de om at vise ham Opmærksomhed og Omfarg. Endog Drehwiser kom Dagen efter og meddeelte den Ulykkelige, at han havde udstreget ham af sin Bog og eftergivet ham baade Capital og Renter; medens Andre, hvem Drimer for nylig forgjæves havde anmodet om en lille Understøttelse, skøde smaa Gaver af Penge og Levnetsmidler sammen, rigelige nok til i lang Tid at frelse den ulykkelige Mand fra al udvortes Nød.

Kort, der vises fra alle Sider en saadan Iver og saamange Beviser paa Kjærlighed til Mennesket og Næsten, der vilde have været ligesaa rørende som opløstende — naar de ikke vare komne for seent, først efter at den synlige skrækkelige Ulykke var hændet.

Derfor var ogsaa Virkningen af al den sene Menneskehjælp af ringe eller ingen Virkning paa Drimers Sjæl.

Stum, med omskæret Blik skuende ind i denne besynderlige, ukjendte Verden fuld af Kjærlighed, laa han der og rørte sig ikke, takkede og glædede sig ikke.

Hvorledes kunde ogsaa alt dette have Bærd for ham?

Vare ikke hans Hustru og Barn gaaede bort i Glendighed og Piinsler!

Hvortil hjalp ham nu Lægens venlige Raad, Apothekerens Draaber, de godmodige Huusmodres velsmagende og styrkende Spiser? Da han havde ønsket dette for Kone og Barn, var det blevet ham nægtet. Hvortil brugte han det nu! Nu vare de døde; hans kjære syge Kone og hans kjære syge Barn vare skrækkelig omkomne!

Dg saaledes som Menneffene forhen havde staaet marmorholde og ubevægelige, da han med Diets varmeste Bøn og med udmattede Fjød vandrede fra den Gue til den Anden, saaledes forblev nu han — da Menneffene i deres seendragtige Omhu og Kjærlighed omgave hans Leie og hjalp og trøstede — ligegyldig og ufølsom, og kunde hverken glæde sig eller komme til Kræfter, kunde hverken smile eller takke. At han paa den fjerde Dag faldt i en Graad, saa stille og varm, saa smertefuld og rystende, var ikke en Følge af det Venstrib, der nu vistes ham af Menneffene; det kom af den endelig udbrydende Jammer for Kone og Barn — de vare jo bortgangne saa elendig, saa elendig! . . .

Der gives qvalfulde Tilstande i Fattigfolks Liv, der ofte neppe synligt afstrykke deres Spor i Ansigtet eller den ydre Skikkelse, hvilke den bevægede lykkelige Verden iler forbi som noget Ubekjendt og Ligegyldigt, og man kan ganske vist paa staae, at slike Tilstande vilde, naar de kunde vise sig udvortes, som Ild, Hagel og Søskade, ligesaa godt drage Menneffenes Dine paa sig og fremkalde deres Hjælp, som Elementernes gruelige Odelæggeser.

Derfor, kjære Læser, naar du seer et brudt, stille Blik, naar en bleg Mund forstummer for dig, naar den klageløse Kammers gustne Kind kommer dig imøde, og naar den syge Aldersdoms vaklende Fod skrider forbi dig, vær da ikke ma-

gelig eller flygtig, ikke altfor verdensflog og ufølsom; tvertimod, kjære Læser, bliv staaende, prøv og betragt disse Spor nøiere. Maaskee sørger her en Sjæl ikke mindre smerteligt, end efter Ildens, Hagelens og Stormens Odelæggelser den, der mistede Giendom eller dem, der skulde være ham til Støtte; maaskee hjælper i Diebliffet en ubetydelig Gave, og maaskee er om en Time ikke længere nogen Hjælp stor nok til at erstatte den Ulykkelige en umaadelig Skade.

---

## Det hvide Slør.

(Efter Guskow).

### Første Capitel.

#### Pensionsanstalten.

Det var Søndag Eftermiddag. Himlen straaede, Jorden glødede, Binden legede Tagfat med de hvirovlende Stovstyer, uden at agte paa Træernes og Buskenes Klage, at de maatte undvære deres Søndagsprydelse. Den brogede Sværm af Mennesker drog igjennem alle Porte ud i det Frie for at kvæge sig i Solskinnet og under den blaae Himmel.

Mig gif det som Træerne. Stov og Barne trykkede ogsaa mit Hjerte og min Stemning. Derfor blev jeg hjemme og traadte hen til Bogskabet, for at hengive mig til den stille Nydelse af mine Yndlingsforfattere. Men, du lunefulde Dag! Jeg fandt længe intet, der behagede mig — vore Benner og vore Digtere skulle vi kun nærme os med glad Sind og frisk Hjerte. Da faldt en Bog med Guldsnit mig ihænde, en Bog, paa hvis røde, noget forslidte gammeldags Bind stod „Album“. Jeg lukkede den op. Fra dens gule Blade, fra dens afblegede Skrift kom mig Fortiden imøde. Jeg saae atter for længe siden forladte Steder, næsten forglemte Mennesker. Det var mig, som om Barnehjertet endnu engang slog i mit Bryst, fuldt af længselsfuld Attraa. Hvormeget trængte sig ikke ind paa mig! Hvor bevæget var jeg!

Ja, det var ogsaa en Søndag, da jeg, en flortenaars Pige, sørgmodig og frygtsom, tiltraadte Veien til Pensionsanstalten med min elskede Fader. Jeg havde hidtil levet i

kostelig Frihed. Nu truede mig, som jeg tænkte, Dødragelsesanstaltens frygtelige Tvang. Jeg kunde kun forestille mig den som en klosteragtig Bygning, indesluttet af høie Mure, beskyttet af ældgamle mørke Lindetræer, med tilgittrede Vinduer, skumle Sale, lange gjenlydende Gange, hvidsfende, ængstelig forbi hverandre smuttende Skikkelser . . . For hvor meget var jeg ikke bange! Men jeg havde skuffet mig. Vognen holdt udenfor et nyt, elegant, prægtigt Huus. Fader trak i Klokkestrængen. Man aabnede saa forekommende, saa venligt. Det lod til, at man havde ventet os. Ud af alle Vinduer i den øverste Etage kikkede glade Ansigter ned paa os, nysgjerrige, spøgende, leende Pigehoveder. I Dørgangen stode Blomster, paa Trappen Blomster; Sollyset trængte uhindret ind igjennem store glindsende Ruder. Fru Bernard, Forstanderinden, havde lyse Klæder, brogede Baand, smilede, viiste de smukkeste hvide Tænder, strog med Haanden over de omhyggelig opsatte Lokker. Kort, det var et fortryllet Slot. Et Par huldfuldige Ord af den venlige Dame, der sad i den smulmende Divan — og jeg var indført i mine Søstres Kredse. Det var en Glæde! Her var intet Mørkt, intet Alvorligt, det maatte være et herligt Liv imellem tredive til fyrgetype saadanne unge Bruusshoveder til Søstre! Og man kom mig venlig imøde — de fleste stode vel noget betænksomme i passende Afstand — men med Undtagelse af en eneste stor brunet Pige, der snart skulde forlade Anstalten og yttrede sig saaledes: „Det gjør mig ondt for Fru Bernard, de bedste Elever maa hun lade gaae ud og istedenfor komme lutter smaa Pøbelinge, der intet Spor af Tournure have!“ vare de Alle milde og gode, og ogsaa denne knibste „Glev“ blev tilsidst venlig stemt imod mig, og skrev senere, da hun reiste bort, disse stolte Ord i mit Album:

„Om ogsaa de Ord: „Jeg elsker dig!“ ikke ere udtalte med Veltalenhed, ere de dog Udtrykket for et inderligt, oprigtigt Vennskab.

Til Erindring om den dig evig elskende  
Amélie.“

O disse evig elskende Amélies! De findes dusinvis i hver Stam bog. Naar vi gjensee disse Hjerternes Pantebreve, efterat vi have erfaret, hvad Kjærlighed og Venfkap er, afløffe deres heitrende Pral og deres heimodige Forftrivning os endnu neppe et veemodigt Smil. Og alligevel — imellem disse fattige Phrafer, imellem disse hverdagsagtige rørende Udgydelser findes der dog atter et Ord af dybere Betydning, et Ønske, et Løfte og et Billede af Gvindsjælen, der endnu i de sildigste Tider opfylder os med Veemod, Kærlise, maafkee ogsaa med Glæde.

Uf disse Blade lader jeg eet komme til orde. Det ligger for mig, skimlet, afbleget, og lyder overraskende og selvsomt nok:

„Herren siger: Fædrenes Synder vil jeg hjemføge paa Børnene i tredje og fjerde Led.

Leonore v. Werdenberg.“

Den gode Fru Bernard var aldrig stoltere end paa hiin Dag, da man førte Elisabets og Leonore v. Werdenberg, de fjortenaarige Døtre af Gvinds ældste adelige Slægt, til os. De vare Tvillinger, men hinanden meget ulige: Elisabets var høj og slank, blond, blaavædet, fuld af Ynde og elskværdig Ubehjælpfomhed og Svagthed; Leonore derimod mindre, fyldig, brunet, langsom, men meget sikker i sin Handlen, modig, fast og af Naturen ligesom bestemt til Støtte for en Søster, som hun elskede næsten til Afguderi. Alt holde alt, hvad der var udmattende, forvirrende, smerteligt ffjernet fra den elskede søsterlige Veninde, det var Leonores Livsopgave. Elisabets derimod tog taknemlig imod alt, hvad Søsteren bød hende, uden at prøve det. Det var neppe til at bemærke, hvor det aandige Liv af disse to ædle Sødfkende adffilte sig i to Bæsnere. Børnene havde levet saa længe eensomt paa Fædrenes Slot og saa fuldstændig været nok for sig selv, at det faldt dem vanskeligt at finde sig i den fortrolige Zone, der herskede i det store Selskab i Institutet. Dertil vare de, som en Følge af deres Opdragelse, noget for levende gjenstrængte af deres Navns Vægt; de stemplede alle Skolebø-

gerne med deres Familievaaben, havde alle Klædningsstykker mærkede med en adelig Krone, og bleve da ogsaa, som det lader sig tænke af Ungdommes Humor og ofte træffende Bid, derfor gjerne kaldte „Keiserinderne“.

Men efterhaanden nærmede vi os paa begge Sider. De fortræffelig opdragne Pigers Godhed, muntre Sind og Fiin-  
hed besejrede vore Fordomme, og de imødekam os bestandig  
venligere og hjerteigere, men holdt sig fjernede fra Alle, der  
altfor paatrængende søgte dem. Og da de vare flittige og  
føielige, vandt de tillige, uden just at være særdeles begavede,  
snart alle Lærernes Hjerter. Naar deres Moder, en stolt,  
skøn, glimrende Dame kom, kunde Fru Bernard ikke blive  
træt af at forsikre hende: Frøkenerne v. Werdenberg vare  
Anstaltens Stolthed og vilde engang blive Prydelser for Selskabet.

Men det var anderledes besluttet med disse Børn. Et  
Aar efter deres Ankomst blev Elisabeth syg. Det var en  
Feber, der først langsomt fortærede hendes Kræfter og derpaa  
med frygtelig Kraft kastede sig paa Hjernen. Leonore veg  
ikke fra hendes Seng. En Hjælpe lærerinde og jeg bleve  
givne hende til Understøttelse, thi — oprigtig talt — den  
gode Fru Bernard var klog nok til at benytte den moderne  
„Barmhjertighed“ økonomisk. Al, det var tunge Dage,  
angstfulde Nætter, vi gjennemvaagede med vor Beninde.

Vi sad en Aften trætte og bedrøvede i Sygeværrelset.  
Lægen havde forladt os. Det var uhyggeligt udenfor. Kun  
Elisabeths tunge uregelmæssige Mandedrag og Leonores be-  
kymrede Suk afbrød den dybe Stilhed. Da gik Døren plud-  
selig op. Langsomt traadte en hoi qvindelig Skikkelse ind i  
Værelset. Aldrig skal jeg glemme det Indtryk, den gjorde  
paa mig. Hendes Trin vare afmaalte, lydlose; men hendes  
lange sorte Atlasseskjole raslede hen ad Gulvet. Hendes An-  
sigt var koldt og gustent; et smerteligt Smil spillede om  
den fiintannede, vel allerede tandløse Mund, graae Lokker  
omgave Hovedet, der var bedækket af en hvid rynket Kappe.  
Leonore sprang op. „Bedstemoder!“ raabte hun og vilde  
omarme hende; dog, denne udstrakte Hænderne som til Mod-

værge, traadte langsomt og hoitideligt hen til den Syges Seng, slog Gardinet tilside og boiede sig over den tilsyneladende Sovende. Da hun igjen opløstede Hovedet og trykkede de foldede Hænder til Brystet, talte en bitter, ja vild Smerte ud af hendes Ansigt. „Leonore!“ hvidskede hun nu neppe hørligt. Leonore nærmede sig frygtsom, næsten som om hun kæmpede med al Kraft imod en dæmonist Indvirkning af den spøgelseagtige Matrone. „Hvor er din Moder?“ spurgte denne. „I Hovedstaden,“ svarede den bævende Pige. Bedstemoderen greb hendes modstræbende Haand, trak hende nærmere til sig og sagde med en bitter Tone: „Der ere nu glimrende Fester, lykkelige Dage, prunkende Glands, medens Døden her høster sit Bytte!“ „Bedstemoder!“ raabte Leonore i et heftigt Udbrud af Jammer. Den Syge vaagnede. „Seer du Sølvet der over Elisabets Bine?“ hvidskede den Gamle, idet hun endnu bestandig holdt paa Leonore. „Nei,“ afbrød denne hende, — „nei, jeg seer Intet — Bedstemoder — bort! bort!“ Derpaa rev hun sig løs, styrtede sig paa Knæ foran Søsterens Seng, græd, slog sig for Brystet og Panden, og var død for al Trøst. „Bedstemoder, du er frygtelig!“ gispede hun. Og den Syge, der reiste sig i Sengen, og gjenkjendte Skikkelsen, vinkede hende blidt hen til sig og hvidskede: „Bedstemoder, jeg vil gjerne døe“. Saa Limer derefter indtraadte Dødskampen. Lidlig paa Morgenstunden var hun et Lig.

Vi vare Alle dybt rystede. De Fleste af os havde for første Gang seet Døden saa nær. Det syntes os, som om der med Elisabeth var revet et Stykke ud af vort eget Liv, som om vi ikke mere kunde lade vore Blikke svæve saa dristigt ud i Verden: de bleve atter og atter rettede imod Ligkisten, der indesluttede vor elskværdigste Legesøster. Elisabets Moder var, da hun, fjeru fra Hjemmet, modtog Efterretningen om den Fare, hvori Datteren svævede, bleven syg af Skræk og Sorg; hendes Mand turde ikke forlade hende. Indtil Forældrenes Tilbagekomst til Slottet Berdenberg blev Liget bisat i Byens Kirke, og en Slægtning ankom for at

afhente Leonore. Da hun skulde skilles fra de jordiske Levninger af Søsteren, da hun af Smerte faldt i Krampe, erklærede Lægen hendes Afreise for umulig. Efterhaanden blev hun roligere; det var den No, der ledsager den fuldstændige Udmattelse. Med stivt, koldt Blik saae hun sine Veninder komme og gaae, svarede ikke paa noget Spørgsmaal og viiste kun nogle af os, der hverken havde været hende særdeles kjære eller ubehagelige, tilbage, med tilhyllet Ansigt, heftige Geværder og de besynderlige Ord: „Bort, bort! I have det hvide Slør paa!“

De Dvertroiste paastode, at Matronen fra Werdenberg havde et ondt Die, og at hun derved havde bragt Elisabeth Døden. Andre erindrede sig at have hørt, at Baronens Moder levede i største Ensomhed og aldrig turde komme sin Svigerdatter nær. Og Andre igjen talte om en Huusaand, der bestandig spøgede i Skikkelse af det ældste Familienmedlem — kort, man fortalte saameget, at Leonore selv blev frygtet af de Dvrige som et uhyggeligt, spøgelseagtigt Væsen. Man undveg hende, for ikke at blive truffet af det farlige Blik.

Imidlertid bragtes der trøsteligere Efterretninger om Baronessens Befindende. Nogle Uger efter ankom hun selv, for at søge Trøst i Gjensynet af sit Barn, nu hendes eneste. Det var Middag, da hun kom. Vi stode netop rundt om Bordet og holdt Bøn, den blege Leonore ved Siden af Forstanderinden. Det gode Barn vilde med Magt finde sig i Livet igjen, og dog var hendes Aand bestandig urolig og fraværende. Moderen havde allerede sluttet hende i sine Arme, inden hun bemærkede hendes Komme. „Leonore, mit kjære, gode Barn!“ raabte den smukke Kone, idet hun bedækkede Datterens Ansigt med Kys og Taarer. Pigen trykkede sit Ansigt til Moderens Bryst og græd høit. Men pludselig rettede hun sig op, et frygteligt, uhyggeligt Smil, der saa ofte havde forfærket os, gjennembævede hendes Ansigt, og med sagte Stemme og modværgende Bevægelse med Haanden bad hun: „Tag det hvide Slør af, Moder, jeg er bange for det.“ Baronessen foer sammen og blev dødbleg.

„Leonore!“ raabte hun med et Udtryk af Forfærdelse, „jeg beder dig, Leonore, pas paa dine Drod!“ Men Barnet betragtede hende endnu engang med det samme vilde og smertefulde Blik, foer da hastig med Haanden over Moderens Hoved og Pande, og tilhyslede derpaa sit Ansigt i hjertegribende Graad. I den heftigste Bevægelse ilede Baronessen ud. Snart efter kjørte hun bort. Vi hørte kun, at hun havde havt en Samtale med Lægerne. Om Leonores Afreise var der ikke mere Tale, men hun blev adskilt fra os af Fru Bernard selv. Hun blev bevogtet som et Menneſte, der lider af en smitsom Sygdom. Nogle Dage senere kom Baronon og hans Moder. Vi holdt Mandedrættet tilbage, lyttede og bøvode, naar vi hørte Trinene eller Stemmerne af de mørke Skikkelser. Al, det var for os Alle, som om en svær Steen faldt os fra Hjertet, da det endelig hed: „Imorgen reiser Leonore bort med sine Slægtninge, og forlader os for bestandig.“

Da hun tog Afſked med os, bleve vi førte enkeltviis til hende. Jeg blev forſkrækket ved at see hende. I hendes blege, ubevægelige Træk var der en paafaldende Lighed med det spøgelseagtige Udtryk i Bedstemoderens Blik. Hun var afmagret og ſaae derfor større og mørkere ud end ellers. Med et sørgeligt Smil rakte hun mig den iſkolde Haand og ſagde: „Jeg tager Afſked, græd ikke. Jeg er ſom en gammel Kone imellem Børn. Den Leonore, ſom du havde kjær, ligger begravet med Eliſabeth.“ Derpaa tog hun mig hiint Album af Haanden og ſagde med et Slags Spøg: „Skulle da ogsaa Spøgelfer ſkrive i Jeres Bøger?“ Og uden at bryde ſig om, at jeg ſatte mig derimod, nedſkrev hun det ovennævnte Bibelfprog, om hvis Sammenhæng med hendes Skjæbne jeg forgiæves ſpurgte hende.

Jeg holdt den ſtakkels Pige for ſindſvag og vovede ikke at ſpørge længe. Fru Bernard vilde ikke indlade ſig paa Forklaringer og forbød os endelig overhovedet at tale mere om Leonore. Derved fik naturligviis Spøgeliſtorierne forſt ret Betydenhed og vandt fra nu af Troværdighed. Søſtrenes

Bærelse blev frygtet; det maatte indrømmes de nye Hjælpe- lærerinder. Blæstens Ruffen i Vinduesskoddene, Lovets Raslen, de nøgne Grenes Knagen tilførte os Leonores Klager over hendes tabte Livsglæde, og naar Uglen paa det nære Kirketag tilsendte os sin uhyggelige Hilsen, hørte vi tydelig Leonores uforstaaede og derved for os dobbelt foruroligende Tale om det hvide Elor.

## 2det Capitel.

### Paa Slottet Werdenberg.

Flere Aar vare forløbne. Jeg havde kun hørt lidt til Leonore og vidste kun, at hendes Moder var død snart efter Datterens Tilbagekomst fra Fru Bernard. Baronen, hendes Fader, var siden den Tid paa Reiser i Udlandet. Leonore levede med den gamle Bedstemoder Mar ud og Mar ind paa Slottet Werdenberg.

En Dag førte en Reise mig i Nærheden af min Ungdomsveninde. Jeg kunde ikke modstaae det Onske at hilse paa hende, og besluttede at besøge hende paa hendes Fædres Stamsæde.

Det var Efteraar. Den fugtige Aftentaage trak hen over de tomme Marker, de afbladede Træer. Ved Foden af Werdenberg brød de bølgende Dunstmasser sig, og det gamle Slot — Dalens Vægter eller Betvinger — hævede sig stolt og glindsende i Aftenens Guld. Paa Marken var Alt ensomt og stille. En Dreng drev med fortrædelig Mine en Faarehjord hjem. Fra Dalen gjenlød Vandets Bruslen, og en Klokkes gjennemtrængende Tone klang igjennem Luften. Men Former og Farver tabte sig snart i det voxende Tusmørke. Alt mindede om Undergang og Skilsmisse. Jo nærmere jeg kom Slottet, desto tydeligere viiste sig paa Murene og Taarnene Spor af Forfald, som Ophevens grønne Tæppe ikke kunde skjule. Dgsaa i Slotsgaarden var det

stille og øde. Langt, fugtigt Græs bedækkede Steensfliserne. Mos og Ukrudt voksede op ad Bæggene. I Gangene, paa Trapperne kom en kold Gravluft mig imøde. Man kan tænke sig, hvorledes disse slemme Hilsener virkede paa mit beklemte Hjerte.

Men desto varmere var Leonores Modtagelse. Kun det første sky Blik erindrede mig om den uhyggelige Afsted; men da førte hun mig med gjæstfri Omhu til Kaminilden, udspurgte mig venlig om, hvad der vedkom mig, og overbeviste mig snart om, at hun uagtet sin Indgetogenhed dog tog Deel i alle Verdenslivets Interesser. Efterhaanden sølte jeg mig hjemme i hendes Nærhed og spurte hende frimodig om den Naade, hvorpaa hun tilbragte sit Liv. Da saae jeg med Skræk og Beklagelse, at hiint besynderlige Smil igjen foer over hendes blege Ansigt, og at hun kæmpede med sin Bevægelse. Men hun syntes at være øvet i denne Kamp, thi hun svarede med rolig Tone og hurtig opklaret Blik:

„Mit Liv, kjære Veninde, er her meget ensomt og vil ogsaa blive ved at være det. Dage, Maaneder, Aar gaae hen og bringe ingen Afveksling i dette Landlivs Gensformighed, uden den af Lys og Mørke og af Naturens Opblomstring og Hendsen.“ „Men hvorfor denne frivillige Afsondring og Uvirksomhed?“ spurgte jeg igjen. „Din Aand har ingen Deel deri, Leonore, thi den omfatter en vid Synskreds, og dit Hjerte —.“ Jeg vovede neppe at trænge videre frem med denne forsfende Tone. Men Leonore afbrød mig ganske rolig: „Min Skjæbne kjender du ikke ganske noie; naar du kjendte min Slægts Fortidshistorie, vilde du forslaae mit Liv.“ — I dette Dieblik blev hun afbrudt. Der høstes Jagthorn og Hundegjæen. Leonore ilede til Vinduet. Jeg fulgte. Men det var for mørkt til tydelig at kjende de Ryttere, der kom fra Skoven af over imod Slottet. „Min Fætter Ulrik kommer tilbage fra Jagten,“ sagde Leonore. „Naar han er her, og det er meget hyppigt, vaagner Alt op. De gamle Tjenestefolk erindre sig deres lystige Dage. Bedstemoder bliver da snaksom, jeg leer selv, og Slottet med dets Haver og

Gaarde synes da mindre stille og ensomt, mindre fjernet fra Berden, hvis lykkeligste og smukkeste Barn Ulrik er. Det vil glæde dig at gøre hans Bekjendtskab."

Ulrik traadte ind. Jeg maatte give Leonore Ret. Den unge Mand var høi af Stikkelse, smuk og kraftig. Mund og Sine vare fulde af Liv, Ild og Dristighed. Ungdommens Overmod mildnedes af et lidt sværmerisk Udtryk. I hans Smil, Ord og Gebærder var der en saa munter elstværdig Godmodighed, at han ved Siden af den alvorlige, blege Leonore virkelig saae ud som et lykkeligt Barn. Men jeg mærkede snart, at hans Munterhed skjulte en uafsladelig Engstelighed for Leonore. Alt, hvad der kunde nære hendes Tungfind og fremføre sorgelige Billeder for hendes Tanker, søgte Ulrik at holde fjernet. Han vidste bestandig at aflokke hende en munter Modsigelse og takkede mig med glade Blikke, fordi jeg understøttede ham i hans ædle Bestræbelser.

Da vi bleve kaldte ind i Spisesalen til Aftensmaaltidet, fandt vi der Bedstemoderen. I lange raslende Klæder modtog hun med største Heitidelighed vor Hilsen. Vor Lystighed forstummede. Mig overfaldt idetmindste en besynderlig Gru. De høie Borlys kæmpede sorgjæves med Mørket i det vide træpanelede Rum. Solstøiet og Krystallet paa Bordet blinkede og lyfte næsten ubyggeligt, Floielsgardinerne for Binduerne, Tjenernes gammeldags Klædedragt, Glassenes og Tallerkenernes sagte Klirren — det syntes mig Alt saa fremmed, saa spegelsaagtigt, at jeg først aandede frit, da vi efter Bordet vendte tilbage til Dagligstuenes muntre Kaminild.

Den gamle Dame ledsagede os. Ildens slagrende Lystraaler faldt paa hendes visne ubevægelige Træk. Hun slog de tunge Djenlaag op og begyndte at tale om adskillige Ting. Man hørte tydelig, at hun næsten mekanisk gjentog noget, hun ofte havde sagt. Endelig kom Grindringen om vort første Bekjendtskab, og dermed Mindet om den afdøde Beninde. Jeg vovede at gøre en Gentydning til det hvide Slør, Leonore tilnikkede mig Bisald, Ulrik søgte at aflede

Denne Gjenstand, men den Gamle gif rolig ind derpaa og begyndte:

„Vore Forfædre, Baronerne von Werdenberg, hørte til en gammel Slægt. De vare tappre, kloge, stolte og en Prydelse for Ridderstabet. Under Korstogene have de givet Beviser derpaa, men den haardeste Tid for dem kom ved Reformationen. En Deel af deres Rigdom gif tabt; de bleve Tilhængere af den nye Lære. Dengang levede kun to Stamholdere, Brødrene Johan og Melchior. Johan var gift og havde syv Børn. Melchior levede paa sin Broders Slot, og Brødrene pristest overalt som Mønstre paa Gendragtighed. Fru Hilda, Johans Hustru, sagde ofte med Selvtillid: „Om der ogsaa gives nok saa megen Tvedragt i Verden, i mit Huus vil Ro og Fred ikke blive forstyrret“. Men under det fredelige Ydre skjulte sig onde Lidenskaber og store Synder. Johan var for reen af Hjerte til at fatte Mistanke, og dog havde der i mange Aar bestaaet et forbryderisk Forhold imellem Hilda og Melchior, uden at Johan et eneste Øjeblik havde vaklet i sin Tro paa sin Hustrues Troskab og sin Broders Ærlighed. Men en Aften, da Brødrene vendte tilbage fra Jagten, bleve de morderisk oversaldne af Røvere eller Krybstytter. Melchior blev truffet af en Kugle, og da han bragtes til Slottet som død, overlod den uslykkelige Kone sig ganske til Udbrudet af rasende Fortvivlelse. Hendes Børn, hendes Egtefælle, Præsten og Lægen søgte at trøste hende, men hun aagtede ikke paa deres Ord. Da Johan med dyb Bedrøvelse sagde: „Hilda, vi tabe Begge den troeste Ven, men lad os ikke forglemme, hvormeget vi endnu have tilbage“ — da kastede den Afspindige sig over den Døende og raabte: „Melchior, dø ikke, du tør ikke dø! Lad mig beholde ham, tag Alt, alt Andet, der er mig kjær. Jeg vil gjerne see min Egtefælle og mine Børn dø, naar blot Melchior beholder Livet!“ Og dette Suste blev strækkelig opfyldt. Melchior blev helbredet. Han levede, men hans Lands Lys var fordunklet. Grusom imod Menneſter og Dyr, havde han hverken Die eller Ord for Hilda. Kun Johan kunde tæmme

ham. Men han udøvede ikke længe denne Indflydelse over ham. Hilda saae siden sit syndige Duffe, ligesom hun i hin skrækelige Nat havde seet Forbindingen om Melchior's Hoved, bestandig et hvidt Klæde over sin Mands og sine Børns Pander. Hun anede deri et Dødstegn. Et Aar derefter blev Johan von Werdenberg baaret til Graven. Saaledes saae hun i kort Tid alle sine Børn og Huusfæller døe. Kun Melchior vandrede i usvækket Livskraft imellem alle de andre, der bare Dødens Mærke. Hans Latter og Banden var den eneste Tone, der gjenlød i Salene og Gangene. Da Hildas Forløsningstime, efter femten skrækelige Aar, endelig nærmede sig, havde den Banvittige intet Kjærlighedstegn for den saalænge Piinte, hvis Dødsmerke var betyngtet af den Bevidsthed, at hendes Evne til at see det Overnaturlige vilde blive tilbage som et Arvestykke i hendes Familie. I det sidste Aar havde hendes Sønnedatter, Gertrud, ofte sagt: „Bedstemoder, hvad betyder det hvide Bind om din Pande?“ Og som Hilda levede, saaledes leve alle hendes Døtre. Den Gru, der behersker os, vort Hjertes aldrig forstummende Klage, ligger som en Forbandelse paa vor Stammomørs Grav. Hun har heller ingen Ro i Døden — hør, hør, hvor hun klager og hviner!“

En sagte, klagende Lyd lod sig virkelig høre, da hun sagde dette. Dog, det var Skuffelse. Det var Vinden, der kastede sig imod Vinduerne, og foer igjennem Skorfstenen. Vi havde forglemt, at det var Efteraar.

Ulrik sad taus og taktsfuld. Leonore bleguede. Den gamle Kone vedblev: „Jeg var det yngste Barn i Huset. Jeg havde fem Brødre. Hugo, den ældste, var bleven lammet ved et Fald fra Hesten; han forlod sjelden Slottet, men saae gjerne muntert Selskab hos sig, og sædvanlig var en af de yngre Brødre, der alle vare Officierer, med nogle af sine Venner hos os. Hyppigst kom Frederik v. Werdenberg, vor Fætter og den eneste Arving af vort Husets yngre Linie, til os. Han var smuk, livlig og elskværdig. Han var for mig, hvad Ulrik er for dig, Leonore. Han forsikrede mig,

ligesom Ulrik forsikrer dig, at det hvide Slor aldrig skulde forstyrre hans Livslykke. Jeg havde ingen Betænkelighed ved at hellige Frederik mit Hjerte og mit Liv. Mine Brødre gave deres Samtykke til Forlovelsen, men Frederiks Forældre tøvede. Faderen var gjerrig, Moderen ærgjerrig. De havde en anden Forbindelse i Sinde og vare snue nok til ikke at træde Sønnen imøde med aaben Modstand. Vi vare endnu for unge, hed det. Frederik skulde først blive et Aar ved Hoffet; vi kunde skrive til hinanden, o. s. v. Kort, vi skiltes ad med Haab om Gjensyn. Men efterhaanden bleve hans Breve sjeldnere, endelig udebleve de aldeles. Jeg erfarede, at han elskede Comtesse Aurora Rosen. Da Paaften bragte os de første Foraarsgjæster fra Residenten, spurgte de os, om vi ikke havde isinde at bivaane vor Fætters og Auroras Bryllup. Hugo vidste at fatte sig; da vi bleve ene, viiste hans heftige Natur sig, trods hans Sygdom. Han vilde udfordre Forræderen, hevne Søsteren. Men jeg elskede ham endnu, den Utroe. Jeg loi for mig selv, da jeg forsikrede, at Frederiks Død var en for ringe Straf for hans Falskhed. Det varede længe, førend Hugo gav efter. Endelig seirede mine Planer til Hevn. Vi beredte os til en Reise til Hovedstaden. Da Bryllupsgjæsterne kjørte til Kirken, var vor Bogu ogsaa i Rækken. Baabnet, Tjenernes Livree blev strax kjendt. Jeg saae Frederiks Moder blegue, da jeg ved Hugos Haand laasomt nærmede mig Sakristiet. Ogsaa jeg var nærved at besvime og formaaede neppe at følge Indbydelsen til at tage Plads imellem de nærmeste Slægtninge. Brudeparret var lykkeligt endnu ikke ankommet. Saaledes havde jeg Tid til at fatte mig. Alle saae forundrede paa Hugo og mig, medens Frederiks Forældre hilste os med tvungen Venlighed og forestillede os for Gen og Anden. Man kunde virkelig ikke let tænke sig nogen større Contrast end min mørke Skikkelse i denne glimrende Kred. Jeg havde i min store Sorg aflagt al verdslig Prydelse. Jeg havde den lange hvide Klosterkjole paa, Sløret naaede næsten til Jorden. Men den klosterlige Dragt skjulte

et hævnførstende Hjerte. Jeg skjulte mine Baaben; det var Breve, der indeholdt Frederiks Kjærlighedsløfter, Forlovelsesringen og Grindringer af alle Slags. Jeg vilde ledsage Brudeparret til Alteret, nærme mig dem som for at lykønske, overgive Comtesse Aurora mine Skatte som Brudegave og vende tilbage til min Plads uden at have gjort Opsigt. Oh, hvor livligt havde jeg i de sidste glædeløse Dage og søvnløse Nætter atter og atter udmalet dette Billede for mig! Jeg havde seet og nydt Brudens Besvimelse, Forældrenes Forsædelse, den Anklagedes Skam, Skadefrydens haanlige Smil. Hvorledes Forvirringen end vilde løses, maatte der dog altid blive en Braad tilbage hos den Lykkelige, der maaskee aldrig kunde tages bort. Jeg forglemte mig selv og levede kun i Begjærligheden efter Hævn. Da traadte Bruden ind. To Fyrster gif som Brudeførerere ved hendes Side. Jeg hørte hendes Slæb rasle. Jeg hørte den beundrende Mumlen, der hilste hende. Jeg saae Frederik komme ind bagefter hende, ført af blomsterbekransede Jomfruer, der straaled af Juveler. Oh, denne Pragt, den vilde rigtignok ikke have omgivet vor Vielse. Offret for Rigdommen og Ergjerrigheden! raabte det i mig og min Haand knugede de skjulte Papirer. Frederiks Forstrækkelse var mig allerede Forbudet paa min Triumph. Vi traadte ud i det med Tilskuere fyldte Rum. Vi stillede os omkring det oplyste Alter. Tilhoire Brudens Forældre og Slægtninge, tilvenstre Brudgommens Familie. Frederiks Moder havde ført mine Brødre, hans Fader mig. Det afgjørende Dieblif nærmede sig allerede. Min Broders Dine tilvinkede mig opmuntrende, jeg trak Paffen frem. Bruden gaaer forbi mig paa Beien fra Alteret. Da staaer jeg op — udstøder et Skrig, Alle løbe imellem hverandre — over Brudens Løkker, imellem Myrther og Diamanter, laa Dødens Tegn paa den jomfruelige Pande. Det mest blomstrende Mafsyn paa Jorden var bedækket af det hvide Slør."

Den Gamle holdt dybtrystet inde. Ulrik sprang til og forbad hende at blive ved; men hun fortsatte: „En høiere Dommer havde talt. Det Had, der havde været i mit

Hjerte, forstummede. Velsignende havde jeg kunnet udbrede mine Hænder over det skjønne, ulykkelige Par, der smilende, haabefuldt, tørstende efter Glæde ikke gif det nye Liv, men Døden imøde. Den hellige Handling var tilende. Hugo overste mig med Bebrejdelser. Jeg forsvarede mig. Han var forvildet nok til endnu at triumphere. Jeg — jeg gav stille og grædende Frederik Beviserne paa hans Skyld tilbage. Vi skiltes veemodig ad. Aurora Werdenberg døde nogle Uger efter. Frederik tog Tjeneste i Krigen. Hans Moder døde. To af mine Brødre vare faldne i Felten — Frederik vendte tilbage. Sorgen sluttede os inderligere sammen, end den ungdommelige Munterhed tidligere havde gjort. Jeg blev alligevel Frederiks Hustru. Vi vare lykkelige, indtil jeg ogsaa saae Dødstegnet paa hans Pande, og indtil vort Huses Forbandelse, efter at to Sønnedøtre vare fødte, ogsaa blev forplantet til Fremtiden.“

„Nei,“ afbrød Ulrik hende, „nei, Forbandelsen er vegen! Intet Død mere, god Nat! Og tael aldrig mere om disse Ting, Bedstemoder! Leonore, Gud vil beskytte dig mod denne Ulykke! Drøm om Uskyldens og Tillidens Blik, der heller ikke i Virkelighed vil forlade dig! God Nat, god Nat!“

### Tredie Kapitel.

Leonore von Werdenberg.

Ungdommen, i Følelse af sin Livskraft og sin Berettigelse til Glæde, boier sig ikke gjerne for traditionelle Nagter og spøgelseagtig Indflydelse. Med livlige Død skildrede Ulrik sin Kjærlighed til Leonore og sit Haab om hendes Helbredelse, naar hun ved hans Haand atter traadte ind i det sunde, glade Liv. Dertil gientog han i hine Dage, medens jeg endnu forblev paa Slottet, disse Død: „Jeg troer gjerne, at I see Sløret, og tænke, at det er et Dødstegn. Men dette Syn er en Sygdom, som Sonnambulismen, og kan helbredes

ligesom denne." Leonore rystede sørgmodig paa Hovedet. Det var hendes faste Tanke, at hun var bestemt til at bære den Forbandelse, der hvilede over hendes Huus. Da jeg en Aften var alene med Ulrik, talte vi længe om den menneskelige Naturs Hemmeligheder. Dette Gebet er saa stort, saa interessant. Det er knyttet til vort Aarhundredes vigtigste Spørgsmaal. Jeg lovede ham at virke paa Leonore og at bekæmpe den Indbildning, der havde sat sig fast i hendes Sjæl. Der fulgte nu nogle lyse rolige Dage. Leonore talte med Tillyd om sin Sundhedstilstand, og syntes at finde Beroligelse i at see os sorgløse. Hun elskede Ulrik, men hun havde en uforklarlig Angst, som Bedstemoderen ogsaa nærede, for at blive hans. Hun troede at maatte give Afkald paa ham paa Grund af det nære Slægtskab og hendes Families Traditioner. Men Ulrik, der i mig havde faaet en Bundsforvandt, gav ikke Slip paa sit Hjertes Tilskyndelser. Han overgav en Dag den Gamle et Brev fra Baronen, der understøttede den unge Mand's Frieri. Paa Leonores Fader, der længe havde været paa Reiser, havde den friske Bjergluft virket saa velgjørende, at han spottede over Spøgerierne hjemme. Bedstemoderen var paa Leonores Side. Der blev kæmpet mangen haard Kamp. Endelig seirede Ungdommen og Hjertet. Ulrik lovede at rejse bort et Aar og give Leonore Tid til at finde sig i en Forbindelse, hvori hun saae noget Overnaturligt og et Offer, hun bragte Sjæbnens uhyggelige Kræfter. Hun kunde ikke stille sig fra den Forsikling, at hun var bestemt til at være det sidste Lem i Familien, hvorpaa hiin besynderlige Evne var nedarvet. Med hende, troede hun, maatte den uddøe.

Da Ulrik tog Afsted, var det hende, som om hun ikke kunde stilles fra ham. Hun holdt hans Haand fast og klamrede sig sjælvende til ham. Ved pludselig at rive sig løs maatte han gjøre Ende paa den pinefulde Afsted. Hun lyttede efter hans Skridt, ilede til Vinduet og saae efter ham, og da han, førend han red ind i Skoven, endnu engang

vendte sig og saae sig tilbage, faldt hun bevidstløs i mine Arme.

Da jeg i de følgende Dage søgte at opmuntre hende, ved at udmale Billeder af Fremtiden og dens Maner for hende, saae hun paa mig med et eiendommeligt, halv sørgeligt halv spottende Blik. Jeg bemærkede, at hun blev synlig mattere og blegere, at hun holdt sig saameget som muligt fjernt fra Bedstemoderen og viiste enhver Bestjæftigelse, der skulde anstrænge Sjæl og Legeme og adsprede hende, fra sig med de Ord: „Hvor overflodigt!“ Jeg havde opsat min Afreise saa længe som muligt. Endelig kunde jeg ikke længere blive paa Werdenberg, men besluttede at skrive til Ulrik og at opfordre ham til hellere at vende tilbage. Leonore paastod, at det hvide Elor laa for hendes Dine, at hun saae det paa Menneſter, der vare hende kjære, og at hendes Hjerte maatte bryde ved Tanken om, at hun vidste, de snart vilde blive udrevne af den lykkeligste Tilværelse. Ja, hun gif endog saavidt at paastaae, at hun saae sig selv bedækket af hiint spøgelseagtige Døfferbind, og at hun snart vilde være hjemfalden til hendes Families dæmoniske Magter.

Da jeg havde forladt Slottet, skrev jeg til Leonores Fader.

Efter Alt, hvad jeg havde hørt om Baronnen vidste jeg vel, at han ikke var Mand for energisk at bekæmpe Leonores Indbildning, men Ulrik, til hvem jeg ikke vovede at skrive, kunde erfare det Fornødne igjennem ham. Jeg forudsatte, at man vilde spørge de første Læger tilraads og forsøge paa at helbrede en prophetisk Evne, hvis Besiddelse kan vække en Forestilling om de Piinsler, et Menneſte vilde være udsat for, selv naar Guddommen blot havde meddeelt det nogle Straaler af sit altseende Lys.

Der forløb flere Maanedes. Foraaret havde bragt Liv og Glæde. Leonore hilste det, som jeg erfarede, med vee-modig Hengivelse i snarlig Skilsmisse. Det blev Midsummer, og endog det skumle Werdenberg syntes opløst og varmet af Vårstidens Glæde. Leonore tilfrem mig, at hun endnu en

gang af fuld Sjæl vilde hengive sig til Nydelsen af Livets Skjonhed. Men hendes næste Brev bragte en anden Efterretning. Hendes Fader, der levede i det italienske Schweiz, var bleven farlig syg og lod Datteren bede at komme til sig. Naturligviis vilde hun strax opfylde hans Onsker, men da Bedstemoderen paa ingen Maade vilde lade sig afholde fra at ledsage hende, maatte Reisen nødvendigviis trækkes i Langdrag. Leonore, der saae Alt sort, frygtede kun at finde sin Faders Grav.

De mørke Aelser bekræftede sig lykkeligviis ikke. Leonore havde fundet sin Fader saa sund og frisk, at hun neppe kunde troe paa den overstandne Sygdoms Fare. Lægen havde, for at befæste hans Sundhed, raadet ham til at gjøre sig Bevægelse. Leonore maatte ledsage ham paa hans Udflugter. „Du kan ikke troe“, skrev hun engang fra Luganosen, „hvor begjærlig jeg nu er efter at leve. Alt i min Omgivelse er friskt, skjont og muntert. Endog Bedstemoder, der i lykkelig Blindhed ikke mere seer Dødens Symbol, nyder Lysstraalen, Bjergenes friske Luft og Søens Brusen. Og hvor glimrende er Vandet, Luften og Landet i denne lykkelige Egn! Sproget lyder saa blødt og saa klangfuldt i vore Øren, og naar Processionerne syngende skride forbi mig, da kunde jeg folde Hænderne og bede: bær ogsaa mine Sorger til Troens Alter! Jeg aner og veed: Luganosøens Bølger ville bestynde min Grav. Og Ulrik! For nylig, da jeg med inderlig Længsel havde tænkt paa ham, var det pludselig, som om Aftenvinden førte Lyden af den elskede Stemme til mig. Er det ikke en Udvikling af Sjælens Gyver, et Tegns paa, at den er i Begreb med at stille sig fra Legemet? Du vilde maaskee høre paa mig med et vantro Smil, naar du saae, hvorledes Bjerg- og Skovluften har styrket mig. Men hav ingen Tillid til de sunde Kinder og de klare Øine. Jeg læser meget, helst i Schuberts dybtvækkende „Sjælens Historie.“ Jeg beffæstiger mig ogsaa med Spørgsmaalene om Magnetismen. Jeg maa ofte smile over, hvorledes Lærdommen gjør sig Umage for der at finde Sjæ-

lens Sygdomme, hvor netop Sjælens Kraft gaaer ud over de sædvanlige Betingelser."

Det blev koldt og stygt i Bjergene. Leonores Fader vilde ikke høre noget om at bryde op. Aagtet Stormen og Regnen gik han daglig flere Timer med hende. Om tre Dage var Ulriks Nar forløbet. Han havde skrevet fra Genf med Længsel og Glæde. Tre Dage endnu — men hvormeget skjulte sig i disse faa Timer! Leonore sølte sig, som jeg senere erfarede, mat og beklemmt. En sagte Febergysen gjen-nemtrængte hende ved Tanken om Ulrik. „Hvis jeg saae Dødstegnet over hans Pande!“ sagde hun. Man dadlede hende for slige Ord, men denne Forestilling vendte oftere tilbage.

Himlen var klar, men det stormede heftig, da de tiltraadte den Vandring, der skulde føre dem Ulrik imøde. Med heftig Smerte havde Leonore taget Afsked fra Bedstemoderen. Hun formaadede neppe at følge den rask fremadstridende Fader. Veien førte igjennem Landsbyer, over Marker og Enge, langs med Søen og opad imod Skoven. Det visne, hensmuldrende Løv raslede under Leonores Fødder, Skaderne fløi frem og tilbage, og Binden drev mørke Skymasser henover Bjergene. „Lad os vende om, Fader“, bad den bærende Pige, „jeg er syg“. Men Faderen vilde ikke. „Deroppe ved Kapellet kan du hvile dig!“ sagde han og gik videre. Leonore slæbte sig møisommelig bagefter. Veien slyngede sig opad igjennem Buske og Klipper. Allerede blinkede Kappellets Kors igjennem de nøgne Træer; Faderen gik over den smalle Bro og raabte, idet han saae sig tilbage: „Modig fremad, Leonore, kun hundrede Skridt til, og vi ere ved Maalet!“ Derpaa gik han videre. Svimmelende betraadte Leonore Broen, der i kjække Buer fra den ene Klippetinde til den anden svævede over Afgrunden — en ubestrikelig Angst hvilede over hende — Alt syntes hende ffendtligt og truende. Egetræerne sloge uvillig med de mægtige Arme, Grantræerne, der vare rodfæstede imellem Klippespalterne, bøiede sig knagende, Bækken brusede høiere i Svølget, Vin-

den rasede vrede i Klosterne, Skyerne sankede sig dybere og dybere — overalt et klagende, Døden viet Liv. Og under hendes Fødder pakkede Broen, det forekom hende, som om det hvide Slør udbredte sig over hele Naturen, da raabtes der fra neden op til hende: „Leonore! Leonore!“ Hun og Faderen saae ned, saae en Vandrer ved Siden af en Reisevogn. Det var Ulrik. Han svingede Hatten, han hilste med et Tærklæde, men i dette Dieblis lød et Skrig. Leonore var ved Hånden af Kapellet sunket dybt i Afgrunden.

Mere end et Aar efter denne Begivenhed førte en lykkelig Foranledning mig til denne Deel af det italienske Schweiz. Da vi om Aftenen sadde under Verandaens Lovtog, Ulrik og Leonore ved Siden af mig, og Baronen var gaaet ind i de andre Værelser for at dromme ved Siden af sin lille Dattersøns Bugge, pegede Leonore paa Landsbykirken og sagde: „Der ligger vort Huses Spøgeri begravet“. Døden havde ikke været tung for Bedstemoderen, thi hun havde fattet fuld Tillid til, at hendes Slægts Forbandelse var udryddet. Forklaringen over Leonores Eljæbne udeblev ikke. Ulrik fortalte: „Konge Tornebusse holdt hende oppe i Faldet, hun var sparet uden Bevidsthed, der fulgte en Feber. Denne Feber var livsfarlig. Jeg vil ikke fortælle om de frygtelige Phantasier, lad disse Grindringer hvile. Efter mange stræffelige Dage levede hun atter op til nyt Liv. Den hastige Waade hørte paa Ulrik gled hen over denne Fortælling var mig paa faldende. Jeg anede, at Faldet i Afgrunden intet Tilfælde var. „Lad disse Grindringer hvile“ sagde Ulrik. Jeg levede nogle lykkelige Dage i Nærheden af det ynkelige Lugano, seilede paa de blaae Bølger og nød den skønne Blanding af italiensk Natur og schweizerisk Alpeliv. Jeg fandt Leonore virkelig lykkelig og tilfreds. Alle mørke Tan-

ker vare forsvundne. Om det hvide Slør, følte jeg snart, turde der ikke mere tales. Spøgeriet eksisterede ikke mere.

Da jeg senere spurgte en tænksom Læge om hans Mening om de Begivenheder, jeg har fortalt, svarede han:

„Gvnen at kunne see det Dovernaturlige eller i dette Tilfælde det hvide Slør vil ingen besindig Læge benægte. Den Gvne at kunne forudsee tilkommende Begivenheder er forunderlig nok. I Skotland er den, som bekjendt, bleven til en lokal Sygdom. Heller ikke vil man kunne bestride det arvelige Anlæg dertil. Men i Leonore har den bevidste Mand's svage Natur feiret en Triumph over de vildt naturlige Naturaanders demoniske Magt. Phantasien troede at besidde denne Gave, stærkere end Naturen besad den. Phantasien, Frygten, den pinende Angst, maaskee ogsaa Tilbøielighed til det Dovernaturlige foregjøglede hende Billederne af det hvide Slør. Hun saae Dødstegnene med Bevidsthed. Men den Gvne at kunne forudsige lader sig ikke forene med Bevidsthed. Deres Benindes Eftertanke og Grubleri over denne hendes Gvne svækkede det Anlæg dertil, som hun maaskee besad. Frygtede hun ved en Forbindelse med den hvide beslægtede Urik endnu mere at hjemfalde til hendes Arvetraditions Forbandelse, og sank hun virkelig i hiin Afgrund af forøget Frygt og forsøgende et Selvmord, hvilket jeg imidlertid ikke vover at antage, saa havde denne Katastrophe en saadan helbredende Tilbagevirkning paa hendes overanstrengte Organismus, at man vel kan sige: Villiens frie Kraft forstyrrede her den demoniske Afhængighed. Bevidstheden bortstræmmede Ahnelser, tilbageviste de natlige Møder, der kun med sagte Skridt nærme sig Mennesket, og overmande det, naar det er i en drømmende, ubevogtet Tilstand. Fra det Dødelige af, da Leonore frygtede at see det hvide Slør, saae hun det vel overalt, men det var ikke mere det Slør, hendes Forfædre havde set.“

Dg da jeg spurgte om, hvilken Lære der kunde udledes af disse Grindringer, svarede han:

„Kun den: Tænk, og du har bortjaget alle Mørkets Skrækkebilleder!“

## Fra Bjergene.

Novelle efter C. Guntram.

Der forgaaer sjelden noget Nar, uden at et eller flere Mennesker forulykke i et større Bjergværk.

Den Ting er saa sædvanlig, at en saadan Ulykke hyppig kun beskæftiger den almindelige Opmærksomhed i nogle Dage; da glemmes den over Dagens Nøie og andre Hændelser.

Dg dog er med den forglemte Historie et Menneskes Liv og Lykke udsluffet og tillige maaskee en Families Lod afgjort. Kun sjelden forbliver en saadan Begivenhed lang Tid i friskt Minde i Egnen, og udgjør endnu i sildige Nar Gjenstand for Underholdning, naar Bjergfolkene sidde sammen om den hjemlige Arne.

En Bjergmands Liv er saa eensformigt som de mørke Gruber, der omgive det. Men hvormange farlige Dieblikke omslutter ikke dette eensformige Liv! Dg hvor besynderlige og mangfoldige ere disse Farer! hvor vidunderlig ofte Redningen, der som Dagslysets sferne Dæmring i en mørk Gang pludselig gjør Ende paa den truende Nat.

Der hersker en vis Harmonie imellem disse Historier, der med ringe Forandringer gjentage sig fra Tid til anden.

I Skakten er der noget at udbedre ved Sommerværket. Sommermanden tager sit Værktøi og bereder sig til Redfarten i Dybet.

Det er et Sæde, indrettet ganske simpelt af to Strikker, der foroven ved et Tong ere befæstede til en Vinde, der ruller langsomt ned, indtil Manden kommer til det Sted, han skal udbedre. Her hænger han nu svævende, maaskee

fyrretyve Favne fra Skaktfrandsen ovenover sig, og hundrede Favne nedent under er kun det tomme mørke Rum indtil Sumpen.

Toroven ved den aabne Skaktdør læne to Bjergmænd sig ubeekjæftigede, gabe og passiare og vente paa Diebliffet, der kalder dem til Arbeide. Torveden blinker, som en Stjerne, Sommermandens Grubelys, der lyser for ham ved hans Arbeide. Han selv synger, hans Sang lyder op fra Dybet, og derimellem gjenklinge Slagene af hans Dre paa Skaktens Brædebeklædning. — Pludselig bliver Sangen afbrudt, Dressedragene høre paa eengang op, Grubelampens matte Lys er udslokket. — Det var ligesom et gjennemtrængende, men fjernt og kvalt Skrig — man veed ikke, hvorfra det kom; derpaa følger en dyb Tausshed.

Manden har hugget feil, hans Slag traf Touget og ffjar det itu, han selv styrtede i Alfgrunden. Han har udsunget og udlevet, og hurtig som Zonen i Luften udaandede han Livet.

Forvalteren ved Bjergværket, en ældre Mand, besarer Gruben, for at eftersee Arbeiderne og Maskinerne, og for at tage Forandringerne i Gangens Steenmasjer i Diesyn.

Hans Forretning fører ham til Enden af et langt mørkt Løb, han prøver Stenen ved Lampens Skin, han banker med Hammeren paa Bæggene, han undersøger omhyggelig de indhugne Trin; saaledes gaaer han langsomt fremad; pludselig træder han uforsigtig ud i det tomme Rum og forsvinder for den forbausede Bjergmand, der følger ham, som en Mand, som Hamlets Fader under Theatrets Bredder.

Man havde forglemt at lukke Skaktens Slagdør; den Ulykkelige var traadt ud i Skakten, hvor han synker hundrede Favne ned, men hans tykke vide Frakke udbreder sig som en Faldsskjærm om den magre Skikkelse, og han naaer Bunden, uden at der er tilstedt ham noget. Der finde Bjergmændene ham, der strax stige ned, og bringe ham atter op. En hidsig Feber holder ham i Sengen. Han bliver igjen sund og raff, men han kan ikke mere forjage Grin-

dringen derom, det er ham umuligt uden Svimmel at gaae forbi en Skaktbygning, og han maa for stedse opgive sit Embede.

Den Fare, der omgiver Bjerghanden, antager ofte en anden, overnaturlig Skikkelse. Den nærmer sig ham usynlig, indhyllet i giftige Dunster.

En Bjerghand stiger ned i en Skakt, der maaskee i over et Aarhundrede har været forladt, som intet Mennekses Fod har betraadt. Imellem Stenene glimre og funkler Vitriolkrystaller, og vidunderlige Planter spire rundt om i Ridserne. Over Jorden ligger et hvidt sliimagtigt Slor, som tildækker en Pøl, der lurker som et ondt Kryb. Medens Manden føler sig for med Hammeren, falder en Splint af Stenen i Pølen. Men igjennem den lille Abning, som den faldende Steen frembringer, trænger strax en Svøbe af længe fængslede Miasmer, usynligt stige de giftige Uddunstninger i Beiret, den Ulykkeliges Sandser blive omtaagede; som efter en Slanges Bid føler han den nære og uundgaaelige Død liste sig over ham. Endnu forsøger han svimlende at famle hen til en Sidevæg, forgjæves, han taber Ligevægten, han snubler, falder bevidstløs til Jorden, og hans Kammerater, der om nogen Tid lede efter den Savnede, finde hans Lig.

Hist arbejde to hvide Slaver ganske nøgne, Svøben perler i store Draaber paa deres Pande. Deres Legemer ere røde og som svøbne af Ilden. Der er en Ild at inddæmme, der har grebet om sig i det Indre af Bjerghærket. Igjennem Ridserne glidse Luerne, og en hvid Røg suiger sig hist og her i lange Striber op igjennem Gangene. Men Arbeidet skal fremmes, ikke alene Bjergets Skjæbne, deres eget Liv fordrer Skyndsomhed og Omhu.

De ere her, i det snævre og mørke Buur, sammenspærrede med Døden, der fra Tid til anden synes at udstrække sig for at gribe dem; og ligesom Gladiatoren i Circus kæmper med det rasende Roddyr, saaledes stride de i Bjerghærket med det vilde Element, men useete, uden at roses eller opmuntres af en bifaldraabende Mængde.

Undertiden griber ogsaa Lykken vidunderlig smilende og

lokkende ind i Bjermandens Liv, og vi see den dybeste Rød vige for rig Gevinst.

En Selveier, der selv bearbejder sin nye Grube i sit Ansigts Sved, og som skal ernære syv Børn af dens tarvelige Udbytte, hviler et Dieblif, for at samle sine udmattede Kræfter; hans Lampe hænger paa det fremstaaende Hjørne af en Bjelke; da rasler der noget ved hans Fodder, han følger med Diet den bevægelige Gjenstand; det er en Rotte, der bestjæftiger sig med de nedfaldne Brødsmuler fra hans Middagsmad; endelig forsvinder den med det gjorte Bytte i et lille Hul, som han først opdager, da han nysgjerrig seer efter med Lyset. Han vil for Loiers Skyld forfølge dens Smuthul videre, og slaaer med Jernet et større Stykke ud af Hullet. Rotten er forsvunden, han støder endnu engang til med Jernet; det præller af, men en Purpurstriben viser sig paa Stedet.

Tør han troe sine Dine? — Det er en herlig Rødgylde, der med sit glimrende røde Skjær tillige forkynder ham en bedre Fremtids Morgenrøde.

Han har opdaget en rig Gang af dette kostbare Sølverts, der bliver til en Fortunatuspung og lader ham og hans Familie ved hurtig vorende Velhavenhed i kort Tid glemme enhver Grindring om tidligere Glendighed.

Alle disse Skitser ere tagne ud af Virkeligheden, de ere kun nogle smaa Perler paa Omstiftelsernes lange Kæde, saaledes som de hyppig forekomme inden de mørke Skafter.

Maaskee lønner det sig at fremsøge en saadan simpel Historie og ukonstlet at gjengive den i sin rette Reflex og med sine videre Omgivelsler.

Dybt inde i Bjergene levede en Møller. Hans Hus stod i en skovdækket Klost imellem Bjergene, der havede sig som Kupler over hverandre, hist og her afbrudte af en nøgen Klippevæg. Huset var bygget efter Landets Skik, rummeligt, venligt udenfor, reenligt forinden. Paa de tykke Steenmure, omtrent ti Alen fra Jorden, hvilede Bjelkevæggene, smukt tomrede og fast sammenføjede. Paa Forsiden og den høire

Sidevæg løb et Trægallerie, der tjente til Tørring af Hør og Linned.

I ringe Afstand skummede en vild Bjergbæk forbi, der, afdæmmet ovenfor Huset, gjennem en Træledning førte sit Vand til Møllen. Bag Huset laa en lille Have og nogle Tønder Eng: og Algerjord.

Men paa Engen voxede suurt Græs, og paa Agren modnedes Kornet kun sjelden, saa at man med Sikkerhed kun regnede paa Kartoffelhøsten.

Derimod hørte en anseelig Alpe, hiinsides Kloften, til Møllen. Imellem Lærke- og Fyrrestove omslattede den en fed og rigelig Græsgang, der om Sommeren var tilstrækkelig for en Dværgstand af over 60 Stykker, hvoraf en Deel om Efteraaret blev solgt, og Resten overvintrede i de rummelige Stalde.

Giendommen var gjældfri og istand til at ernære en stor Familie. Mølleren gjaldt for en rig og lykkelig Mand, og hans Stemme havde Vægt i Menigheden. Han var ogsaa gaaft skabt til at indtage en anseet Stilling paa Landet: høi, af kraftig Legemsbygning og mandig Holdning, redelig i sin Idret, paalidelig naar han lovede Noget, sin Dyrighed underdanig, dog uden Kryberi.

Han holdt sit Huusvæsen i den bedste Stand; han saae paa, at hans Folk bleve godt behandlede; han betalte den høieste Løn, men fordrede derfor ogsaa godt Arbeide. Med sine Skatter og Afgifter stod han aldrig til Restance, og i alle Stridigheder var hans Dom søgt og af afgjørende Vægt.

Ergjerrigheden hører ikke alene hjemme i Paladserne. Den har ogsaa hyppigt sit Standkvarter i Borgerens og Bondens beskedne Bolig. Mølleren havde to Børn, en Søn og en Datter. Med begge havde han vidtudseende Planer. Sønnen skulde studere og blive til noget Stort.

Jakob gif til Præsten, for at forberedes. Derpaa bragte Faderen ham til Hovedstaden og sørgede for hans anstændige Ophold der. Jakob studerede flittig. Han var

allerede vidt fremme, da Moderen blev syg og gif en tidlig Død imøde.

Mølleren maatte paa hendes Dødsjeng love hende, at Sønnen skulde blive Præst. Den fromme Kone troede kun paa denne Raade at kunne bringe Ergjerrigheden i Samklang med christelig Ydmyghed. Saaledes var det ogsaa for længe siden bestemt, og Sønnen havde heller ikke nogen anden Tanke.

Da Tiden kom, traadte han ind i det geistlige Seminarium. Ved god Dypførsel, Flid og et behageligt Bæsen tiltrak han sig der den fyrstelige Erkebiskops Opmærksomhed, der tog ham til sig som sin Huuscapellan, og der aabnede sig snart Udsigter for ham til et godt Kald.

Hofcapellanen var bleven en fin bleg Mand af hine tiltalende Former, der ere den dannede og høiere katholske Clerus egne, og som aldrig forfeile deres Virkning paa de simplere Klasjer.

Den gamle Møller var stedsse fuld af stille Salighed, og et forklaret Træk gif over hans Ansigt, naar han hørte sin Søn omtale. Det var hans svage Side, hvorfra han let kunde tages. Ja, man fortæller, at Folk, der gjerne vilde udvirke noget hos ham, kun behøvede paa en klog Raade at lægge deres Beundring for hans Jakob for Dagen.

Dertil var han ikke mindre lykkelig i Besiddelsen af sin Datter. Pigen var den smukkeste i Egnen, sund som en bedugget Rose, flink, sædelig, huuslig.

Den Gamle var streng og gif i Begreberne om, hvad der stikker sig og ikke stikker sig, langt videre, end man pleiede i den Egn. Han blev deri understøttet af den geistlige Søn, der fra Hovedstaden underholdt en flittig Brevverling og toges paa Raad med i alle Husets og Familiens vigtige Anliggender. Hvert Aar kom han ogsaa idetmindste een eller to Gange hjem.

Derfor vilde Faderen ogsaa høit op med Pigen. Hun skulde arve Møllen med alt Tilbehør og skaffe ham en rig Svigersøn. Hans Svigersøn skulde enten være en dygtig

Haandværker, der selv medbragte en god Sum i Huusholdningen, eller en anseet Embedsmand, eller en rig Landmand, med en stor Eiendom, fulde Stalde og Forraadskamre. Han skulde kjøbe de nærliggende Grundstykker, og saaledes formere og forbedre Eiendommen.

Saaledes tænkte Faderen og fandt for saavidt Understøttelse i Datterens Tænkemaade, som hun syntes ikke at bryde sig meget om Mændene og kun sørgede for Huusvæsenet, som hun forstod fra Grunden af.

Hun havde naaet det tyvende Aar. Nogle Friere havde meldt sig, men Pigenes Hjerter havde tiet, og Ingen af dem havde tilfredsstillet Faderens strenge Fordringer.

I Naboskabet boede der en gammel Kone, Enke efter en Opsigtsbetjent ved Bjerghværet, der havde en lille Pension og levede deraf og af at sye og strikke. Hun havde gennemgaaet mangen Livserfaring. Martha kom fra Tid til anden til hende og hørte gjerne paa hendes Fortællinger.

Undertiden indfandt sig ogsaa en fjerntboende Fætter hos hende. Det var en smuk Knøs paa fire og tyve Aar, slink, men fattig som en Kirkerotte, af god Familie, men Faderen var ved en ulykkelig Hændelse tidlig død. Drengen maatte paa egen Haand søge sin Fortjeneste, han lærte Bjerigarbeidet og kom til det keiserlige Bjerghværk, hvor han ved god Opførsel snart avancerede. Han var fuld af Iver og Lærelyst, men der manglede ham endnu meget. I sine Fritimer søgte han nøjsommeligt at indhente, hvad han havde forsvundet i tidligere Aar, da han først og fremmest havde maattet tænke paa Livets Ophold.

Han spillede Cither og blæste Clarinet og fortjente sig mangen Skilling ved Bjerghfolkenes Musikbænde. Naar der var Bryllup, eller anden Festslighed, manglede den smukke Frants aldrig. Han behagede Pigerne, men han syntes ikke at vide det, eller han brød sig ikke derom. Man holdt ham for stolt, medens han var ydmyg og beskedet.

Frants havde en egen Færdighed i at foredrage Folkesmelodierne godt paa Citheren. Dette gjemte han til sine

Besøg hos den gamle Slægtning. Da saae man et venligt Smil paa hans ellers alvorlige Ansigt. Martha strikkede paa sin Strømpe, den Gamle spandt, Frants sang sine Viser, undertiden fortalte han ogsaa om sit Hjem og sin Moder. En Time forløb let. Martha maatte hjem, Frants ledsagede hende, for det meste stille og ordknap slentrende ved Siden af hende, og ilede igjen til Arbejde eller sit Kammer, hvor han læste eller musikerede.

Hofcapellanen besøgte i Ferien sin Familie. Faderen havde truffet en ny Indretning, hvorved han ønskede at høre sin Søns Raad. Dillige havde han for mulige Tilfælde gjort sit Testamente. Sønnen var om Dagen sammen med Faderen, eller beskæftigede sig med sine Bøger; om Aftenen sad han med Søsteren i Haven eller spadserede med hende.

Den geistlige Broder fandt, fjernet fra sine Studier og sit Kalds alvorlige Pligter, i Dmgangen med sin Søster og i Udverlingen af deres Følelser, en Erstatning for den Tomhed, som hans Forhold, ham selv ubevidst, havde efterladt i hans Indre.

Hos sædelig rene Mennesker, hvis Kald paalægger dem Afkald og Opoffrelse, og som i tro Pligtopfyldelse for længe siden have lært at prøve og vaage over deres Hjertes Bevægelser, finder et vist Slags Sværmeri en frodig Jordbund og kaster sig let med forhoiet Varme over Alt, hvad der forekommer dem tilladeligt, ædelt og godt.

Saaledes havde hans broderlige Tilbøielighed og Udtrykket i de Ord, han henvendte til Martha, noget Fromt og Inderligt.

Den unge Capellan udtalte aaben sine Tanker og Følelser for sin Søster, og vandt ved sin Mildhed fuld Tillid hos hende, der saa gjerne kom ham imøde. Hun adspurgte ham og lyttede til hans Tale. Han skulde gjøre hende bekendt med Verden, som hun saa lidet kjendte, og som han selv kun kunde skildre hende fra sit Standpunkt. I alle sine Samtaler indblandede han sine fromme Anskuelser, der hos ham kom fra den inderste Sjæl.

Det kunde ikke feile, at han ogsaa forskede lidt efter hendes Hjertes Hemmeligheder. Hendes Hjerter var en Bæk, der flyder over Engen, hvis Bund man hastig seer. Hun havde Intet at betroe, Intet at fortie. Men alligevel kunde man gjette sig til meget, som ikke lod sig sige med Ord.

Frants havde flere Gange mødt den Geistlige, naar han spadserede med Søsteren, han havde hilst venlig og undseelig, Martha var bleven rød, og hendes Blik havde søgt Jorden. Broderen spurgte hende, og hun fortalte ham uden Forlegenhed om deres uskyldige Sammenkomster.

„Dg hvorledes synes du om ham?“ spurgte han.

Martha taug.

„Dael frit, kjære Martha, mig kan du sige det“.

„Jeg kan godt lide ham, det er et godt, et herligt Menneske; han ernærer sin Moder af sin tarvelige Fortjeneste; han er forstandig og dygtig, men han er fattig, og Fader er stolt. Du veed det selv, kjære Broder. Jeg maa slaae mig den Sag af Hovedet, og jeg vil det ogsaa“.

Med disse Ord var Meget tilstaaet og Mere, end Broderen før havde tænkt. Han følte, at hun talte sandt, og bestyrkede hende i hendes Forsæt. Han meente, hun skulde opgive sine Besøg hos den gamle Kone og stræbe at opgive enhver Tanke derom.

Den gamle Koller havde en Forretningsreise til et nærliggende Sted. Han førte selv. Bognen var forspændt, Karlen rakte ham Pidsken, hans Børn stode ved Bognen.

„Jeg kommer snart hjem igjen“, sagde han ved Afskeden.

Kolleren afgjorde sine Forretninger i Landsbyen og begav sig betids paa Hjemveien. Det var en smuk Foraars Eftermiddag. Solen brændte varmt imellem Bjergene. Han lænede sig bekvemt tilbage i Bognen og lod Tømmen glide igjennem Hænderne. Han havde omtrent tilbagelagt Halvdelen af Veien. Bjergene bleve her snævrere og løb sammen i et smalt Pas; tilhøire en Klippevæg, der forneden næsten

sænkede sig lodret, men foroven taarnede sig op i steile Skrænter, hvorpaa Dvæget om Sommeren søgte Foder.

Enkelte Fyrre- eller Grantræer stode vindstjæve i Græsset eller boiede sig dristigt ud over Afgrunden, holdende sig fast med de nøgne Rodder i Klippernes Ridsler. Øverst oppe, næsten usynligt for Øjet, vare de høie Bjergtinder dybt indhyllede i Snee, og i Klosterne og Fordybningerne laa der endnu ligeledes dyb Snee, der smudsiggraa og i kornede Masser hist og her naaede langt ned ad Skrænterne ligetil Randen af yppig grønne Glader, der vare bedækkede med tallose Alpeurter og Blomster. — Paa venstre Side af Veien gik det steilt ned imod en dyb stenet Grav, hvori en Bæk larmende skjød sig frem, paa mange Steder endnu overhvalvet af et fast Sneelag, opstillet som den sidste Post imod Sommeren, der nærmede sig, medens Træernes og Buskenes grønne Foraarsbud og det friske saftige Grønne traadte frem paa de af Solen beklønnede Steder. En gjennemsigtig fin Duft syntes at gennemvæve Luften og overdrog alle Gjenstande som med en glindsende Firnis.

Mølleren røg sin Pibe og lod Hestene langsomt trave ned ad den sig svagt sænkende Ve.

Da knistrer det høit over ham, først utydeligere og efterhaanden tydeligere; en dump Torden, som Faldet eller Stødet af en mægtig Masse, fulgte paa denne Knistren. Slagene gjentog sig rask, Luften fyldte sig med hvidt Støv, der i et Nu voxede til en uhyre Masse, det blev mørkt omkring ham, og han følte sig med Heste og Vogn greben og bortslunget af en ubekjendt Modstander. En Lavine var styrtet ned, Bevidstheden havde forladt ham; og da han igjen kom til sig selv, laa han i Bælmørke, i en sammenboiet Stilling; og da han følte sig for med Hænderne, mærkede han, at han var levende begravet under et Bjerg af Snee, der dannede en lille Bue over ham, saa at han endnu kunde drage Ande og ret begribe sin skrækkelige Tilstand.

Han skreg, men hans Stemme gjenlød som i en Ligkiste; han slog om sig med Hænderne, men hans Kamp med det

kolde Element truede med at oprøre Masserne og fuldkommen drage dem over ham; fortvoolende horte han op med sin frugtesløse Bestræbelse, og han sank paany i Bevidstløshed.

Saaledes havde han vel ligget i nogen Tid; han havde ingen Sukommelse for Tidens Løb. Da han kom til sig selv, og hans Dine igjen aabnede sig, var det som før sort Nat omkring ham: kun forekom det ham, som om han, foruden Vandets melancholske Brusen, horte en ubestemt Lyd, ligesom en fjern Raaben.

Lyden over hans Hoved kom nærmere og nærmere, han vilde reise sig op, men han var aldeles stiv, og den indstyrtende Sneecvang ham paany til at forblive i sin Stilling, for ikke endnu mere at udsætte sit Liv for Fare. Da blev det pludselig lyst over ham, og et lille Stykke af den blaa Himmel kom tilsyne; stum og maaløs skuede han op, da Frants's venlige Ansigt viste sig i den lyse Abning.

Frants havde været undervejs til Bjergværket. Han befandt sig i det afgjørende Dieblik paa den modsatte Side af Bjergpasset; han havde seet den nedstyrtende Lavine og var med Rød og neppe selv undsluppen den. Han havde ogsaa seet Hestene og Vognen, og seet dem ligesaa hurtig forsvinde i Graven under Sneen.

Haarene reiste sig paa det stakkels Menneffes Hoved, da han blev Vidne til denne Ulykke; han stod nogle Dieblikke, rammet af Forfærdelse, som en Billedstøtte, men han fattede sig snart, han vidste, at det var Mølleren, da han havde gienkjendt Vognen, og det ansporede ham til dobbelt Virksomhed.

Men hvad skulde han gjøre, alene, hjælpeløs, uden Værktøi? Sneen laa flere Favne høi, og udfyldte hele Graven og Veien i en Strækning af tredive til fyrretyve Skridt.

Han oversaae Farens hele Størrelse, han vidste, at kun den hurtigste Hjælp kunde redde, men alene formaaede han Intet. Han erindrede sig til Lykke, at der var Brændehuggere beffjæstigede i Nærheden. Han ilede hen i den Ret-

ning, traf dem og opfordrede dem til at ledsage sig. De toge deres Bærktøi med og fulgte ham til Stedet. Intet Spor forraadede, hvor den Forulykkede laa, overalt udbredte Sneedyngen sig. De undersøgte Sneens Bund med Stænger, og da de paa denne Maade havde udforsket, hvor Veien var, tjente dette dem til Segn paa, at Rølleren maatte være i Nærheden, da han, slynget ud af Vognen, sandsynligviis maatte ligge nogle Stridt ud til Siden.

Med fordoblet Iver og forenede Kræfter fremmede de Arbeidet, Sneen blev skuffet tilside, og den laa snart kun nogle Fod fra Randen. Endnu nogle kraftige Stød med Skovlen, og see, forneden viiste sig en fri Hvælving. Frants traadte til, saae ned og vinede her Rølleren i en krumboiet Stilling.

Frants var nu med eet Spring ved den Gamles Side, han sendte Karlene til det Sted, hvor Vognen laa, for der at hente et Toug. Med den ene Ende blev Rølleren bundet fast, den anden slyngede de om Gelænderet paa Veien, og paa denne Maade blev den levende Begravne draget frem af hans kolde Kiste. De gjorde nu hurtig en Baare tilrette af Grene, og Frants og en af Brændehuggerne bare ham til det nærmeste Huus.

De to Andre bleve tilbage, for ogsaa at drage Vognen og Hestene frem. Vognen var slaaet i Stykker, og Hestene vare døde.

Imidlertid var der sendt Bud efter Lægen; Rølleren var kommet sig saavidt, at han kunde bringes hjem i en Vogn.

Martha og den Geistlige havde ingen Anelse om, hvad der var forefaldet. Hvem kan beskrive deres Følelser, da de erfarede Ulykken, og Faderen laa frelst i deres Arme! Frants var bleven tilbage, for at undgaae enhver Taksigelse.

Martha havde en søvnløs Nat. Den græselige Hændelse forfulgte hende i hendes Indbildningskraft, men derimellem viiste Frants' Billede sig som den reddende Engels.

Det Mod og den Landsnærverelse, han havde viist,

Taknemlighed for hendes Faders Redning, gjorde Følelser, der aldrig vare indslumrede, levende igjen, og Kjærligheden flammede mægtigere op i hendes Hjerte end nogensinde før. Tillige begyndte hun at haabe; hun satte sit Haab til Faderen, der skyldte Frants sit Liv, og til Broderen, der vilde benytte denne Stemning til Gunst for hende.

Frants selv lod sig ikke see. Han lod de næste to Dage forespørge, men blev selv borte. Martha talte hyppigt med sin Fader, hvis kraftige Natur hurtig havde overvundet Skrækken og den legemlige Upasselighed, om den sidste Begivenhed. Hun glædede sig ved saaledes at kunne nævne Frants og fremhæve og rose hans Dpførsel.

Faderen ønskede selv at see ham, for at bevise ham sin Tak. „Han er fattig — hvad kan jeg gjøre for ham? Naar han blot lod sig see. Han skal blot yttre et Onske“. — Martha rødmede og slog Dinene ned. Broderen saae paa hende og gjættede hendes Tanker.

Han vilde smede Jernet, medens det var varmt, og meente:

„Nu, Fader, jeg vidste nok, hvad han vilde udbede sig af dig“.

„Og det er?“

„Kan du ikke gjætte det?“

„Kom mig ikke med Jeres Gjættten, sig det ligefrem, det hører jeg helst“.

„Spørg Martha“.

„Martha, hvorledes kan hun vide det?“

„Det veed hun godt“, svarede Sønnen.

Martha blev purpurrod.

„Nu vel, Fader, hvad vilde du sige“, begyndte Broderen, „naar han vilde udbede sig din Martha selv?“

„Hvad! Hvorledes!“ sagde den Gamle.

„Han har allerede længe havt et godt Ord til hende, men han var for undseelig, han frygtede, du vilde tage det ilde op, og Martha selv har slaaet sig den Tanke af Hovedet,

fordi hun kjendte din Hensigt og var bange for at mishage dig". —

„Hm“ — sagde den Gamle, „deraf kan der Intet blive — et Stykke Land kan han faae, en Ko af min Stald, naar det kan nytte ham; en Pose haarde Dalere, hvis han behøver Penge — men min Datter — aldrig! Det er min Mening engang for alle, og Ingen tør tale mere til mig om den Sag“.

Han vendte dem dermed Ryggen og forlod Børelset med Brede.

Martha græd, og Broderen frygtede ogsaa for, at det vilde blive derved, thi han kjendte sin Faders ubøielige Sind. Han forsøgte vel endnu nogle Gange at tage ham fra hans svage Side, og skildrede ham, hvorledes Datteren selv holdt af ham, at han var en brav og vakker Knøs — men den Gamle svarede aldrig derpaa, rystede paa Hovedet og gik sin Vej.

Nogle Dage efter mødte Mølleren Frants; han gik hen til ham, greb hans Haand og takkede ham.

„Frants“, sagde han, „du er en flink Fyr; jeg vilde gjerne vise mig taknemmelig og ønskede, at jeg kunde gjøre Noget for dig; men nu har min Søn sagt mig, at du har Lyst til min Datter. See nu, jeg er en ligefrem Mand, og derfor siger jeg dig aabent: deraf bliver der Intet, det kan ikke skee. Du er ærlig og brav, men fattig; det er ingen Skam; men min Svigersøn maa være en Landmand, der selv bringer Noget med. Altsaa, vi forstaae hinanden, og kunne derfor være lige gode Venner. — Behøver du ellers Noget? Trønger du til Penge? Kan jeg staae dig bi i hvilken som helst Sag? Du understøtter din Moder?“

Frants svarede Intet, Blodet steg ham til Hovedet, han betragtede Mølleren med store Dine. „Jeg takker Jer“, sagde han kort, og om hans sammenpressede Læber spillede et veemodigt, næsten ironisk Smil. Saa spurgte han til hans Befindende, hilste og gik videre.

Med dette Møde syntes Alt afgjort. — Martha kom

ikke mere til den gamle Kone, og Frants lod sig sjelden see i Landsbyen.

Forresten lod Alt til at gaae sin gamle vante Gang. Kun med Frants var der foregaaet en paafaldende Forandring. Han var bleven ret tungsindig. Man ahnedes Morsagen, men hans Kammerater vovede ikke at drille ham dermed. Hans hele Væsen, der hævdede ham langt over hans Stand, holdt dem desuden stedse i en vis Afstand.

Paa denne Tid var der skeet en Ulykke.

En Bjerghand havde om Løverdagen, efter endt Arbejde, begivet sig paa Hjemveien, der førte ham over en Gletscher. Men han var ikke kommet hjem. Man forfulgte hans Spor, og fandt ham styrtet ned i en Fiskløst. Taa-gen havde uventet indfundet sig, og Staklen var gleden ud; man trak hans Lig stivnet og frossent op af Afgrunden.

„Gid jeg var i hans Sted“, sagde Frants, og hans Dine fyldte sig med Taarer, „dermed havde Intet været tabt, men den stakkels Mand har Kone og Barn“. En Eldre viiste ham tilrette for denne Tale. Han kaldte den gudsbespottende og udfordrende.

Saaledes forløb igjen flere Uger.

Den Geistlige beredede sig til Afreisen, og Dagen der-til var fastsat. Søsteren tog sig denne gang hans Afreise meget mere nær end nogenstunde tilforn.

Det var hendes Ven og eneste Fortrolige, der skulde forlade hende i denne sorgelige Tid. Hun havde vel ikke talt mere med sin Broder om sit Hjertes Unliggander; begge undgik det Kapitel; men det, at Broderen, der forstod hende og kjendte hendes Tanker, der havde følt med hende og vidste, hvad der foregik i hende, var nærværende, bidrog til at styrke og trøste hende.

I de sidste fjorten Dage var Frants ikke mere kommet fra Bjerghærket.

Et nyt Bærf var paabegyndt og blev drevet med stor Iver. Sex Mand arbejdede deri.

Man var omtrent trængt tyve Favne frem i den faste Steen. Klippen maatte sprænges Skridt for Skridt.

En Morgen førte Frants med to andre Bjergmænd ind i Bjerget.

Man havde hidtil kun søgt at trænge fremad, og vilde senere tage den fornødne Brede. En Favn fra Enden af den banede Gang ragede en mægtig Klippeblok frem paa den høire Sidevæg, der gjorde Veien snever og i Dag skulde sprænges bort. Sprænghullet var boret skjævt, Røret blev lagt ind og Svampen befestet dertil.

„Det vil buldre godt i Dag, og rive en ordentlig Klump bort“, sagde den ene Arbejder.

„Vi spare dobbelt Arbejde dermed“, svarede den Anden.

„Nu, færdig!“ raabte den Første, og gav Tegnet til at trække sig tilbage.

Kammeraterne sprang tilside, den Første og den Anden løb nogle Skridt henimod Dagslyset, hvor de skjulte sig bag den Art Skjærm, der ved saadanne Leiligheder anvendes. Frants havde forsinket sig, og sprang nu ogsaa tilside, men i den modsatte Retning, om en lille Bending, som Gangen ved sin yderste Ende gjorde. Der lænede han sig til Klippevægen i et Hjørne.

Reppe var han ankommet der, før Skuddet gik af. Det var et frygteligt Knald. Derpaa prællede enkelte Stumper af imod Skjærmen og fløi endnu langt hen i Gangen, Lampen gik ud, og paa samme Tid hørte man den dumpe Lyd af en svær Masse, der styrtede til Jorden.

„Det har taget godt fat“, raabte Frants først fra sin Plads.

„Tænd Lys, Martin!“ raabte Andreas, „at vi kunne see, hvad vi have udrettet“.

Martin greb efter Svovlstikken; han kunde ikke strax finde Lampen, endelig fandt han den paa Jorden, og tændte den. Efterhaanden oplyste Mørket sig. Martin lyste omkring, endnu blændet af Mørket.

„Tænd Lys, Andreas, hvorfor famler du saalænge omkring?“ raabtes der fra et Hjørne.

Det var Frants's Stemme — men den klang saa besynderlig, som fra en Grav eller en lang Afstand.

„Hvor er du?“ raabte Andreas og Martin.

„Her, her!“ raabte han igjen. Men Klangen var den samme.

De to Andre lyfte omkring med den flagernde Grubelampe, og stode for Klippestykket.

„Hvor er du?“ raabte Kammeraterne, idet de bleve ængsteligere og saae sig om, som om de ønskede at have taget feil af den Retning, hvorfra Lyden kom.

„Her, her“, svarede der, „hvorfor varer det saalænge, inden I faae Lyset tændt?“

Martin og Andreas saae paa hinanden, og Skrækken malede sig i deres Ansigter.

„For Guds Skyld, Frants, du er dog vel ikke —“ sagde de som med een Mund.

„Skynd Jer blot — jeg er her — men jeg forstaaer mig ikke rigtig paa det — der ligger et Klippeestykke i Veien for mig — see til, at det snart bliver lyst — hvorfor tøve I saa længe?“

Ru blev Alt klart for dem begge. Klippeblokken havde lagt sig midt i Veien for ham og aldeles affærret ham.

De lyfte først omkring ved Væggene, men her var ingen Haandbreds Rum, Klippestykket udfyldte hele Gangens Brede.

Andreas steg nu op paa Martins Skuldre og famlede frem og tilbage ved Minens Dverdeel, men Blokken naaede ogsaa her heelt op, og kun en Spalte, en lille Abning, neppe stor nok til at strække en Arm igennem, var bleven tilovers.

Frants var indespærret i et snevert Rum af neppe en Favn i Quadrat, uden Lys, indskrænket til det mindste Maal af Luft, levende begravet i en Steen-Liigkiste. Kun en smal Lysstriben trak sig hen foroven.

Det var Skinnets af Grubelampen; det trængte igjen-

nem den smalle Spalte, ligesom det sidste Stuk af Haab om Redning.

Den første Følelse, ved Bevidstheden om hans Tilstand, var skrækkelig for den stakkels Frants, og dog kjendte han endnu ikke det hele Omfang af den Fare, hvori han søvede. Han samlede omkring i Mørket, han anstrængte sine Kræfter, han haabede at faae en Steen løs og forskaffe sig en Udvei; men det viiste sig snart, at hans Haab var for-gjæves.

Men alligevel tabte han endnu ikke ganske Modet. Hans Kammerater søgte at trøste ham, han skulde blot have Taalmodighed, de vilde nu forlade ham, for at søge Raad og Hjælp, og snart komme tilbage.

Den lyse Spalte foroven forsvandt. Han var indhyllet i fuldkommen Mørke. Han var givet til Priis for de piinsligste Tanker — hjælpeløs og raadvild, alene indskrænket til den fremmede Hjælp, der skulde komme udeyfra.

Efter to til tre Timers Forløb hørtes Trin og forvirrede Stemmer, og Lysstriben viste sig paany i Spalten. Kammeraterne vare nu komne tilbage med deres Foresatte og Andre, for at raadslaae om, hvad der var at gjøre.

Men det viste sig, at hans Tilstand var endnu mere trøstesløs, end man havde tænkt; den Blok, der havde sat sig fast i Gangen, var mere end en Favn tyk og af den haardeste Steenart, og der var kun lidet Haab om snart at skaffe den afveien. Den eneste hurtige Udvei: at sprænge Klippen, turde foreløbig ikke komme i Betragtning, da en saadan Sprængning var forbunden med den dødsfarligste Livsfare for den Indespærrede. Hvis man ikke vilde sprænge den, behøvedes der flere Dage, for at slaae et saa stort Hul igjennem den, at den stakkels Frants kunde komme ud. Pladsen var for snever og ubekvem til at flere end to Mænd samtidig kunde arbejde derpaa; og hvor langsomt gik ikke saadant et Arbejde! Imidlertid kunde han sulte ihjel i sit snevre Fængsel.

Hans Tilstand var ogsaa i andre Henseender den piin-

ligste, man kunde forestille sig. Han havde hverken Plads til at sidde eller ligge, men maatte staae og læne sig, eller krybe sammen i en knælende Stilling; og saaledes skulde han maaskee holde ud i flere Dage, uden at nyde hverken Vaadt eller Dørt. Luften var indesværet og daarlig og neppe tilstrækkelig til, at han kunde drage Aande.

I denne Raadvildhed blev den kostbare Tid spildt. Endelig besluttede man dog at begynde Forsøget med at danne en Abning foroven, hvor Spalten frembød den bedste Leilighed.

Jernet klappede raff paa Stenen, man opmuntrede hverandre gjensidig til Udholdenhed, og da der engang var taget fat, overlod man sig altfor gjerne til det Haab, om kort Tid at komme saa vidt, at man paa en Stang kunde række Fangen Fødemidler igjennem den forstørrede Spalte, og saaledes kunde han maaskee holde Tiden ud og afvente sin Befrielses Time.

Saaledes vare fire og tyve Timer forløbne, da der viste sig en ny Fare, der oversteg alle de andre, og gjorde en forandret og raff Beslutning nødvendig.

Bed Sprængningen var et Kildevæld bleven aabnet i den forresten tørre Gang, hvorpaa Tugen i Begyndelsen havde givet Agt. Men den anden Dag var der flydt saameget Vand til, at Frants allerede stod i Vand til Læggene, og Kilden, der nu engang havde banet sig en Vej igjennem den ubetydelige Abning, flød bestandig rigeligere.

Faren havde naaet det høieste Punkt. Man kunde vel endnu gjøre Forsøg med at lægge en Afledningskanal, men dertil brugtes nye Kræfter og nye Stunder, og dertil naaede Tiden ikke.

„Der er nu kun een Vej til Redning tilbage“, sagde Inspektøren, „og vi maae overlade det til Frants, om han vil vove den. Ethvert Minuts Løven forsøger Faren, og berøver os tilsidst den eneste Mulighed til at frelse ham. Paa den Maade, vi hidtil have arbejdet, lader sig Intet udrette; det varer for længe; vi komme for sildig til Ende. Vi maae

sprænge Klippen, eller Frants er tabt. Klippen maa sprænges. Muligt, at han ved Sprængningen bliver begravet under Ruinerne, men en hurtig Død er bedre end at døe af Sult, eller at blive kvalt i Vandet efter lang Dødsangst“.

En Pause af dyb Stilhed fulgte efter dette Forslag. Arbejderne deelte deres Foresattes Anskuelse. Ingen skuffede sig i Henseende til Boveslykkets Omfang — det var en Lodkastning om Liv og Død, med fem sorte Kugler og een hvid — men det var den eneste mulige Udvei. Man raabte til Frants og meddeelte ham Forslaget, og han gav modig sit Samtykke dertil.

Smidlertid var Efterretningen derom trængt til Landsbyen, hvor Mølleren boede.

Mølleren var taus og indesluttet i sig selv — Martha blev vakt af hendes stille Sørgmodighed. Hun vred sine Hænder, hendes Dine bleve røde og fyldte sig med Taarer, men hun grød ikke.

Kort Tid efter den første Melding om Ulykken i Bjergværket, bragte en Bjergmand Efterretning om, at Frants havde indvilliget i Klippens Sprængning. Men forinden vilde han som god Christen lade sig forberede til Døden, og begjærede derfor en Skriftefader. Det var hans Dnske, at Marthas Broder skulde udføre den hellige Handling. Capellanen forsømte ikke at opfylde dette Dnske.

Martha modtog denne Efterretning med No; hun syntes fra nu af med Hengivenhed at være fattet paa Alt. Hun gik nogle Gange op og ned i Værelset, derpaa traadte hun rask ud af Døren og forlod Huset. Faderen gik efter hende, for at see, hvad hun vilde foretage sig.

Hun ilede hen til et Kors, der bar Frelserens Billede, og var faa Skridt fjernet fra det Sted, hvor to Fodstier adskilte sig. Der knælede hun ned paa Bedestamlen.

Faderen var bleven staaende tæt ved hende. „Du har bedet“, sagde han, da hun stod op og vendte tilbage.

„Ja“, sagde hun rolig, „for Frants, for dig, for mig,

at Gud vil tilgive os vort Horvmod og vore Synder, og gjøre os lykkelige“.

Den Gamle vendte sig bort og tørrede en Taare af sit Die.

„Dg nu, Fader“, sagde Martha, „kom, du og jeg, vi maae Begge følge min Broder til Stedet“.

Faderen var hastig overtalt; han spændte selv for sin Bogn, og de kjørte alle Tre til Bjerget, til det Sted, hvor Veien kun fortsattes i en steil Fodsti, og Bognen maatte blive holdende ved Vertshuset, som laa der.

Faderen og Datteren forbleve ved Nedgangen til Gruben, og den Geistlige, ledsaget af en Bjerghand, begav sig derind. Han traf der flere Arbeidere, som Nysgjerrighed og Medlidenhed havde forsamlet.

Boringen var saa vidt fremmet, at man kunde indlægge Fangerøret.

De Tilstedeværende gjorde ærbødig Mads for den Geistlige, og traf sig derpaa tilbage. Capellanen nærmede sig Klippen, meldte den stakkels Fange sin Ankomst, og modtog, lænet til Klippen, hans Skriftemaal, som denne afslagde med Idmyghed, men med en Mand's Fasthed, der er vant til at see Døden under Dine.

„Te absolvo“, sagde den Geistlige, da det var tilende, „in nomine patris et filii et spiritus sancti“, og bad sagte.

„Jeg har endnu kun et verdsligt Grinde tilbage“, sagde han derpaa. „Min Fader og min Søster Martha lade dig hilse, Frants. — Dg nu, glem alt Andet, og vend din Tanke kun mod Eviigheden. Jeg gaaer bort. Dine Kammerater komme — om saa Minuter er Alt afgjort. Hvad der end skeer, det kommer fra Guds Haand.“

Da den Geistlige fjernede sig, kom Bjerghandene ham imøde, og bade ham om at velsigne dem til deres Foretagende. De knælede, bade andægtig et Fadervor og modtog Præstens Velsignelse.

Derpaa gik han bort. — Bjerghandene kastede Lod om

hvo, der skulde anlægge Keret og Svampen; Loddet faldt paa Martin.

„Til Lykke!“ raabte de Andre tre Gange og fjernede sig, for ikke at forvirre Martin, der nu ene traadte til og traf de sidste Forberedelser til Skuddet.

Derpaa traf ogsaa han sig tilbage, og med tilbageholdt Mandedræt ventede Alle i en Afstand.

Man hørte et dump Knald, en hvid Røg hvirolede sig igjennem den skumle Gang, der faldt nogle Stykker af den sprængte Steen til Jorden, og Alt var atter tyst rundt-omkring.

„Han giver intet Livstegn“, sagde Andreas først, „han er død!“

„Han er død,“ gjentog en Anden.

Man tog Grubelampen og traadte nærmere til. Skuddet var boret dybt og godt, og havde gjort sin Virkning; en mægtig Spalte gik fra oven nedad og forplantede sig i flere Retninger, enkelte Stumper vare faldne ud, de øvrige Stykker laae løse over hverandre.

„Lever du, Frants?“ raabte Andreas — intet Svar.

„Han er død!“ sagde de Alle.

Nu bleve Arbejdsredskaberne tagne frem, for at skaffe det Sprængte tilside. De øverste Stykker vare hastig fjernede, man kunde stige op paa Resten, som paa en stormet Bresche, og lyfte nu med Lampen ind i det snævre Fængsel.

Hvilken Scene frembød sig for Diet! Frants laa paa Knæerne med foldede Hænder, Ansigtet lænet til Klippen, dødbleg og stiv, uden Livstegn.

Bandet var allerede steget til den Knælendes Bryst, men han var ubeskadiget. Tæt ved ham var et Klippestykke rullet ned og havde udfyldt den snævre Plads imellem hans Fodder og Væggen.

Man løftede ham op, man rystede ham, følte hans Puls — snart overbeviste man sig om, at han kun var falden i Afmagt.

„En beskyttende Engel har styret dette afsevne Stykke

i dets Fald“, sagde den Geistlige, der nu ogsaa kom til, dybt bevæget, idet Alle, forundrede og rørte, viiste ham, hvad der forekom dem som et Under.

Den fra Graven Gjenopstandne kom sig snart saavidt, at han, støttet af et Par Kammerater, kunde føres bort. Med alvorlig, men glad Tausshed fulgte de Dvrige ham.

Ovenfor ventede Mølleren og hans Datter ham. En af Arbejderne var ilet i Forveien og havde bragt dem det glade Bndskab. Mølleren græd som et Barn. Han tog sin Datter tilside, og sagde kun de faa Ord:

„Martha, naar du endnu er af samme Sind, har jeg Intet mere at indvende. Dette er Himlens Tilskikkelse.“

„Jeg har forlovet mig“, svarede Martha rolig. „Da jeg bad ved Korset, lovede jeg den hellige Jomfru, enten at tilhøre Frants eller at gaae i Klosteret i Seben, hvor ogsaa min Moders Søster, den gode Katharina, blev indflædet. Fra mit Løfte kunde Intet mere afholde mig. — — Fader, jeg er endnu saaledes tilfunds. Gjør nu, hvad du finder for godt.“

Døren aabnede sig. Frants, endnu svag og med Noie slæbende sig frem, traadte ind. Han rødmede, da hans Dine faldt paa Martha, om hvis Ankomst han endnu Intet vidste.

Mølleren gik ham imøde; og efter de første Hilsener sagde han:

„Frants, jeg har en Året imod dig at gjøre god igjen. Himlen har allerede eengang givet mig et Fingerpeg, den anden Gang skal den ikke træffe mig saa stivsendet og haardhertet.“

Frants troede at forstaae ham. Et glad Træl gik over hans blege lidende Ansigt.

„For dig skal der blive sørget,“ vedblev den Gamle, „du tager bort fra Bjerqværket, og kommer til os. Jeg overgiver dig mit hele Volsværjen. Du tager din Moder til dig — og skriver hende det til endnu i Dag. Hvad du vil foreslaae Martha, overlader jeg til dig. Pas nu paa dig selv,

og sørg for din Sundhed, og om Gud vil, holde vi om tre Uger Bryllupet."

Dg saaledes skeete det. Frants tog til Møllerens Huus, hvor han faa Dage efter atter gjenvandt sin Sundhed. Præsten blev endnu saalænge, til han nogle Uger efter ved Alteret lagde de to Elskendes Hænder i hverandre.

Alf Bjerghmanden er der nu bleven en dygtig Møller og Landmand. Han fortæller gjerne de Fremmede, naar de undertiden komme til ham fra det nære Bad, sin Skjæbne, og viser dem i sin Lykkes Dvermaal sin Martha.

## Candidat Fabian.

**S** Candidatus theologiae Fabians Skole i Flækken B. var Skoletiden netop forbi. Med Randslen paa Ryggen stormede Drengene leende og støiende afsted, medens Pigerne — Candidatens Skole kjendte ingen Kjønnsforskjel — med beskedne og ærbare Skridt strede hen over de ujevne Steenmasser, som Flækkens patriotiske Borgere bærede med Navn af Brolægning. Børnene talte om den strenge Lærers besynderlige Tankeløshed, der i Dag havde været saa paafaldende. Pigerne meente, at et Brev, Postbudet havde bragt, var Skyld i deres Lærers pludselige Sindsforandring; thi de havde seet ham blegne, da han modtog det.

Dg de Smaa havde ikke taget fejl. Fabian vandrede i den største Bevægelse op og ned i Skolestuen, der baade var Beboelses- og Arbeidsværelse, og søgte at blive enig med sig selv om Besvarelsen af et vigtigt Spørgsmaal. Dette dreiede sig om han strax skulde bryde og læse den modtagne Skrivelse, eller om han foreløbig skulde opsætte det, og først, efter Sædvane, gaae hen at spise til Middag i "den forgyldte Puddel," da Brevets Indhold muligen kunde skade Nydelsen af Maaltidet, ja maaskee ganske og aldeles forbitte den. Fabian var nemlig tre og tyve Aar Candidat i Theologien, og havde for nylig for tredivte Gang indgivet Ansøgning om Embede. Man kan da tænke sig, at Justus Immanuel Frygtegud Fabian ikke mere var nogen Spradebasse, og at han for længe siden havde traadt sine Barnefæ. Alt han var kommen i nye Forhold til Livets Alvor og havde gjort et mere end overfladist Bekjendt-

skab dermed, vil ogsaa findes rimeligt. Endnu forklarligere maa dette synes, naar vi bemærke, at for sytten Aar siden og noget derover var den Time slaaet for ham, da Synet af en huld Jomfru havde smeltet det Iisdække, hvormed hans Hjerte hidtil havde været ompandsret, ifølge hvilken Hændelse hans hele Person kort efter var bleven omslynget af Kjærlighedens Vaand. Hans Hjerterinde var en Syjomfru i den samme lille By, hvor han havde grundet sin Skole, og som, ligesaa selvstændig som han, fortjente sit Brød ved Arbeide, da hendes Forældre tidlig vare døde. Det var, som sagt, næsten atten Aar siden, at vor Candidat for første Gang havde drukkert Kjærlighedens Salighed af sin Hannes Dine og trykket det første Kys paa hendes jomfruelige Læber. Fra dette Dieblif var Hanne beredt til, som Fru Pastorinde at holde sit Indtog i hvilkenfomhelst Præstegaard; tyve Gange havde hun været i det Tilfælde i Manden at nyde Forsmagen paa de Glæder, der ventede hende som Præstekone, og tyve Gange var den stakkels Pige atter styrtet ned fra hendes Himmel og viist tilbage til den ublide Virkelighed.

Fabians Landsfraværelse vil da være forklarlig, naar vi endnu tilføie, at den erholdte Skrivelse aabenbar havde et cancelliagtigt Udseende, og at dens Indhold efter al Sandsynlighed maatte staae i Forbindelse med hans tredivte Ansøgning. Han havde allerede stukket den i sin Brystlomme og grebet Hat og Stok, da Længslen efter at erfare Indholdet dog vandt Seier. Han aabnede den hastig, kastede et Blik i den og lod den falde paa Bordet, og kastede sig selv i Hjørnet af Sophaen, hvis dette Meubel fortjente et saadant Navn. Han var nu eet Haab fattigere, sit Livs tredivte store Haab, thi man afflog ham i Brevet med korte og tøre Ord hans Ansøgning. Candidat Fabian stirrede med et mørkt Blik hen for sig, og to store Taarer trængte sig ud af hans Dine og rullede langsomt nedad Kinderne, som Tiden og Sorgerne havde furet. Havde Bortgiveren af dette Embede seet ham, som han sad der, de magre Hænder

med de lange Fingre foldede, Hovedet bøiet tilbage, de tynde Been strakte langt frem, et Billede af Jammer og Modløshed — havde han seet ham i dette Dieblit, var han vist ikke bleven forbigaaet.

„Ja, jeg er født til Ulykke,“ udraabte han, „den forlader mig aldrig, og dens Lumskhed forfølger mig til mit haardtprøvede Livs Ende. Saa synes det da, at jeg er bestemt til at nedsluge Skolestøv til mine Dages Ende, og som Forstander for dette elendige Institut at skulle friste en Tilværelse, der stedse bliver mig mere forhadet og modbydelig. Hvad hjælper mig min siden utænkkelige Tider godt bestaaede Examen, mine Tilhøreres Bifald, naar jeg som Gæst hos lykkeligere Venner forkyndte Guds Ord fra Prædikestolen? Min Ulykkes Stjerne, der allerede lystede ved min Fødsel, vandrer endnu uforanderlig sin Bane paa mit Livs Himmel, og skinner endnu over min Grav, naar det engang behager Herren over Liv og Død at udfrie mig af Raaget. — Det eneste Menneske paa Jorden, der kjender mig rigtigt, er Hanne, og for dette eneste Menneske maa jeg, efter Skjæbnens urandsagelige Villie, tilintetgjøre ethvert opblomstrende Haab. Hvilken sorgelig Opgave! I Eftermiddag udfører jeg den for tyvende Gang, medens jeg tidligere idetmindste ti Gange alene nedslugte de bittere Piller.“ — Fabian taug nu, thi Følelsen af en vis Mæthed overmandede ham, hans Dine bleve tungere og tungere, medens et smerteligt Smil spillede om hans Læber.

Efterat han havde slumret en kort Tid, blev han pludselig forstyrret ved, at Postbudet anden Gang traadte ind og atter overbragte ham et Brev. Efter dennes Bortgang aabnede og læste Fabian Brevet, hvori en gammel Universitetsven udbad sig Besvarelsen af flere for Andre ligegyldige Spørgsmaal. Men henimod Slutningen af Brevet stod der: „I disse Dage er ogsaa den gamle Præst i Hasselbæk død. Embedet, som Major v. Hasselbæk har at bortgive, er et af de bedste i Landet og regnes til næsten 3000 Daler.

Giv dog en Ansøgning ind, man kjender jo ikke Tilfældets Løner." Allersidst, under Skriversens Navn, fandtes endnu følgende Postscriptum: "Du bliver dog ikke vred, fordi jeg tillod mig en Spøg med dig angaaende Kaldet i Hasselbæk? Præsten er rigtignok død, men Kaldet er, som du veed, et af dem, der kun kan søges af Præster, der allerede have Embede."

Med et bedrøveligt Smil stak Fabian Brevet til sig. Hans Tanke var: efter mine nylig gjorte Erfaringer, kjære Ven, kan du være ubekymret; jeg skal ikke spille Tiden til Unytte. Forievrigt havde den korte Søvn været velgjørende for ham, Blodets oprørte Bølger begyndte at lægge sig, og han formaaede roligere at overstue sin Stilling. Han besluttede strax at begive sig til Haane, for tyvende Gang at sige hende, at de ikke kunde gifte sig endnu, og for at opmuntre hende til at stole paa Fremtiden, hvoraf han selv Intet haabede.

Et Quarteer efter havde den stakkels Haane af sin Forlovedes Mund erfaret sin Skjæbne. Hun kunde ikke beherske sine Følelser, og det stufede Haabs bittere Taarer strømmede ned fra hendes Dine, uagtet hun gjorde sig al Umage for at optage det ulykkelige Budskab med Fatning. Men efter at den første Smerte var forbi, holdt hun det for sin Pligt at styrke hendes Fabians forsagende Sind med trøstende Ord, som hun imidlertid selv neppe vovede at troe paa; og Fabian paa sin Side følte sig atter kaldet til at gjengjælde det eneste levende Væsen, der kjendte og forstod ham, lige med lige, og han oplod derfor alle sin Veltalenheds Eluser, for at henstille for hende et Billede af Haab, som efter hans Overbeviisning desværre aldrig vilde kunne blive til Virkelighed. Saaledes stræbte disse to Menneſter, der foruden Gud ingen Talsmand havde her paa Jorden, som kunde give deres Skjæbne en gunstigere Vending, i den trøstesløse Nutid at finde nogle smaa Haabets Guldorn, og deraf at smede en Kjede til deres tilkommende Lyfsalighed.

Dette Kjæresteforhold imellem Fabian og Hanne var isvrigt saa smukt, som et saadant Forhold kan være. De havde haabet og frygtet, grædt og leet med hinanden og ofte deelt de Smuler, som de med Hovedet og Haanden erhvervede sig i deres Ansigts Sved. Naar Suen om Foraaret smeltede, og de første Lærker jublede deres Foraarsfang, krøb Fabian uførtroden om paa Grefter og Gjærder, for at bringe sin Hanne de første duftende Violer. Og naar senere Guds Belsignelse over Mark og Have havde antaget en onden Skikkelse, og Frugterne begyndte at modnes, fandt hun sikkert et eller andet Sted en skjult Bouquet, hvori Fabians Haand havde indstøkket de første røde Kirsebær. Og naar hun om Søndagen kom fra Kirken, traf hendes Øie ikke sjelden paa en blomstrende Rosenstok eller en duftende Hyacinth, som den troe Kjærlighed, i ndertiden med et sindrigt lille Vers, hemmelig havde hensat for hende. Hanne derimod blev mangen Nat ved sit Arbeide, for at fortjene det Dverffud, som var nødvendigt for at gjøre Fabian en lille Forøring; eller hendes slinke Hænder skabte et lille Mesterværk, hvormed hun overraskede sin Forlovede til hans Geburtsdag eller til Julen. Og saaledes var da allerede mangen Snee smeltet, mangen Lærke havde jublet og Fabians Haand plukket mangen Bouquet Violer, men Myrthebrandien, som skulde smykke Hannes Hoved, var endnu ikke bundet. Dog, den ægte Quindeligheds og oplyste Gudheds milde Ynde, der talte ud af hvert Ansigtsstræk og lyste ud af hendes blaa Øine, havde hverken Tiden eller Sorgen formaaet at bortvridde; den var bleven ved at være hendes Giendom.

I Samtalens Lob nævnedes Fabian ogsaa sin Vens Brev og den Spøg denne var fremkommen med, ved at opfordre ham til at sege Kaldet. Hanne vilde deri see Himlens Styrelse, der dog tilsidt gjorde Alt godt, og opfordrede Fabian indstændigt til ikke at flye den korte Vej, thi Hasselbæk laa ikke langt fra Byen, og at begive sig paa Vandringen den næste Morgen, for perien ig at gjøre Majoren sin Dvartning. Hendes Forlovedes Indvendinger om det Frugtesløse

i Forsøget forstod hun at svække ved at anføre nogle Exempler paa, hvorledes flere lignende Foretagender vare blevne kronede med Held; og hun bragte ham endelig saavidt, at han, for at feie hende i hendes Duffe, lovede at tiltræde den ikke lette Vandring. Hanne klappede i Hænderne af Glæde, og overtalte ham til at medtage et gammelt Arvesnykke i hendes Familie, en Dobbeltlouisdor, der efter Sagnet skulde bringe sin Besidder Lykke; hendes Mening dermed var at udruste ham mod de mulige Tilfælde, der kunde berede ham uforudseete Pengengifter.

Endelig maaned det indtrædende Mørke dem om at skilles, og, forsynet med Hannes Dobbeltlouisdor, tog Fabian den hjerteligste Afsked med hende, lovende at gjensee hende næste Aften.

Den tidlige Morgen næste Dag fandt allerede Fabian paa Reisen. En hvidgraa Taage, der med sine Ræmpearme omfattede alle Gjenstande, laa som et Dække over Eggen, saa at Fabian, da han naaede Høien udenfor Byen, ikke engang kunde see Lindetræerne og Pæretreet udenfor Hannes Huus. Han var allerede i Tankerne i Hasselbæk, og holdt en lille Tale til Majoren, hvori han fortrinsviis søgte at indvirke paa dennes Hjerte, og besvarede de Svørgemaal han lod Majoren gjøre sig. Under denne adspredende Beskjæftigelse forleb Tiden, og han var allerede vandret et dygtigt Stykke Vei, da Solens milde Straaler fordeelte Taagen og nu ogsaa beffinnede vor Julius Inmanuel Frugteaud Fabians sorte Kjole og blege Ansigt. Den velgjørende Varme som Solen lod udstømme, og hvormed den ogsaa betænkte Candidaten gjorde denue godt, og da han lod sit Die svæve hen over de grønne Kornmarker, der stode i yppig Væxt, blev hans Hjerte lettet, og han tænkte paa den Gud, hvem alt dette havde at takke for sin Silvarelse, og paa Majoren, der maaskee var en god og fornuftig Mand. Kun hen ad Middagsstunden, da det høie Kirketårn i Hasselbæk

og Godseierens Slot bleve synlige, bankede det voldsomt i hans venstre Side indenfor Besten, og i Venene mærkede han den eiendommelige Følelse, som Undseelighed og Forventningens ængstelige Spænding pleie at frembringe. Fabian qualte den Krampe, der truede med at sammensnøre hans Hals, da han kom op paa Slottet, og spurgte efter Majoren. Han haabede i dette Dieblik at høre, at den naadige Herre var reist bort, for saaledes at blive fri for at udrette det frygtede Grinde, og dog staae reen for Hanne og sin egen Samvittighed. Men hans Spørgsmaal blev besvaret med Ja af Kammertjeneren. Kandidatens Tilstand var i dette Dieblik beklagelig, thi han havde en uovervindelig Gru for at have mid heiere stillede Personer at gjøre. Den tilbagevendende Kammertjener, hvis Die, som det syntes, med medlidende Deeltagelse mønstrede Fabian, bad ham følge sig. Med rystende Knæ gik Supplikanten op ad Trappen, langs ad en Korridor og gennem flere Værelser, men jo længere Vandringen varede, desto mere sølte Fabian sine Kræfter vige. Nu blev Kammertjeneren staaende ved en Dør, aabnede den og bad ham træde ind. Fabian stolprede ind, og hilste med feitet Undseelighed Majoren, en høi, imponerende Mand. Denne nikkede venlig til ham, og søgte at skjule et Smil.

Fabian frembragte nu, paa Godseierens Opfordring, flammende og temmelig usammenhængende sit Andragende.

Majoren lod ham rolig komme til Ende, tog imod hans skriftlige Begjæring, satte sig til Skrivebordet, og spurgte om Kandidatens Navn.

„Justus Immanuel Frygtegud Fabian,“ lod det, og Majoren indførte de fire Navne, som Fabian flere Gange maatte gjentage, i en stor Bog. Derpaa satte han Nr. 101 derved, slog Pennen af, og sagde, idet han traadte hen til Fabian: „De er den hundrede og første Ansøger om Præstefaldet i Hasfelbæk, Herr Kandidat, og kan med Hensyn til dette Tal selv beregne den Grad af Haab, De tør gjøre Dem. De Herter, der have ansøgt derom, ere alle, som jeg har Grund til at antage, Hædersmænd, dog for første Delen

mig aldeles ubekjendte. De vil derfor indsee, at det er umuligt for mig at udfinde den Værdigste, og at tilsikre denne Embedet, som jeg gjerne vilde. Jeg maa derfor ved mit Valg tildeels forlade mig paa Lykken," vedblev han smilende, idet han bøiede sig ned til en stor sort Jagthund og strog den med Haanden. "Dem, Herr Candidat, har Lykken egentlig allerede tilsmilet, da jeg havde foresat mig ikke at lade Tallet af de Ansøgende stige til over Hundrede, og kun gav efter for et siebliffeligt Lune ved ogsaa at indføre Deres Navn. Haab kan jeg imidlertid ikke give Dem, det maa være Dem klart, dog vil jeg ikke ganske berøve Dem det. Tænk paa, at ingen Ting er umulig for Gud, men glem ikke den Omstændighed, at hundrede af Deres Herrer Collegaer maae blive berøvede med Ritter af Skjæbnens Lotteri, for at Gevinsten kan tilfalde een."

"Om jeg vil være Præst i Hasselbæk? Hvilket Spørgsmaal!" sagde Fabian. Kammertjeneren, som havde moret sig over Fabians Bæsen, der paa samme Tid udtalte Forundring, Smerte og Frygt, maatte atter lee. Men Candidatens Taalmodighed hørte endelig op, en høist sjelden Begivenhed, og han sagde: "Hr. Kammertjener, tag mig det ikke ilde op, men saadan Spøg, som De behager at komme med, tyder ikke paa noget godt Hjerte. Hvis jeg engang skulde faae Lyst til at søge et vakant Embede i Maanen, skal jeg bede Dem om at gaae i Forbøn for mig".

Efter disse Ord dreiede han sig rask om, stak i den heftigste Forbittrelse Parapluien under den venstre Arm, og gik over Slotsgaarden. Men Kammertjeneren raabte efter ham: "Senest om fjorten Dage befinder Udnævnelsen sig i Deres Hænder. Lev vel, ærede Hr. Pastor!"

Fabian kunde ikke afholde sig fra at vende Hovedet om, og tilkaste den ondskabsfulde Spøgefugl et foragteligt Blik. Da han gik ud igjennem Porten, troede han endnu at høre Kammertjeneren lee; og dette oprørte ham saaledes, at han løb bort med lange Skridt, for saasnuart som muligt at komme ud af det Hasselbække Territorium. Paa denne Ban-

dring lovede Fabian sig selv, inden to Mars Forløb ikke atter at sege noget Præstekald, for ikke at udsætte sig for nye Uregtelser. Og fordybet i Betragtningen af sin Skjæbne, ankom han snart til den nærmeste Landsby, hvor han agtede at spise til Middag.

En Time senere spurgte Fabian med sin Pengepung i Haanden den tykke Bertinde, om hvormeget han var skyldig, for med nye Kræfter igjen at tiltræde Vandringen. Bertinden nævuede den lille Sum, og Fabian tog til sin Forbauselse en Firemark ud af Pungen, skjendt han noie vidste, at han kun havde havt en eneste, og at denne var givet til Kammertjeneren. Han rystede nu Pungens Indhold ud i Haanden — begyndte at bære, og blev bleg som et Lig. Han havde nemlig g'ort den strækkelige Dødagelse, at Doppel-louisdoren manglede, og det blev ham paa en frygtelig Maade tydeligt, at han i gaadefuld Sindsfraværelse eller syndig Gfretladenhed, eller hvorledes han ellers vilde benævne sit Uheld, havde givet Kammertjeneren den dyrebare Mynt. Denne havde sondsynligviis bemærket, hvilken værdifuld Douceur han havde erholdt, og gjorde sig den grusomme Fornøielse til Tak derfor at haane sin Belgjører. Fabians næste Tanke var Hanne, og hans Ulykke overvældede ham med saadan Magt, at han i stum Fortvivlelse foer med Hænderne i Haaret, og hemmelig udrev en Deel deraf. Derpaa stod han op, betalte sit Maaltid og forlod Værelset. Han saae sig i Anden ligeoverfor den stakkels Hanne, han saae hendes Taarer flyde over det kjære bortslængte Arvesykke, og hans Hjerte var nærved at briste af Sorg. Men det brast ikke, og Fødderne, der først næsten havde nægtet ham deres Tjeneste, bare ham videre og videre, og han naaede lykkelig B., hvor Hanne sagtens med Længsel ventede ham.

En Time efter forlod Fabian sin Hanne, for, udmattet af den anstrængende Reise, at sege Hvile hjemme, og han tænkte undervejs med roet Hjerte paa hendes Bestræbelser, for at styrke og opmuntre ham.

Fabian stod der maalles, og søgte efter en eller anden Talemaade, uden at kunne finde nogen. Men det var imidlertid aldeles indlysende for ham, at Skjæbuen vilde affinde ham med den uundgaaelige Nite. Majoren tog hans Ansøgning, uddrog den nederste Skuffe af en fæmpemæssig Kommode, der var fyldt med Papirer, og lagde den deri. Derpaa vinkede han med Haanden, og vnsfede Hr. Candidaten en lykkelig Rejse. Denne gjorde stum to, tre Bul, og gif baglænds henimod Døren, hvorved han havde det Uheld at træde den sorte Jagthund saa voldsomt paa Poten, at denne hylede af Smerte.

„Gjør Dem ikke ham til Fiende, Hr. Candidat,“ sagde Majoren smilende, og kaldte Dyret til sig, for at undersøge hvad den seilede, medens Fabian bestandig bukkende forlod Bærelset.

Omendstjøndt han nu var fattigere paa eet, skjøndt svagt, Haab, felte Fabian sig dog lettere om Hjertet, da han havde Døren imellem sig og den strenge Patron. Ankommen ved Trappen, traf han paa Kammertjeneren, som han holdt det for nødvendigt at give en Drikkefylling. Han traf derfor, saa ubemærket som muligt, sin magre Pung op af Lommen, for raft at gribe et Pengestykke, som han ogsaa strax trykkede Kammertjeneren i Haanden. Denne talkede kort og fulgte Candidaten til Døren, men kom springende efter ham igjen, da han kun havde fjernet sig nogle saa Skridt, greb hans Hænder, saae ham smilende ind i Ansigtet, og sagde: „Ikke sandt, Hr. Candidat, De vnsfer at erholde det gode Kald. hvorefter snart samtlige Theologer her i Landet have løbet sig trætte?“

„Hvilket Spørgsmaal?“ gjensvarede Fabian og stirrede stivt paa Spørgeren. Men denne beholdt endnu Candidatens Hænder imellem sine, maalte ham fra Top til Taa, og sagde derpaa med dæmpet, heitidelig Stemme: „Hr. Candidat, De skal faae Kaldet og blive Præst i Hasselbæk. Men foreløbig bliver det imellem os.“

Hvis en Lynstraale i dette Dieblif var flaaet ned for

Fabians Fodder, vilde han ikke være bleven mere bedøvet end nu ved Kammertjenerens Ord. Hans første Følelse var maaløs Forbauselse, den anden Smerte over, at der kunde gives Menneſker, der spottede over hans Ulykke. Hans blide, beſſedne Sind kunde ikke bringe det til Brede, der vilde have overvældet enhver Anden i lignende Omſtændigheder.

„Hr. Kammertjener,“ ſagde Fabian, og kunde neppe tale for Bevægelse, „De gjør ſtor Uret i at krænke en Mand, ſom De aldrig har ſeet før, og ſom ſølgelig aldrig har kunnet fornærme Dem, og ſom desuden er bleven haardt nok rammet af Skjæbnen“.

„Hvem har da villet krænke Dem, bedſte Hr. Candidat?“ ſpurgte Majorens Tjener leende. „Jeg formaaer idetmindſte ikke at ſee en Fornærmelse i, at jeg tilſikkrer Nogen en aarlig Indkomſt af 3000 Rbd. Eller har De maafkee betænkt Dem, ogønſker ikke Embedet? Godt, ſaa ſig det. Vil De være Præſt i Haſjelsbæk, eller ikke?“

Fabian tænkte nu, at Kammertjeneren pludſelig var bleven forrykt.

Tjorten Dage vare forløbne for Fabian i farveløs Gensformiighed, kun oplyſte af de enkelte Solglimt, ſom Hannes Kjærlighed forſkaffede ham; hun gjorde ſig nu mere end nogenſinde Umage for at trøſte og opklare den Sorgmodiges Sind. Fabian levede endnu mere indeluttet og ſparſomt end tilforn, og havde antaget nogle Privattimer, for at gjenoprette Tabet af Guldmynten. Man ſaae ham kun ſjelden paa Gaden eller i Selskaber, og kun ſeent paa Aftenen ſneeg han ſig hen til Hanne, for at bedrage den langſomt ſvindende Tid for en Time.

Det var igjen bleven Løvedag, og Majorens Kammertjener havde allerede i to Uger været i Beſiddelse af Louisdoren. Candidaten var i ſin Skoleſtue beſſæftiget med at made ſin Rodkjæll, for derefter at gaae hen i „den forgyldte Puddel“. I dette Øieblik traadte Poſtbudet ind og overbragte ham et tykt, ſvært Brev med et ſtort Segl, hvorpaa han ſtrar bortſjernede ſig, thi Brevet var frankeret.

Fabian, hvem flige Tilsendinger i Reglen indjog Skræk, fordi de sjelden bragte ham noget Godt, betragtede eftertænksom det vægtige Brev, der med diplomatisk Nøagtighed angav hans samtlige Fornavne i Udskriften. Han vendte det om, for at besee Seglet. Deri stod: „Det v. Hasselbække Godscontoir“. Da hans Die derpaa gled nedad, naaede hans Forbauselse den højeste Grad, thi heelt nede ved Randen læste han de henfrasede Ord: „Kammertjeneren gratulerer ærbødigst“. Med rystende Hænder brød han Seglet. Store, med Fraktur skrevne Bogstaver stirrede ham imøde, han læste sit Navn, og strax derefter „er hermed kaldet til Præst i Hasselbæk“.

Fabian kunde ikke læse videre, saaledes fortneede det for hans Dine, og Brevet faldt ham ud af Haanden. „Det er ikke muligt, ikke muligt“, raabte han, og løb omkring i Værelset. Dog, Higen efter at forstaae sig Pished, lod ham snart igjen tage fat paa Brevet. Han gned Dinene og begyndte paany at læse. Men det var saaledes og blev ikke anderledes; Brevet indeholdt i fuldlommen rigtig Form Fabians Udnavnelse til Præst i Hasselbæk, og var forsynet med Majorens egenhændige Underskrift.

„Herre Gud, hvorledes er jeg værdig til din Raade!“ udbrod Fabian, da han var færdig med Læsningen, og faldt paa sine Knæe for at takke Giveren af alle Goder. Men han kunde ikke bede, han formaaede det ikke. Hans Tanker forvirredes, sprang fra Gud til Hanne, fra Hanne til Majoren, til Præstegaarden, til Kammertjeneren, og hvem veed, hvor flere Steder. Da faldt hans Blik tilfældigt ud paa Gaden, og han saae Byfogdens Søn, Adolph, en af hans Disciple, der gik forbi Huset. Han aabnede hastig Vinduet og kaldte Drengen ind.

„Her engang, min Dreng“, sagde Fabian paa saa ligegyldig en Raade som muligt, omendstjøndt Forsøget ikke lykkedes, thi Stemmen bævede dygtig, „du vilste dig nylig meget ubevandret i Læsning af Frakturskrift. Jeg har netop modtaget en Skrivelse, hvori man hyppig betjener sig af

denne Slags Skrift, jeg vil give dig den, for at du kan forelæse den“.

Drengen, der var lidt frapperet over den Privatundervisning, der pludselig blev ham til Deel, adlød, og begyndte monotont, men senere med yulig Interesse at forelæse Brevet. Fabian havde sat sig paa Sophaen og lukket Dinene, for uforstyrret at kunne tilegne sig ethvert Ord, men sprang op, da den lille Forelæser nævnede hans Navn.

„Du har dog ikke læst feil, min kjære Dreng“, sagde han venlig, „flaae virkelig de Navne Justus Immanuel Frygtegud Fabian i Brevet?“

„Ja vistnok“, svarede Drengen, „Deres Navn staaer her jo med Bogstaver af en Tommes Længde, dem kan man dog ikke tage feil af“.

„Saa læs kun videre, min Dreng“, svarede Fabian, og indtog igjen sin forrige Plads.

Byfogdens August begyndte atter at læse, og Fabian afbrød ham ikke oftere, og hiin læste Brevet til Ende, for derpaa at lægge det paa Bordet, og kaste sig i den elskede Lærers Arme.

„Altjaa sandt, uomstødelig sandt!“ jublede Fabian, og trykkede Drengen næsten fordærvet. „Min kjære Dreng, see ret paa mig, veed du da, hvad du har læst, og seer jeg virkelig ud som Præsten i Hasselbæk?“

„Jeg gratulerer, Hr Kandidat“, svarede August, „men nu forlader De os vel snart?“ tilføiede han med grædende Stemme.

„Ja, mit Barn, nu forlader jeg Jer snart. Men du kan gjerne unde mig det, tro du mig. Gaa nu, min Dreng, og fortæl det til dine Forældre, dine Sødsfende og hvem du selv vil“.

Drengen, som denne Nyhed trykkede stærkt, ilede bort, og Fabian løb omkring i Værelset med Brevet presiet mod sine Læber, ligesom instinktmæssig drevet til at udraase. Han vilde ile hen til Hanne, men han kunde ikke finde Hatten, naagtet den stod ligesom ham paa Bordet. Da faldt Majorens

Kammertjener ham ind, og han bad ham høit tusinde Gange om Forladelse for de Grovheder, han havde sagt ham, og kaldte ham sin allerbedste Ven. At han under dette stormende Udbrud af Glæde væltede to Skoleborde med otte Blækhuse i, bred han sig kun lidet om. Med den endelig fundne Hat paa Hovedet forlod det lykkelige Menneſte Bærelſet, for at bringe ſin Hanne det glædeſte af alle Budſkaaber. Husene ſyntes at danſe omkring ham, og alle Folk, der gik forbi ham, havde, ſaaledes forekom det ham, ſaa fornoiede Anſigter, at der viſt ogſaa maatte være tilſtedt dem noget Godt. Derfor hilſte han dem alle med ſtraalende Dine og ſmilende Mund. Han havde beſt ladet ſine Fødder begynde et raſt Trav, naar dette havde været paſſende for den tilkommende Præſt i Haſſelbæk; og han miſundte de hurtigbenede Gadedrenge, der ingen Ahuelſe havde om de verdensbekjendte Complimenteerbøger, og ikke paalagde deres Underſaatter den mindſte Tvang.

Endelig kom han til Huſet, ſom han ſaa ofte havde betraadt med ſorgfuldt Hjerte, og han naaede op over Halvdelen af Trappen. Her blev han ſtaaende, thi han vilde fiſt gjøre en Spøg deraf med ſin Kjæreſte. Men han kunde ikke tilbageholde en Strøm af G'ædeſtaarer; han maatte hulke heit ſom et Barn, og ſatte ſig ned paa et Trin af Trappen. Tilfældet vilde, at Hanne netop var i Begreb med at gaae ud, og hun fandt ſin Fortrovede i denne Tilſing. Hun blev forſtrækket, men Fabian vidſte i dette Dieblik intet Bedre at gjøre end at tilraabe hende: „Vær ikke bekymret for min Skyld, jeg græder af Glæde, ikke heller er jeg bleven forrykt, hvis du ſkulde være hange derfor.“

Hanne ſtirrede maalloſ paa ham, men Skrækken kunde ikke rigtig komme til Udbrud, thi i næſte Dieblik ſtod Fabian ved hendes Side, og hun ſaae hans ſtraalende Anſigt, der har det umiſtkjendelige Stempel af Lykſaltahed og Fryd. Og han trak igjen det ſvære Brev frem, aabnede det og gav hende det at læſe, hvorefter hun halv aſmægtig faldt i hans Arme.

Vi lade dem en heel Time udvikle deres Hjerters Glæde, og bemærke, at de derpaa pludselig bleve revne ud af deres Glæde, idet en høittonende Musik lod sig høre nedenfor paa Gaden. Efterretningen om Fabians overordentlige Lykke var nemlig som en Lobeild trængt fra Huus til Huus, og havde overalt fremkaldt hjertelig Glæde; thi han var oprigtig afholdt, og man stattede fuldt hans mange gode Egenskaber og hans fortræffelige Hjerter. Og saaledes havde da Stads-musikanten i en Hast begivet sig paa Veien med sine Folk, for at bringe den Lykkelige en Serenade. Fabian hilste, rørt over denne Opmærksomhed, flere Gange ned fra Vindu-  
duet, men maatte paa Grund af Tonernes Styrke foreløbig nøies med disse stumme Beviser paa sin Tak. Det kunde ikke feile, at den halve Deel af Byens Indvaanere, tiltrukken af Musikken og den store Ryhed, snart befandt sig udenfor Hannes bestedne Bolig. Fru Borgermesterinden, der endnu aldrig havde sat en Fod over Hannes Dørtærskel, forsmaaede ikke at komme og bringe hende sin Lykenskring. Keppe var hun gaaet, saa kom Andre, deels ledede af Nysgjerrighed, deels af Exemptlets Magt eller deres gode Hjerter, og inden en Time var forløben, havde næsten samtlige Honoratiores i den lille By aflagt deres Gratulationer til de lykkelige Præstefolk.

Først seent paa Aftenen formaaede Fabian at stille sig fra Hanne, og tillige at tage Afsted med hende for den næste Dag, da Begge fandt det nødvendigt, at Fabian reiste til Hæselbæk, for at takke Majoren for hans overordentlige Godhed, og Kammertjeneren for hans virksomme, men endnu uforklarlige Ubefaling.

Tidlig den næste Dag rullede et let Kjøretøi lystig hen ad Veien til Hæselbæk; deri sad Fabian, der sjæleglad røg en Cigar og dampede Regen ud i den friske Luft. Han havde ikke kunnet finde det foreneligt med sin nye Værdighed at indtræffe tilfods i Slottet, og derfor havde han for første Gang under sit mangeaarige Ophold i Byen leiet en Vogn. Og saaledes førte han nu i den herlige Octobermorgen, og

det gjorde ham ikke veemodig, at Skovens Træer, halvt be-  
røvede deres Prydelser, mindede om Vinteren og alt det  
Jordiffes Forgængelighed; i hans Bryst var det Foraar, og  
derinde blomstrede og duftede de vidunderligste Blomster i  
Solens Glands. Og da Vognen rullede over Broen ind i  
Slotsgaarden, bankede Hjertet ikke mere uroligt i ham,  
som for to Uger siden; ikke heller saae han forknytt og æng-  
stelig ud som en bange Supplikant. Med sikke Skridt  
traadte han ud af Vognen, og spurgte først den Tjener, der  
tog imod ham, efter Majorens Kammertjener. Et Dieblif  
efter stod Fabian i denne sin Belgjorers Værelse.

„God Morgen, Hr. Pastor!“ raabte Kammertjeneren  
den Indtrædende imøde. „Nu, har jeg holdt Ord eller ikke?  
Er De tilfreds med mig?“

„Fortræffelige Mand“, sagde den designerede Pastor,  
„hvorledes skal jeg finde Ord til at bevidne Dem min Tak-  
nemlighed! Kan De tilgive mig, at jeg for nylig ikke ret  
formaaede at begribe den hele Fylde af Deres kjærlige Sin-  
delag?“

„Det har Intet at sige“, svarede Kammertjeneren  
leende; „det er tværtimod Dem, der maa tilgive mig min  
Spøg, som man jo rigtignok ikke kan nægte, at De kunde  
være ret tilfreds med“.

Idet Fabian, paa Kammertjenerens Anmodning, satte  
sig paa Sophaen, medens den Sidste tog Plads paa en Stol  
ligeoverfor ham, sagde han: „Kan og tør De nu sige mig,  
og er det ikke ubestødet af mig at spørge om, hvorledes De  
var istand til med en saadan Vished at forudsige mig min  
Lykke?“

„Jeg kan og vil det“, svarede han. „Først maa jeg  
endnu bemærke, at jeg havde en uimodstaaelig Lyst til at  
foretage denne Spøg med Dem, fordi jeg vidste, at den vilde  
sætte Dem saaledes i Harnisk. Men jeg kunde, som sagt,  
ikke anderledes, thi et lykkeligt Indfald, jeg netop fik, i  
Følge hvilket jeg med Vished kunde love Dem Embedet,  
satte mig i en saa glad, eller vel rettere overmodig Stem-

ning, at jeg ikke kunde afholde mig fra at give mit Lune frit Løb“.

„Elstværddige Svøgefugl“, sagde Fabian, „havde jeg blot havt en Anelse derom“.

„Hør nu videre,“ svarede Kammertjeneren. „Saa snart jeg saae Dem, opvakte De strax min Deeltagelse. Da De siden trykkede mig hiint Guldstykke i Haanden, tænkte jeg naturligviis at De havde taget fejl, og at De bagefter paa en bedrovelig Maade vilde bemærke det. Men denne Omstændighed modnede faldkommen min Beslutning at grunde Deres Løkke. Her har De Doppeltonisdoren tilbage; det var intet Dieblik min Hensigt at beholde den“. Med disse Ord tog han Mantel ud af en Skuffe i sin Skriverpult og rakte den til Fogian.

Denne tog imod den, og sagde: „De gjør mig en stor Glæde ved at give mig dette Lovestykke tilbage, naturligviis paa den Betingelse, at De tillader mig at erstatte Dem Værdien. Dog, derom senere. Nu beder jeg Dem blot at fortsætte Deres Fortælling, paa hvis Udfald jeg, som De kan tænke Dem, er meget spændt“.

„Strax“, sagde Kammertjeneren og stod op, aabnede Døren og saae ud for at overbevise sig om, at der ingen Lærer var i Nærheden, og indtog da igjen sin tidligere Plads. „Jeg maa først tale om Majoren“, begyndte han med dæmpet Stemme, „og gjøre Dem opmærksom paa, at han kun er Fæjer og Soldat, hvorfor alle Ting, der ligge udenfor disse Rædse, aldeles ikke blive overveiede af ham. Saaledes har det altid været en Gru for ham at maatte vælge en Præst, fordi han, som han siger, alkurat forstaaer saameget af Theologien som en Luksone af Botanik. Han havde allerede to Gange betjent sig af en besynderlig Maade at vælge den nye Sjælesørger paa, og denne Gang skulde den igjen anvendes. Jeg kan og tør sige Dem dette, Hr. Pastor, fordi det ligger i Sagens Natur, at De maa iagttage den største Taushed dermed. Men De maa ikke blive forærdet over den Maade, hvorpaa man bliver Præst i Hasselbæk“.

Kammertjeneren rykkede sin Stol nærmere til Fabian, der med synlig Spænding imødesaae sin Velynders yderligere Meddelelser, og han vedblev med sagtere Stemme:

„Jeg behøver vel ikke først at sige Dem, at jeg har den Ære at besidde min naadige Herres Tillid i en sjelden Grad, og at jeg i alle vigtige Antiggender bliver taaget paa Raad med. Det var derfor ikke muligt, at Hr. Majorens Valgmetode kunde forolive nogen Hæmmelighed for mig, eller at jeg ikke blev Bidne dertil. Da jeg nemlig for flere Aar siden, paa den fattsatte Dag, erindrede ham om, ifølge sit Løfte, at foretage Valget af den nye Præst, skjældte han mig dygtig ud, og sagde, at jeg havde altid den bedste Hukommelse, naar jeg skulde erindre ham om ubehagelige Forretningsager. Mine bestedne Indvendinger gjorde ham endnu mere rasende, da han netop var i Begreb med at gaae paa Jagt, og denne Forstyrrelse saaledes kom ham høit ubeleiligt. „Nu da, for S—“, ffreg han, „naar jeg skal og maa vælge i Dag, saa skal det og aa skee paa Stedet!“ I den heftigste Forbitrelse trak Hr. Majoren derpaa den nederste Skuffe i den uhyre store Kommode, hvor Ansøgningerne gjemmes, ud, og kastede sig i sin Lænestol“.

Kammertjeneren lagde nu sit Ansigt tæt til Fabians Ære, og vedblev endnu sagtere end før: „Derpaa kaldte Hr. Majoren paa sin Livhund, det store sorte Dyr, som De vist har bemærket, og sagde, idet han pegede paa den aabne Kommodeskuffe: allons apport! Da den udmærket dresserede Hønselhund var i to Spring derhenne, greb et af Brevene med Tænderne og bragte det til sin Herre. Denne aabnede det og sagde: „Candidat Th. ophilus Meier er Præst i L\*“, slængte Geværet og Jagttassen over Skuldren, gik ud af Døren, og forlod Slottet, fulgt af Hunden.

Fabian var ved disse Ord sprunget forfærdet op, og raabte: „Umuligt, umuligt, De har mig til Bedste.“

„Paa ingen Maade,“ svarede Kammertjeneren, og trykkede den designerede Pastor igjen ned paa hans Pads. „Tre Dage derefter havde Candidat Meier Advævnelsen til Præst

i L<sup>o</sup> i Lommen, og faa Uger senere var han allerede ordineret. Men Hr. Majoren havde den store Tilfredsstillelse at see, at hans, eller rettere hans Hunds Balg havde været meget heldigt, thi Bønderne i Sognet kom nogen Tid efter i Hobetal, for at takke den naadige Herre for den fortræffelige Præst, han havde givet dem. Han glædede sig meget derover, og yttrede senere til mig, at han næste Gang et Kald blev ledigt, vilde gjentage denne Fremgangsmaade. Dette skete ogsaa et Aar senere, og det Sogn, Balget dengang angik, havde al Marsag til at være tilfreds dermed. Da nu Kaldet i Hasselbæk blev ledigt, sagde Majoren, hvem denne Balgmethodede meget behager, at han ogsaa den gang vilde lade det forblive ved det Gamle.“

„Men bedste Mand,“ udraabte Fabian, og lagde begge sine Hænder paa Kammertjenerens Skuldre, „hvoreledes kunde De med saadan Bestemthed tale om, at netop jeg skulde blive valgt, da det dog var Dem saa godt bekjendt, at det her ganske kom an paa Tilfældet? Forklar mig denne Gaade.“

„Meget gjerne. Jeg vidste, at Majoren vilde foretage Balget om Morgen, og strax derefter gaae paa Jagt. For nu at være sikket paa Sagen, fratog jeg Hunden den foregaaende Aften og samme Dags Morgen dens Føde.“

„Men Hunde æde dog ikke Papir, og selv om Majorens Hund, som jeg meget maa betvivle, skulde have faaet Lyst til at æde Papir, hvoreledes kunde De da vide, at den netop vilde lade sit Balg falde paa min Ansøgning?“

„Det var ganske simpelt,“ svarede Kammertjeneren, og smaaled derved. „Jeg tog nemlig kort for Balghandlingen Deres Ansøgning hemmelig ud af Skuffen, og bestreg Hjørnerne deraf med Flæst, hvorpaa jeg igjen lagde den paa dens Plads, men øverst i Skuffen. En halv Time efter commanderede Majoren sit allons apport, Hunden bragte et Brev, Majoren aabnede det, og sagde: Candidat Justus Immanuel Frygtegud Fabian er Præst i Hasselbæk. Det følgende er Dem bekjendt.“

Kammertjenerens Tale havde ladet de sidste Skæl falde

fra Fabians Dine, og gjort ham klarsende. Han takkede ham endnu engang med rørt Hjerte, og gik derefter med ham til Majorens Bærelse, for at aflægge sin Visit.

Fabians Hjerte bankede langt fra ikke saa heftig som for fjorten Dage siden, da han traadte ind i Majorens Bærelse. Han faldt ikke over sine egne Fødder, og hans Bevægelser vare mindre keitede. Majoren smilede polist, men rystede sin tilkommende Præsts Haand og bød ham hjertelig velkommen. Fabian maatte sætte sig hos ham i Sophaen og fortælle ham sit Livs Tildragelser. Han gjorde det, og talte mere flydende end nogensinde, og glemte ikke at omtale sin Hanne og sin Kjærlighed til hende. Og jo længere han talte, desto større Tilfredshed udtalte sig i Majorens Ansigt, og han kastede flere Gange sit Blik hen paa den store Hund, der laa og sov ved Kaffelovnen. Fabians Dine søgte ogsaa undertiden Hunden, som han ikke formaede at betragte uden lidt Gru, thi han betænkte, at hans egen og flere af hans Collegers Skjæbne havde hvilet i denne Hunds Mund.

Efterat de havde talt nogen Tid sammen, var Majoren saa tilfreds med sit Balg, at han bad sin nye Præst til Middag hos sig. Fabian maatte tilstaae for sig selv, at han siden igaar var bleven et ganske andet Menneske. Han besad en Sikkerhed i sin Tale, som han aldrig havde holdt det for muligt at opnaae, og hans Holdning og Bevægelser vare langt fra saa ubehjælpomme. Selv med Majorens Frue, der kort efter traadte ind, formaaede han til sin egen Forundring at underholde sig meget flydende, og da han senere sad ved Siden af hende ved Bordet, troede han næsten at drømme. Han maatte fortælle hende meget om Hanne, og hun forsikrede, at hun glædede sig meget til at gjøre hendes Bekjendtskab.

Et Fjerdingaar senere holdt Fabian sin Tiltrædelsesprædiken, til stor Opbyggelse for sin andægtige Menighed, og den anden Paaschedag blev Hanne hans lykkelige Kone. Men

Majoren betroede sin Kammertjener, da han om Aftenen efter Hjemkomsten fra Bryllupsgildet klædte ham af, at han, naar han næste Gang skulde besætte et ledigt Kald, endnu engang vilde lade sin firfødde Raadgiver afgjøre Sagen, thi denne gang havde Skjæbuen betænkt Menigheden med det store Lod.

## Skildringer af en Berliners Levnet.

Efter C. Rossat.

### 1. Drengen.

En Berliner Dreng af den velhavende Stand — thi kun denne besidder og udvikler samtlige Egenstaber og undergaaer alle de Livsphafer, vi ville udmale — bliver sat i Skole, naar han ved en tidlig opblomstrende Beltaalighed af ubehagelig Slags begynder at falde sin Familie til Besvær, eller naar han ved en yngre Eftervæxt bliver organisk trængt ud af Huset og ind i Abc'en. Saa talentfuld den unge Dreng hjemme viste sig i Sprogets høiere Combinationer, saavidt fremrykket han var imod Sødskende og Tjenestefolk, selv i de Udtryk og Ord, der gaae ud over Lexiconets Grændser, saa vanskelig falder Abc'en ham. Men siden den drakoniske Brug af Rifet, ved en finere Tidsalders mildere Love, er bleven affaset, er den unge Berliners Skind ikke mere noget Laboratorium, for Skolechemikerens Forsøg med Virkebarkens Garvestof — og det varer længe, førend den lille Bog er læst til Ende.

Gengang indviet i Bogstavskriftens eleusinske Hjemmelighed er klattrer Drengen et Trin op efter et andet ad Lærdommens Stige. Hans første videnskabelige Ven er Wilmfens "Børneven", og hans første Dødsfjende Dumpts latinske Grammatik. Gyngende paa "Børnevennens" Trykpapirs Ringer drømmer hans Phantasi om de første uomstødelige Sandheder: "Jorden er rund, Leven er høimodig", og henflytter ham til de fjerneste Zoner, hvor Mennesket er sort og sælger sine Brødre som Tvebakker. Den latinske Grammatik bliver for hans Aand til en Mare, et Phantom, der tynger

paa hans Ungdoms Aar og endog foruroliger hans Dremme, naar han er modnet til Mand: „Terra est rotunda“, og „Leo est generosus“ lærer det samme; men disse Sandheder henrykke ikke mere Drengen som da de fremsattes i hans Modersmaal, hvor hans unge Sjæl vederqvagede sig ved dem som ved sød Frugt; det er Sjælens tørrede Frugt, og første Gang fatter han Tanke om Skolens Uhenfigtsmæssighed, ja fuldkomne Dverflodighed.

Den Berliner Drengaalder har fundet et Universalmiddel imod en Menneket martrende og svækkende Lærdom, som bestaaer i at skulke af Skole; det vil sige, vel at gaae fra Hjemmet ved Skoletid og til rette Spietid at indfinde sig der igjen, men at udfylde de mellemliggende Timer med Spadseretoure, selfabelige Lege med andre Dreng og Læsning af Plakaterne paa Gadehjørnerne. Endssjøndt bekæmpet paa mange Maader af Skolemændene staaer denne Methode, at gjøre Studiet af de gamle Sprog mindre skadeligt for Sundheden, i hoi Yndest hos Drengene, og giver dem dette kraftige, ofte athletiske Udseende, som selv den af Staten anordnede Gymnastik ikke formaaer at frembringe. Til Belønning for sine overordentlige Anstrængelser erholder Drengen af sine bemidlede Forældre ugentlige Lomme penge, som han omsætter i Bonbons og Chocolate. Summen er ikke ubetydelig, men dog utilstrækkelig til at dække de løbende Udgifter; der viser sig et Deficit, og for at udjævne dette, tages hiin forhadte Grammatik af Dumpt og sælges til en Antiquar. Men den haabefulde Dreng sætter Grammatikken paa Listen over tabte Sager og faaer en ny. Dette Experiment gjentager han efterhaanden med andre Bøger, saa at hans Bibliothek, ligesom Amphibierne, i Løbet af en vis Tid fuldkommen regenerer sig: det bliver et ganske nyt og er dog det gamle.

Det tiende Livsaar bringer et vigtigt Moment i den unge Berliners Tilværelse; det er det Aar, hvori den forbudne Pibe, den hemmelige Cigar bliver indført. Paa en Løverdags eller Dnsdagasten — alle frække Handlinger

udføres paa en af disse frie Eftermiddage — finder Moderen sit Barn liggende paa Sophaen i en ubefrivelig Tilstand. Hans Dine ere gjennemsigtige, hans Ansigtsfarve bleg, Hænderne zittre som Espeløv, og hele Legemet er gjennemtrængt af en Polarfulde. Moderen ahner Intet, Drengen tilstaaer Intet. Hun græder hemmelig; han ryger hemmelig. Dette er Piinslen efter den første Cigar, som Mennesket ligesaa lidt forglemmer som den første Kjærligheds Lykke. Efter den ubegribelige Afstagen af Faderens Cigarforraad, der først bringer nogle uskyldige Tjenere deres Afsted, antræffes den unge Mand endelig som Smøger, og straffes i den faderlige Bredes første Opbrusen med et Drengens. Cigarkassen bliver lukket, et Dagssystem indført — men nu ryger Drengen i det Frie. Han møder paa en idyllisk Spadseretour sin kjædelige Fader med Cigaren i Munden, og Faderen, henrykt over saamegen Charakterstyrke, siger vel, at han hellere saae denne anvendt paa en bedre Sag, men forærer ham en quart Kasse af en lettere Sort til Julen. Denne charakteersvage Quart-Kasse Cigarer er Dekretet til den faderlige Regjerings Affættelse; Drengen træder nu som raadgivende og medregjerende Magt ind i Familielivet, og erobrer, idet han siffig benytter den glade Dag, paa hvilken han opflyttes i en ny Klasse, Røglen til Vinkjælderen. Han bærer, ved Dineer og Aftenselskaber, Forraadet ind i Spiseværelset, og belønner sig selv med en permanent, hemmelig Flaske Madeira, der staaer godt forvaret i hans Stue.

Trods disse geniale Giendommeligheder vil det dog ikke ret gaae fremad i Skolen. For at hjælpe paa ham, engages en Huuslærer, der sriver de latinste Stile for ham, løser de mathematiske Opgaver og capitulerer med Skoledirecteuren, naar Drengen har gjort gale Streger i Skolen. Nu aftrodses denne ogsaa sine Forældre at lære at ride; thi en hemmelig Fegttetime har han allerede for egen Regning begyndt med sine Benner. Man bevilger ham Ridetimen, naar han frivillig vil beslutte sig til en

fransk Conversationstime, og bringer ham en Dag hjem med tre Huller i Hovedet, som han har hentet sig paa Landeveien. For første Gang siden hans Fødsel taler Faderen nu om en forseilet Opdragelse, om Ubeskjærlighed, om den fordærvede Tidsalder, om overmoden Ungdom og tidlig Ddselhed.

Der spøger nu en Sammenførgelsens Mand i Huset. Faderen skriver med et alvorligt Ansigt et langt, tykt Brev, der koster megen Porto; Moderen afdrører stille Taarer og forsøger at synes fattet; de yngre Sødsfende sitte Hovederne sammen, og Patienten ligger tilsengs, sukker, naar nogen af Familien kommer til ham, og læser hemmelig Paris' Mysterier, som en listig Skolekammerat har tilsmuglet ham.

Endelig kommer Hemmeligheden for Dagen: En lang Mand, hvis Næse er farvet brunn af Snustobak, en Mand i en sort, ubønhørlig Dverfrakke, træder ind i Sygeværelset med Faderen, fixerer Drengen længe og gjennemborende, og gaaer saa bort igjen. Den næste Dag blive Drengens Klæder og hans Bibliothek pakket sammen, og han selv — sendt i Pension. I denne Præstepension — thi tredive Mil borte fra Berlin, i en sandig Egn uden Jernbane, selv uden en Frelsens lille By i Nærheden er den unge Forbryders Opholdssted — bliver hverken roget, fægtet eller drukket. Den lange, sorte Frakke er tilstede overalt, som den atmosfæriske Luft. Den staaer bagved Drengene, naar de troe den to Mil borte, den bøier sig over dem om Natten, den gaaer med dem, spiser med dem, ja taler sit skrækelige fransk med dem. Her glemmer Drengen tilsyneladende sine Konstfærdighed; men han indtager et Had imod Menneskeheden og imod Psalmebogen, han sværger at tage Havn over Faderens Biinkjelder, og bliver endelig befriet fra Pensionen, da han er moden til at tage Gramen, og hans elskværdige Moder hører den landlige tydsk-franske Dialekt, som hendes Families Stamholder har tilegnet sig i den eensomme Præstegaard. Dette sidste Argument afgjør Sagen. Drengen forlader Pensionsanstalten, for at besøge Universitetet; og hans første

Grinde i Residentstaden er at kjøbe en Barbeerkniv, for at opnaae Knebelbartens Prydelse.

## 2. Ynglingen.

Ingen Rose uden Torne og ingen Kjæreste — uden Vers. Og hvorfra komme alle disse Vers? De Berliner Ynglinge forfærdige dem. Hvis de horte deres Collegier, skrive deres Akter, studerede deres Classikere, som de skrive Vers — hvilke Mønstre paa Visdom, Lovkyndighed og Diplomatie vilde da komme for Dagen! Men paa den anden Side gives der ingen Vers uden en Kjæreste, og man tør sikkert paastaae, at Kjæresterne ere ligesaameget som Versene Skyld i, at Collegierne, Akterne og Classikerne forsømmes.

Ligesom enhver Potte gjerne har sit Laag, saaledes findes sædvanlig ogsaa en musikalsk Kjælestikker til denne poetiske Theefjedel. Deraf opstaaer hiin musikalske Literatur, der ernærer saamangen fattig Nodestikkerfamilie, der afløkker enhver Moder Taarer, naar hun læser sin Søns Navn, som ellers ikke duer til Neget.

Nu har Berliner Ynglingen ogsaa en Knebelbart og et Par Brillor, eller et Glas til at knibe ind i det høire Øie; nu har han ogsaa Gjæld for forærede Bouketter, Silkefjoler, Mantiller, Kjøretoure i elegante, leiede Equipager og Spil. I store Statsmænd, der have vundet en eller anden lille Stats Ministre for Eders egennyttige finantsielle Projecter, I troe maaskee at have udført et beundringsværdigt Værk; I vide ikke, hvad det vil sige, naar en Moder vil overtale Faderen til at betale Sønnens Gjæld. Her er Eders Skole; her maae I gaae hen, naar I ville lære Diplomatens fineste Konster. Og Faderen betaler; thi en Fader, der har en Plattenflager til Søn, betaler sædvanlig saa længe, indtil han selv betaler Naturens store Gjæld, og hans Søn og Arving bliver Fader til en ny Plattenflager.

Dog, Roserne og Tornene blomstre ikke evig, Versene ere

som Makulatur gaaede over i Tobakshandelen, Universitetstiden med dens Bægerklang er forløben, Kjæresten har ægtet en Anden, Examinerne staae for Døren. Unglingen af rig Familie er som oftest Jurist. Titlerne for de Lovhyndige ere saa smukke, og ligesom enhver ung Lieutenant seer sig som Feltmarschal, saaledes drømmer enhver ung Pandektorm og Institutionslarve om en Sommerfugl af Overretspræsident eller Justitsminister med couleuerte Ordensbaand. Men de afdøde Muselmænds Sjæle gaae, efter Sagnet, lettere ind i Paradiset over den udspændte Traad, end en ung Student igjennem den første Examen ind i Muscultatorens Stand, som den nybagte Retslærde kaldes. Hverken Pensionen hos den lange Overfrakke, eller Kritikernes grusomme Recensioner af hans Vers, eller hans Moders Taarer og hans Faders rynkede Pande, naar de ungdommelige Regninger indløb, have nogeninde virket saaledes paa hans Gemyt som den første Examen. Han overstaaer den med blegt Ansigt og rystet Sjæl, som en Seierherre, der er besejret i sin Stolthed. Han er bleven knebet, som det hedder, ved hiin Behandlingsmaade, hvor den ene Hud skalles af efter den anden, for tilsidst at blotte et tørt, beklageligt Roget. Nu udover han ogsaa over Mennekeheden den engang svorne Havn, der var bleven glemt over Kjærlighed og Universitetsvennskab. Naar han sidder og fører Protokollen i Retten, gjennemborer han de ulykkelige Skyldnere og Injurianter med Basiliffblikke.

Enhver Domfældelse vederqvæger hans tomme Hjerte, enhver Frisindelse koster ham en glad Dag. Vinen muntret ham ikke mere, Cotillonon hæver ikke mere hans Hjerte; den anden Examen hænger stedse som et Damoklessværd over hans Hoved. Undertiden — ja undertiden skriver han dog endnu Vers, men han besynger ikke mere den Elskede, thi han har besluttet at gifte sig Penge til. Han besynger hverken røde Læber eller svævende Lokker, han har Anfald af Verdenssmerte. Der gives f. Ex. visse uskyldige Ting i Naturen, som Tusmørke, Tordenveir, o. s. v., der i det Hvieste kunne foranledige et fredsommeligt Gemyt til at

trække en Paletot paa, eller tage en Paraply med; saadanne Ting give ham Leilighed til Sammenligninger og med usigelig Bitterhed at anstille Betragtninger over hans Sjæls fortvilede Tilstand. Disse Produkter blive foreløste i Theeselskaber, og Ynglingen er nu i Begreb med at blive interessant. Den interessante Yngling i Berlin dandser vel endnu, men bringer en vis aandig Træthed til at affpeile sig i hans Ansigt. Han medvirker endnu i levende Tableauer, men han holder meest af at fremstille Kjøvere, der sove med sørgelige Miner og bevogtes af deres Koner med Geværer, eller blege Digttere med høie Pander, der, lænede til Marmorbústier, slumre og bekrandses af Leonorer. Den interessante Yngling spiller hist og her ogsaa et Parti Whist og taber af politiske Hensyn en Daler til en eller anden røverist Bedstemoder, der har en giftfærdig og arveberettiget Datterdatter. Saaledes indtræder han i „Referendariernes“ Stand, og forsvinder nogle Aar fra Staden, da Regjeringen har sendt ham til en Provindsby, for at hudflette gjenstridige Befolkninger med dræbende Processer.

Nu er der Leilighed til interessante Brevvekslinger; thi ligesom Alt er modent om Efteraaret, saaledes er i denne Epoke ogsaa Alt interessant ved Ynglingen. I disse Breve til en Ven, der naturligviis har mauge Dambekjendtskaber, og gjerne forelæser, beklager han sig over Forviisningen fra Berlin, provindsielt Sneboerliv, føler sig kun trøstet ved Dmgang med Muserne og philosophiske Studier, phantaserer begejstret over Dvindernes Ynde og Værdighed, og bestiller sig i et Postscriptum — som Bennen ikke forelæser — en stor Krukke Pomade, „der paa skaldede Steder af Hovedet useilbarlig frembringer nye Haar“.

Endelig vender vor Referendarius tilbage til Hovedstaden, for at tage sin tredie Examen og at opnaae den Værdighed, der er det første Trin til de høieste Værespladser. Er Lykken ham gunstig, kommer han med heel Hud igjennem denne sidste og sværeste Prøvelse og har nu retfærdigt Krav paa at vorde en Dommer i Israël.

Den bedste Ungdomstid er forsvunden, Fader og Moder ere døde, Formuen deelt i mange smaa Dele, Kenterne ere ikke tilstrækkelige til at leve af, Embedsindtægterne endnu mindre end Kenterne, og Ynglingen seer sig om efter en skjønnere, det vil sige rigere Halvdeel. Den tredie Examen har berøvet den ulykkelige Jurist den sidste Duff af det Interessante; han er ikke mere interessant; man kalder ham en gammel Yngling, eller simpelthen en gammel Dreng. Som interessant Yngling turde han endnu have Haab om en Haand med tyve til tredive tusinde Rigsdaler, som gammel Dreng har han kun „Fortviølsens Kurv“. Endnu engang straber den gamle Dreng af en Assessor de tidligere øvede Konster sammen. Den engang frie Muse bliver nedværdiget til at sætte Zulestuevittigheder paa Bers; den gamle Tenorstemme bliver kradsjet op, fordums Kjærlighedslyst og Kjærlighedsjammer atter sat i Roder. Det hjælper Altsammen Intet, han er sex og tredive Aar gammel. En anden Slægt er kommen i Mode. Man bemærker, at han har Paryk, man synger nye Sange, man regner i Selskaber ikke mere paa ham som Dandsler, men som Kortspiller; Datteren i Huset, som han tilbyder Haand og Hjerte, forsikkrer ham om sit Venkskab og Agtelse, giver ham en Kurv og ægter Dragon-Lieutenanten.

Man taler i Byen om, at den engang saa muntre Fyr har faaet en Kurv; han trækker sig træt tilbage fra den elegante Cirkel, kjober sig en Hund og bliver Mennekseskjende.

Endelig udfries han af den Fortviølse, hvormed han i den sidste Tid har arbejdet; Regjeringen anerkjender hans Stræben og udnævner ham til Raad. Med fyrgetyve Aar er han den yngste Raad, og nu virkelig en ung Mand imellem de gamle Parykker. Han leier en anseeligere Bolig, abonnerer paa en Plads i Theatret, holder en gammel Ridehest, koketterer med Operadandslerinderne, og kaldes af dem en meget behagelig Mand. Han rangerer sig nu med en vis Tilfredshed ind imellem Pebersvendene, og begynder

sin Mandssalder med at maltractere de Ynglinge, som tjene under ham.

### 3. Manden og Oldingen.

Der gives Lider, da det var en Lykke at være „Mand og Olding“; disse Lider ere forbi, siden „Dreng og Yngling“ forud berøve de sildigere Aldre deres bedste Nydelser. Det nuværende menneskelige Liv er som et Dagstheater henimod Sommerens Ende: Tøppet bliver tidlig trukket op, for at det kan falde, længe før Mørket begynder. De unge Menneskers Liv ligner meget et Lys, som man tænder, naar det endnu er Dag, og som ved Tusmørkets Indtrædelse for første Delen er brændt ned. Göthes Doktor Faust begyndte med Studiet af Vidensfaberne og gik til Grunde ved Foragten for dem. De unge Mennesker i Berlin begynde med Foragten og gaae til Grunde ved Studiet.

Hvad er et Menneske som yngste Raad, efterat han har forberedt sig til og overstaaet tre Examinere? Tre Examinere i Lovkyndigheden ere ikke som de tre, Skuespildirektøren fordrede af Tamino i Tryllesloitten: Tausshed, Ild og Vand. I tre juridiske Examinere maa der gjøres Mere end at tie; Ilden deri er ikke en malet, men brænder frygtelig, og Vandet dreier sig ikke som malet Flor om en Baltse, men staaer som Angstens Sved paa Panden. Som yngste Raad med otte hundrede Daler er en Mand endnu kun en Skygge af sig selv. Hvad nytter det ham, om han ogsaa kan trække sine Underordnede i Haarene, naar han selv snart ingen mere har tilbage? Hvad nytter det ham, om hans Hest er nok saa rask, naar Gigten og Podagraen stige i Sadlen med ham? En yngste Raad er i de fleste Tilfælde allerede en Slags „gammel Herre“.

Forfjellen imellem en „gammel Mand“ og en „gammel Herre“ er meget betydelig. Den Egenkab Værefrygt, som hiin indgyder, og denne mangler, danner Forfjellen. Der gives i Berlin meget faa gamle Mænd, men det er de gamle

Herrers By. De fleste Mænd ere gamle Herrer, og en gammel Herre er igjen intet Andet end en ung Diding.

Man siger, at den ældre Alder udfylder Kjærligheden, Ungdommen og Ergjerrigheden. Hvilken Ergjerrighed er det da, der udfylder den gamle Herres Bryst?

Han tragter først og fremmest efter at besidde det bedste Kjøkken, de fineste Vine, den beqvemteste Plads i Theatret, den behageligste Sommerbolig, den varmeste Pelts om Vinteren, og de bedste Cigarer til enhver Tid af Aaret. Saa langsomt han bringer det til noget i sin Ungdom, saa raff stiger han, naar hans Kræfter synke. Hans Indtægt bliver dobbelt og tredobbelt, naar han nærmer sig de Dreds; Slægtninge, der havde et mindre seigt Gemyt, døe ugifte og efterlade ham Arv; han spekulerer med Held paa Børsen, har sit eget Huus og gode Prioriteter i fremmede Huse, og er godt anseet i Staten og i Byen.

Den, der nu studerer den gamle Herre, skulde aldrig troe, at han i de første Træk af sit Liv har været saa vanarttet en Dreng; saa stor en Fjende er han overhovedet af Drengene, og en saadan Prædikant over alle de gode Grundsetninger, der, som Børnene paaftaae, kun ere opfundne af gamle Folk, og ligne de bittere Mixturen, som Lægerne, der hyppigst foreskrive dem, meget sjelden selv tage ind. Den gamle Herre gjør, som Huusvært, den udtrykkelige Betingelse, at hans Leiere ingen Børn tør have; ja, han er engang gaaet saavidt i sine strenge Grundsetninger, at et ungt Egtepar, hidtil uden Børn, maatte flytte ud, formedelst Brud paa Contracten, da en saadan Forstyrret af den huuslige Fred indfandt sig i det første Aar. Det samme Had, som imod Børn, nærer han imod Andres Hunde og Katte, fordi de kunne gjøre hans egne den uindskrænkede Souverænitæt stridig. Bello er en ægte engelsk Bagtelhund, der throner med Anstand paa Bagsædet, naar dens Herre kjører ud; den er ogsaa hvad man imellem de Berliner Hunde kalder en gammel Herre. Det er mærkværdigt, at Hundene, ved længere Samliv med deres Herrer, antage disses Eiendom-

meligheder og Svagheder. Bello har en Smule Podagra, lider af daarlig Fordøielse og ondt Lune; den snapper efter de unge Juristers Been, ganske som dens Herre efter deres Referater; den er en gammel, gnaven, egenfindig Pebersvend.

Om Aftenen har den gamle Herre, naar han ikke har Lyst at gaae i Theatret, sit Whistpartie i de Indviedes Ressource. I dette Allerhelligste kommer kun Folk af den gamle Herres Stand. Der er maaskee ikke Ti af disse Indviede, der ikke have deres Papegoie hjemme. Papegoien er den gamle Herres hellige Fugl. Besøg engang vor gamle Herre i hans Audientstime, og man vil af den stumme og gnavne Tjener blive viist ind i Forværelset, hvor den hellige Fugl sidder i et stort Messingbuur. Den klatter op og ned i Buret, og hjælper sig frem med Ræbet, som dens Herre gjorde i sine yngre Aar. Ved Eders Indtrædelse afbryder den sin Promenade, og tager imod Eder med et „Spidsbub! Hallunk!“ De gamle Herrers Papegoier fremsnakke bedst disse to gjefteventlige Ord.

Om Sommeren gjør den gamle Herre Badereiser og grasserer hyppigst i Carlsbad. Om Efteraaret holder han sin Biiinhøst, det vil sige, han høster, hvad han har saaget, Gigten; og forbander sin Læge og sin franske Kok. Saaledes gaaer det med pedantisk Regelmæssighed tyve Aar, indtil endelig, paa en smuk Efteraarsmorgen, Postbudet bringer et stort, svært Brev, som kun de skrive, der ligesom Dyrigheden selv ingen Porto have at betale. I dette Brev forerregnes den gamle Herre først hans Fortjenester af Staten, derefter hans Tjenesteaar og tilsidst hans Gigtanfald, hvorefter sluttelig udkommer det Facit, at han er pensioneret.

Nu foregaaer der en stor, indre Forandring i ham; han aflægger Sjælens Stolthed, og bliver igjen til Menneffe imod sine Medmenneffer. Ansøgerne udeblive af hans Forværelse, de unge Jurister frygte ham ikke mere som streng Examinator, og hilse ham kun overfladisk og smilende. Dgfaa i sit Hjem er han nu kun en falden Størrelse, efterhaanden indfinder sig, trods den strengeste Contract, det ene

Barn efter det andet, ja, Tyrannen taber i den Grad sin tidligere Strengthed, at han paa Trappen og i Gaarden udde-  
deler Bonbons og Sukkermandler til Børnene.

Efterhaanden bliver den gamle Herre saa yndet, som han i hele sit Liv aldrig har været, selv ikke, da han som en Haabets Dukke laa i Buggen. Han seer ud, som om Menneskene endnu engang kunde græde ved hans Bortgang, og derfor synes han at være saa munter, at der ligger som en gylden Fred over hans Pande. I den sidste Tid har han afflediget sin franske Kok, de Indviedes Ressource ligger ham for langt borte, han drikker Carlsbader i sin egen Have, hans giste Reveuer og Riecer komme til ham til Whistpartiet, og han har fundet Universalmidlet imod den eensomme Alderdoms Lidelser, de Bises Steen, Livselixiren: han gjør godt imod Menneskene.

Dg da han nu næsten slet ikke mere tænker paa sig selv, tænke Menneskene mere paa ham, og naar det en Dag rygtes: Han er meget syg, og Folkene i Huset see flere Læger holde for Porten, opstaaer der en saa høitidelig Stilhed derinde, som ingen Contract, men kun Hengivenhed kan frembringe. Dg naar de derefter bære ham ham bort, give de ham den bedste Gravskrift, en Dødelig kan have. De sige: Han var dog den bedste gamle Herre.

## Peter- og Pauls-Dagen i Rom.

Af Gustav Nieritz.

To Historie- og Landfkabsmalere beboede i Rom, hvor de vilde uddanne sig i deres Kunst, et og samme Huus; de to første hed Liebe og Kraft, de to andre Hassé og Horn. Paa en munter Sunimorgen i Maaret 1852 havde begge Landfkabsmalerne gjort sig færdige til at gaae ud med deres Mapper for at tegne Studier, da Kraft traadte ind i deres Bolig.

„Vi ville“ — sagde han — „i Formiddag bestue det stolte Rom fra Skyerne. Vi ere sex, og jeg skal spørge Gder, om I ville være med? Det gjælder at bestige Peterskirkeus Knap, og I ville indrømme mig, at dette Besøg er værdt at opoffre en Studiegang for. Føreren er bestilt og venter os ved St. Peter.“

Begge Landfkabsmalerne lagde gjerne deres Feltstole og Mapper og fulgte Kraft, som førte dem til Samlingsstedet foran Peterskirken. Her ventede de øvrige unge Kunstnere, og Alle traadte ind i Porten, hvorigjennem Veien gif. Kirkevægteren stillede sig i Spidsen for Selskabet.

Som bekjendt har St. Peterskirken kostet 60 Milioner Daler at bygge og det i en Tid, da Pengene gjaldt dobbelt saameget som nu. Dens egentlige Kuppel hviler paa fire Søiler, som hver have 90 Fod i Omfang. Da der snart efter Kuppelens Fuldendelse viste sig meget betænelige Revner i samme, omgav man den med en Jernring, om hvis Størrelse, Styrke og Vægt man kan gjøre sig et Begreb, naar man erfarer, at enhver af de Nagler, hvormed hiin Kjempering er befæstet i Stenen, veier fire Centner.

Peterskirke's Kuppel har en dobbelt Hvalving, imellem hvis Mure Trappen i Sneglegang fører op i Spidsen af den mægtige Rotunde. De otte Kunstnere med deres romerſke Fører vare endelig lykkeligt ſtegne opad de næſten utallige Trappetrin og befandt ſig nu ved Foden af den mægtige, ſtarke Jernpille, ſom ſtrækker ſig op igjennem Knappen og bærer Korſet. Op ad denne Pille gaaer en ſmal Jerntrappe, over hvilken den ind i Knappen førende Abning befinder ſig. Muntre ilede de livsglade unge Menneſker op ad de ſtrøbelige Trin, og lode deres Fører blive tilbage forneden. Men neppe havde de førſte af dem betraadt Knappen, ſaa tilraabte de forſkrækket de efterfølgende Kammerater: „Tilbage! tilbage!“ Dog, diſſe havde ikke iffe ifinde at ſtandſe ſaa nær ved Maalet for deres moiſommelige Vandring, ſaa meget mindre ſom de unge Mænd i Knappen ſom eneſte Grund til deres Advarſel angave den frygtelige Varme i den, hele Dagen, for Junitſolen udfatte Knap. Heden i den kæmpemæssige Kobberkugle var virkelig frygtelig og neppe til at udholde for nordiſke Naturer. Føreren, ſom nu kom til, anmodede ſine Herrer om at aabne de i Knappen anbragte Skydeklapper, at den friffe Luſt kunde ſtrømme ind. Dette ſkeete, og de unge Malere lignede nu Bier, ſom efter den lange Vinterſøvn trænge ſig hen til Flyvehullet for jo før jo hellere at komme ud i den milde, friffe Foraarsluſt. Ethvert af de ſmaa Trækhuller var beſat af et eller to efter Luſt ſnappende Anſigter, ſom endnu vare ligegyldige og blinde for det under og om dem udbredte Billede. Efterat den indſtrømmende Luſt havde formindſket Varmegraderne, og Legemet nogenledes havde vænnet ſig til den endnu beſtandig trykkende Hede, vendte de unge Mænds Blik ſig igjen til det Indre af Kæmpeknappen. Denne havde i en paſſende Høide en bred Jernring, paa hvilken tyve Perſoner kunde faae Plads til at ſidde. Da en af Kunſtnerne ſlog med en Nøgle imod Knappens Kobbervæg, gav denne et, ſom Torden lydende og længe gjenklingende Skrald fra ſig. Føreren klattrede op ad Pillen, ſom er forſynet med Jernhager, og aabnede en

Klap i den øverste Deel af Knappen, saa at hans Ledfagere nøde det ubindrede Skue af det uhyre, gyldne Kors, som strakte sig op i den mørkeblaa Himmel.

En dyb Stilhed traadte nu i Stedet for den hidtil lydelige Talsen, Leen og Spøgen. De ellers temmelig letsindige fire unge Mænd stode grebne af dyb Grefrygt foran den kristelige Kirkes hellige Sindbillede. I en saadan ophøiet Størhed og Herlighed havde Korset aldrig i deres hele Liv viist sig for dem. Det var dem, som udbredte det gyldne Kors begge sine Kæmpearme imod den store Verdensstad og dens Omegn, som prædikede det med stille, men ophøiede Ord til Jordens Børn: „Kommer til mig alle I, som lide og ere besværede! Jeg vil give Eder Hvile!“ — som sagde det til den forhenværende Hedningestad: „Jeg har overvundet dig, Jupiter!“

Et Par Minutter varede det summe Dffer af wilkaarlig paakommen Grefrygt og Andagt; da afbrød Kirkevægteren Stilheden, idet han berettede: I dag 14 Dage er det Peters- og Pauls-Dag, paa hvis Aften Peterskirkenes Kuppel bliver oplyst med 6000 Begpander af Jernblik. Ogsaa paa Spidsen af Korset og begge Tverbjælkerne blive Begpander opstillede og antændte, hvilket er det besværligste og farefuldeste Værk ved hele Dplysningen og derfor af Hs. Hellighed belønnes med 25 Bechiner. Manden, som foretager Bovestykket, maa klattere op ad det 14 Alen høie Kors paa lignende Hager, som de Herrerne her see paa Pallen, hvilket i Aftendæmringen ikke er et let Foretagende. Alligevel attraae mange Mænd denne Bestilling, som fortiden en vis Matter Torelli, allerede i en Række af Aar, har Ret til at udøve. Han er en ærlig gammel Mand, men fattig, og har en Søn, som kan blive Faderens Efterfølger i det halsbrækkende Embede. Skulde maaskee, mine Herrer! en eller anden af Dem behøve en Dpvarter eller En til at gaae Grinder, saa kan jeg med fuld Dverbeviisning anbefale Dem Pietro Torelli. Han er besteden og nøisom i sine Fordringer og dertil den tjenstvilligste og flinkeste Knos i hele Rom. Den gamle Torelli

har bedet mig skaffe hans Søn en lille Ansættelse, og det unge Menneſte fortjener min Ubefaling.

De unge Kunstnere havde nu saameget at see, at de kun agtede lidet paa deres Førelers varme Ubefaling for sin Protegé. Dog bad Kraft ham at sende Knosen hjem til dem.

Nedstigningen fra Kuglen og ned til Jorden gik lettere og hurtigere for sig end Opstigningen. Alle Deeltagerne vare meget tilfredse med Udbyttet af deres Vandring og talte med Begeistring derom til deres Landsmænd.

Allerede den næste Morgen fremstillede Pietro Torelli sig for de fire Huusfæller, og havde som en munter, velſkabt, noisom Knos den Lykke at finde Raade for deres Dine og blive udnævnt til deres Opvarter.

"Pietro!" — sagde efter en Uges Forløb Maleren Liebe — „hvem var den unge, smukke Pige, som jeg saa dig med igaar?"

Pietro's Dine funkede med dobbelt Glæde. Han rødmede flygtigt og sagde efter en kort Nølen: „det var min Forlovede, Herre! og om Gud vil med det Første min Brud."

„Du har intet Daarligt udført dig" — vedblev Liebe — „og jeg kunde nok have Lyst til at male din Pige, forudsat, at du ikke er stinsyg. Jeg arbejder for Tiden paa en Gruppe af romerske Landsfolk, blandt hvilke hun skal indtage Gæstpladsen. Heller ikke forlanger jeg denne Tjeneste omsonst og lover for hver Time, hun sidder for mig, at betale dobbelt saa meget, som jeg pleier."

Romeren er vindesyg, i Særdeleshed naar han trænger til Penge. Derfor stred nu Havesygen med Iversygen i det unge Menneſtes Hjerte, og man kunde see det af hans Miner. Efter nogen Tid strøg han sine sorte Haarlocker fra Panden, som om han derved tillige vilde stryge sine Betænkeligheder bort, og spurgte: „Hvorledes agter I, Herre, at fremstille min Kjæreste?"

„See her paa Udkastet til Billedet" — sagde Liebe — „denne unge Pige, som med den ene Haand holder en Kurv

med levende Fjerkræ fast paa sit Hoved og ved den anden fører en lille Broder, hun skal være din Brud“.

Pietro betragtede opmærksomt Skizzen og sagde derpaa: „Gode, Herre! jeg vil spørge Fiorella, om hun vil sidde eller snarere staae for Gder. Men kun under den Betingelse, at jeg maa være tilstede“.

„Tilstaaet!“ raabte Maleren leende. „Men vil Fiorella ogsaa kunne blive i sin Stilling, naar hun veed, at du er i Nærheden?“

„Det staaer jeg inde for!“ lovede Pietro.

Rødme af Undseelse viste Fiorella sig den næste Dag ved Pietro's Haand i Liebes og Krafts Atelier. Medens den første søgte ved Kridtet at fastholde Minespillet i Fiorella's smukke Ansigt, aftegnede Kraft den unge Romer, som lod sit glødende Blik hvile paa sin Kjæreste og ikke havde Takke for noget Andet. De paafølgende Dage bevirkede, at Fiorella meer og meer afslagde sin Frygtsomhed, og at hendes Brudgom vaagede mindre skarpt over hende, og Maleriet begyndte at lykkes vel. Saaledes nærmede sig den 29de Juni, Peter- og Pauls-Dagen. Paa denne Dags Morgen kom Pietro tidligere end sædvanlig til sine Kunder, for at opvarte dem. Han var omhyggeligere paaklædt, vadsket og pyntet, end han pleiede, og i hans Ansigt udtrykte sig en høitidelig Alvor. Efterat han havde udført hvad der paa- laa ham og igjen vilde bortffjerne sig, rakte han hver af de fire Kunstnere Haanden og sagde derved med bevæget Stemme: „Herre, tilgiv mig, hvis jeg skulde have fortorneret eller krænket Gder. Jeg vil nu gaae i Kirke og skrifte. Og naar I i Aften see Peterskirkens Kuppel glimre i Ild, saa beder en kort Bøn for mig“.

„Hvorfor? Hvad har du for?“ spurgte Hasse og Horn paa eengang.

„Min Fader“ — forklarede Pietro — „er bleven gammel og svimmel. Naar han bukter sig, saa bliver det undertiden fort for hans Dine. Derfor maa han ikke meer klattre op ad Peterskirkens Kors, omendssjændt han paaftaaer

at ville det. Jeg vil gjøre det i hans Sted, og da det dog altid bliver et Bovesstykke og desuden er mit første Foretagende af den Slags, saa behøver jeg Eders Forbon. Efter at jeg har skriftet og hørt Messe, agter jeg at bære Begpanderne op paa Korsset, hvilket, da det endnu skeer ved Dagen, er mindre farefuldt end Antændelsen“.

Ikke uden Deeltagelse betragtede de unge Kunstnere deres Ejener, hvis ungdommeligt friske Legeme maaskee endnu idag kunde blive sønderknuust ved at styrte ned fra en frygtelig Høide. De trykkede hans fremstrakte Haand og forsikrede ham, at de gjerne vilde opfylde hans Begjering. Senere begave de fire Huusfæller sig til St. Peter, hvor man allerede hidførte de 6000 Begpander paa mange Bærebore og begyndte at fordele dem paa de fremspringende Gesimsjer, Snirkler, Brystværn og andre Udbygninger paa Kuppelen. Man bemærkede derfor paa Kæmpebygningen Hundreder af Mennecker, der seete fra neden af toge sig ud som omkrybende Myrer. Noget Tid efter dannede der sig en Gruppe af Tilskuere, som deels med blotte, deels med bevæbnede Dine saae op til Kuppelkorsset. Ogsaa vore fire Malere vendte deres Blik derop og vistnok ikke alene af Nysgjerrighed. Det varede ikke længe, saa dukkede først Hovedet, derpaa Overkroppen og endelig ogsaa Benene af et forvovent Mennecke frem over Knappen. Men Pietro Torelli var det ikke; dette kunde Bennerne see af Mandens Klædning. Han klattrede, bærende en Dragt Begpander, der vare befæstede foran paa Brystet, langsomt op ad den skrøbelige Stige paa Korsset. Alles Dine fulgte den dristige Klattrer, som nu svang sig ud paa en af Korssets Sidebjælker, satte sig der og opstillede en af de tre Begpander. Han besteg Spidsen, og gjorde det samme der, og begav sig derpaa ned paa den anden Side og ud paa den anden Korsbjælke, hvor han skilte sig ved den sidste Begpande.

Saalænge denne Forretning varede, taug Enhver, følgende Mandens farefulde Veie med angstelig Hjertebanken. Da han atter naaede Korssets Fod og der svang sin røde



vare opfyldte af det tykkeste Mørke. Derimod tonede, som fra et uendeligt Dyb, fra Graven eller suarere fra Underverdenen, en jagte, hoitidelig, Marv og Been gjennemtrængende Sphære- eller Englesang, ledsagede af fjernt lydende Orgeltoner. Og da de traadte ud paa Buegangens Brystværn og saae ned, dæmrede, som op fra en Alfgrund, det svage Skin af mange smaa Lyspunkter, som glimrede paa Høialteret. Dpfyldte af Tonerne og det uforlignelige Syn, fortsatte de unge Mænd deres Bei til Knappen, hvor der igjen opstod en heftig Strid mellem Fader og Søn, hvem af dem der skulde overtage og udføre det farlige Foretagende.

„Du er“ — sagde den gamle Torelli til sin Søn — „endnu ung, er Brudgom, ikke betænkfuld nok og ikke vant til den mislige Klattren. Deer jeg, saa har jeg nydt mit Liv, og du vil vist af alle Kræfter understøtte din Moder. At foretage et saa farligt Provestykke, naar det er mørkt, er Daarstab, ja Formastelse. Lad derfor mig gaae op, som allerede i Formiddags har efterkommet min Pligt.“

Disse Grunde søgte Pietro af alle Kræfter at gjendrive. „Du glemmer din Svimmelhed, Fader!“ — sagde han — „som jævnlig paakommer dig og endnu i Formiddags nær havde medført din Undergang. Gengang maa jeg dog foretage Bovestykket, naar jeg vil være din Efterfølger i Embedet. Og saa har jeg allerede, uden dit Vidende, nogle Gange bestegit Korset og frygter saameget mindre nogen Fare, som Mørket sparer mig Udsigten og dermed al Svimmelhed. Lad mig derfor gaae, Fader!

„Nei!“ svarede den Gamle streng og fast. „Jeg er i min Ret, og skulde du ville hindre mig i Dpfyldelsen af min Pligt, saa maae Kirkevægterne yde mig Bistand imod en ulydig Søn. Bort fra Pillen! Tiden iler!“ Hos begge Fruentimmerne opstode nu de meest modstridende Følelser. Pietro's Moder var tvivlraadig, om hun skulde slaae sig paa sin Mands eller sin Sønns Side, medens Fiorella meget snart gav den Gamle Ret. Begge Kirkebetjentene og Malerne

forbleve neutralt, hvormeget ogsaa Pietro anraabte de Sidste om Hjælp.

Den gamle Torelli stød sin paaftaaelige Søn bort fra sig og forsynet med en brændende Lygte og en Fyrrespaan, betraadte han med fast Fod Jernhagerne paa Kæmpepillen. Dog, allerede efter saa Trin tumlede han ned igjen og faldt i sin Families udstrakte Arme.

„Det er Intet“ — sagde han med Afbrydelser — „det vil strax være forbi — den raske Dpftigen ad de mange Trappetrin og den hede, indesluttede Luft i Knappen er Skyld i, at Svimmelheden vender tilbage. Pietro, luk Klappen op foroven, at den kjølige Aftenluft kan trænge herind.“

Pietro adlød strax, og i næste Minut var Klappen aabnet og den unge Mand stegen ned igjen. Medens Fruentimmerne vare beskæftigede om den endnu stedse angrebne og fortumlede Gamle, bemægtigede Pietro sig rask sin Faders Lygte med den derpaa befæstede Fyrrespaan, og førend Noget kunde hindre ham deri, klattrede han med en Kats Behændighed opad Hagerne paa Pillen.

Hurtigere end Fruentimmernes Bestræbelser fordrev Pietro's raske Handling Svimmelheden hos hans Fader. Ublidt stød han sin Kone og Fiorella tilside, for at ile hen til Pillen, og stige op ad Hagerne.

„Holdt! tilbage!“ skreg han til Sønnen, som allerede var smuttet gjennem Klappen.

„Lad mig, Fader!“ raabte Pietro ned i en bestemt Tone — „hvis du ikke vil, at jeg skal finde Døden“.

Han forsvandt.

Men Pietro's Moder og Fiorella sank, grebne af den frygteligste Angst, uvilkaarligt paa Knæ og begyndte med lydelig Stemme at bede. De lignede saaledes de hellige Dvinder, som engang laa grædende ved Foden af det Kors, der bar den døende Forsløser. Og over de knælende høvede Kirkevægterne deres slagrende Fakler og saae, ligesom de øv-

rige Mænd, forskende op igjennem Abningen. Det var et storartet og skrækkeligt Billede.

En enkelt Stjerne funkede ned igjennem Abningen.

I lydøs Stilhed forløb nogle lange Minutter. Da trængte det rødlig Skin af en antændt Begpande ned, som snart blev efterfulgt af to andre. Noget lettere aandede de knælende Fruentimmer, og fra den gamle Torelli's Mafyn svandt det mørke Udtryk.

Stedse klarere og klarere flammede Begpanderne op og dannede paa den mørke Aftenhimmel en lysende Trestjerne, som med sit rødlig Skin overgød de i Knappen forsamlende Qvinder og Mænd. Nu klattrede en mørk Skikkelse ned ad det høie Messingfors — stedse nærmere kom den til den sikkre Grund — kun saa Alen endnu — da — begge Fruentimmerne udstødte et gjennemtrængende Skrig — da gjennemskar et faldende Legeme den oplyste Luft og styrtede ned paa Kobberkuglen, saa at denne gav en tordnende Klang fra sig og længe vedblev at gjenlyde. I den dødelige Forfærdelses første Diebliske stod den gamle Torelli som forstenet, men derpaa klattrede han desto raskere iveiret paa Pilsen. Var den stakkels Pietro, efter at være styrtet ned fra Korsset, gledet ud fra Knappen og falden ned i det gruelige Dyb? Hvem kunde vide det nu, da man intet Mudet fornam end Kobberkuglens dumpe Ekko, der ligesom traadte istedetfor den Ulykkeliges Dødsfloffe. Endnu vedblev den at klinge, da pludselig Pietros Fødder viste sig tæt over hans opklattrende Fader, og hans Stemme muntert raabte: „Tilbage! tilbage!“ Snart stode Fader og Søn fornedet paa deres Fødder, hvor begge Fruentimmerne stormende og jublende omarmede den unge Mand; og Fader, Søn, Moder og Brud knælede ned og bade en stille Takkebøn. Derpaa hævede den gamle Torelli sin Stemme, idet han i en straffende Tone sagde til Sonnen: „Naar Vor Herre og Helgenerne ikke havde beskyttet dig, du nysigne Knekt, saa græd vi nu ved dit sønderknuste Legeme“.

„Det vilde ikke være gaaet dig bedre, snarere værre“ —

svarede Pietro — „thi da jeg satte min Fod paa en af Ga-  
gerne, brak den, sandsynligviis fortæret af saamange Mar-  
hundreders Rust, og jeg faldt. Omendstjændt ikke lidet for-  
skrækket, havde jeg dog endnu Besindighed nok til at om-  
klamre Korset med den ene Arm og saaledes bevare mig fra  
at glide ud over Knappen. Men at jeg i Faldet ikke styr-  
tede hen paa en af Fjernhagerne, har jeg vist kun den hel-  
lige Jomfru, som jeg anraabte, og Eders Bøn at takke for“.

„Har du ikke brugket noget Lem?“ — spurgte Moder  
og Brud bekymrede — „er du slet ikke kommet til Skade?“

Pietro rækkede og strakte sit Legeme. „Stubrukket“ —  
svarede han smilende — „er der Intet paa mig, og om jeg  
endnu føler Faldet, saa vil det snart gaae over“.

Uden videre Tøven forlode Alle Knappen, Malerne for  
at nyde det fulde Syn af den oplyste Kuppel fra det Fjerne,  
Pietro tilligemed sine Forældre og sin Forlovede, for nede i  
Peterskirken endnu engang at frembære deres Tak for den  
Højeste.

De fire Malere havde opsogt et af Roms Ofterier, i  
hvis Have de fornøiede sade ved et Fad dampende Macca-  
roni og en mægtig Glasfe fyrig Biin. De nære Drange-  
træer opfyldte Luften med deres søde Blomsterduft. Lætved  
hvælvede en høj Pinie sit Aaaletag imod den klare Asten-  
himmel, og glødende St. Hansorme sværmede legende om-  
kring. Den uhyre Klokke i St. Peter udsendte sine dybe,  
fulde Toner, og alle de øvrige Metaltunger i det store Rom  
sluttede sig til deres Forgænger. Fra Engelsborg stige Lu-  
sinder af Raketter og Ildkugler op mod Firmamentet, og  
fordunklede for korte Dieblikke den tallose Stjernehær. Der-  
til tordnede Kanonerne, og Jubelsfrig hørtes nær og fjern.

Men oppe paa den mørkeblaa Himmel, høit over Gu-  
sene, glødede et Ildhav i skarpt begrændsede Omrids, et Fee-  
palads: det var Rømpeskuppelen paa St. Peter! Den ved-  
blev at gløde, da Engelsborg igjen laa i Mørke, da Kanon-  
tordenen, Klokkeflengen og Jubelsfriget var forstummet. Og  
over Kuppelen sfinnede i en Trekant de tre eensomme Lys-

punkter, som nær havde kostet den stakkels Pietro Livet, hans Forældre deres eneste Søn, og Fiorella den elskede Brudgom.

„Lader os klink, mine Brødre“ — sagde Hasse, idet han høvede sit fulde Glas — „det gjælder vor Pietro og hans Forlovede! De leve længe og lykkeligt!“

„De leve længe og lykkeligt!“ — raabte Choret og stødte Glassene sammen — „og vor Tour til Petersknappen ville vi mindes med dem!“

